

DE STER

99E JAARGANG NUMMER 11 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • NOVEMBER 1999

DE STER

OP DE OMSLAG:

Voorzide: 'Kinderen komen onbesmet, onschuldig en rein ter wereld', schrijft ouderling Jay E. Jensen van de Zeventig. 'Ons is geboden als een kind te worden.' Zie 'Kleine kinderen en het evangelie', blz. 14. Achterzijde: Del Parson, Christus en de kinderen uit het Boek van Mormon.

OMSLAG DE KINDERSTER

Fotograaf: Craig Dimond

ARTIKELN

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRÉSIDIUM: BEHOUDEN VAART OP 'S LEVENS ZEE
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 8 ERVARINGEN VAN HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN: EEN GOD VAN WONDEREN
- 12 DE PROFEET AAN HET WOORD
- 14 KLEINE KINDEREN EN HET EVANGELIE OUDERLING JAY E. JENSEN
- 25 HUISBEZOEKBOODSCHAP: BEKLEED MET DE MANTEL DER NAASTENLIEFDE
- 32 EEN STRALENDE EN VREUGDEVOLLE DAG VOOR ARGENTINIÉ JUDY C. OLSEN
- 42 WAT DACHT U VAN ONTHOUDING? ROBERT LAYTON

VOOR DE JONGEREN

- 26 VRAAG EN ANTWOORD: HOE WEET IK DAT IK VERGIFFENIS HEB ONTVANGEN?
- 29 GEEN BELANGRIJKERE LES ERIKA DEHART
- 30 'IK BELOOF HET JE' LANNA J. CARTER
- 44 DE EERSTE DIE HELPT RICHARD M. ROMNEY
- 48 DE BELONINGEN VAN LEREN DARRIN LYTHGOWE

ZIE BLZ. 32

DE KINDERSTER

- 2 VAN VRIEND TOT VRIEND: PRESIDENT JAMES E. FAUST
- 4 PARTICIPATIEPERIODE: TEL JE ZEGENINGEN SYDNEY S. REYNOLDS
- 6 VERHAAL: WIE HEEFT MIJN GEBED NODIG? JANENE DYKSTRA
- 8 VOOR KLEINE VRIENDEN: WIJ KUNNEN TOT ONZE VADER IN DE HEMEL BIDDEN
JEANNE ELLERBECK
- 10 NOOIT ALLEEN ANN MICHELLE NIELSEN
- 13 'DANKJEWEL' ZEGGEN OUDERLING HUGH PINNOCK
- 14 SCHATTEN VIVIAN PAULSEN
- 16 OP JEZUS GAAN LIJKEN: 'BLIJF STAAN!' BARBARA JEAN JONES

ZIE DE KINDERSTER,
BLZ. 2

ZIE BLZ. 2

ZIE BLZ. 14

november 1999 99e jaargang Nummer 11
DE STER 99991-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight,
Niel A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Marlin K. Jensen

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Moasden

Directie afdeling leerpunten:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur redactie: Richard M. Romney
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Leyboeg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: Roger Terry
Assistent-redacteur: Jennifer Greenwood
Rooster: Beth Doyley
Assistent publicaties: Connie Stokstad
Redactie-assistent: Peter B. Gardner

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Senior vormgever: Shari Cook
Vormgever: Thomas S. Child, Todd R. Peterson
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch,
Denise Kirby, Jason L. Mumford, Debra L. Sorenson
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Abonnementen (in VS):

Directeur: Kay W. Briggs
Distributiemanager: Kris Christensen
Manager: Joyce Hansen
Verstuur: CPB Verhaalbureau
Heshepard 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490; Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij lijst op diskette overleveren.

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kock-Gauberg
Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804
Fax: 030-600502

Abonnementsprijzen:

Nederland: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaar-
abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt
automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart
(België: startings-/overstichtingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de rubriek
Kerknieuws naar: International Magazines, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; of
e-mail naar CUR-Liahona-Map@lscchurch.org.

Het kerkerijke tijdschrift verschijnt in het Albanees, Bulgaars,
Cebuans, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fijisch, Fins,
Frans, Indonesisch, Italiaans, Japanees, Hongaars, Japans,
Kiribati, Koreaans, Lets, Litouws, Nederlands, Noors,
Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch,
Samoans, Spaans, Tagalog, Tahitisch, Thais, Tongaans,
Tsedjisch, Vietnamees, IJslands en Zweeds. (Frequentie
verschilt per taal.)

Uitgever:

©1999 by Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbe-
houden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika.

For Readers in the United States and Canada:

November 1999 vol. 99 no. 11. DE STER (ISSN 1044-
3401) is published monthly by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$15.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from
a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt
Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

DANKBAARHEID VOOR DE ARTIKELN OVER DE TIEN GEBODEN

Ik wil u graag bedanken voor de gewel-
dige artikelen over de tien geboden in *De
Ster* van 1998. Ieder artikel heeft me diep
geraakt en me een groter begrip van het
desbetreffende gebod gegeven en me de
diepgang en verscheidenheid aan inzichten
in het evangelie getoond. Ik ben dankbaar
dat de schrijvers van de verschillende arti-
keln mijn kennis aan ons hebben doorge-
geven. Op die manier kunnen wij allen
toenemen in wijsheid en kennis.

*Esther Hofbauer,
Wijk Wenen 3,
Ring Wenen (Oostenrijk)*

GEDEGEN EN GEWELDIGE INHOUD

Wij zijn sinds 10 januari 1975 lid van de
kerk. We waren het eerste gezin dat zich in
de gemeente Siracusa liet dopen.

Sinds 1975 is *La Stella* (Italiaans) een
hulpmiddel om meer te weten te komen
over God de Vader, Jezus Christus, de
Heilige Geest, de kerk en het heilsplan.
Sinds de eerste uitgave, die uit een paar
pagina's, een paar foto's en een paar andere
illustraties bestond, is *La Stella* in de loop
der tijd groter en dikker en in allerlei
andere opzichten mooier en aantrekke-
lijker geworden.

Eén ding staat vast: de artikelen in *La
Stella* zijn nog steeds gedegen en geweldig,
of ze nu door de profeten, de apostelen of
een van de heiligen van waar dan ook ter
wereld zijn geschreven. *La Stella* zal altijd

een bron van raad, studie, overpeinzing,
inspiratie en openbaring zijn.

We zijn het Eerste Presidium, het
Quorum der Twaalf Apostelen en de
redactie dankbaar voor dit inspirerende
tijdschrift.

*Roberto en Giovanna Marino,
Gemeente Siracusa 1,
District Catania (Italië)*

EEN ABONNEMENT IS HET BESTE CADEAU

Telkens als ik de kans heb om de
Liahona (Spaans) te lezen, lees ik eerst de
boodschap van het Eerste Presidium. Wat
zijn we gezegend dat we de wijze woorden
van onze profeten kunnen lezen. De arti-
keln hebben me in mijn persoonlijk leven
erg geholpen en ik heb ze vaak gebruikt
tijdens de gezinsavond. We genieten van
de Geest die ervan uitgaat en het maakt
ons blij te weten dat we in onze tijd
toegang hebben tot de zegeningen van de
hemel.

Het beste cadeau dat ik mijn vrienden
kan geven is een abonnement op de
Liahona, zodat zij ook de hulp van Jezus
Christus kunnen ontvangen en Hem
kunnen leren kennen.

*Angie Herrera,
Wijk Flor de Bastión,
Ring Guayaquil Pascuales (Ecuador)*

DE ARTIKELN VERSTERKEN MIJN GELOOF

Dankuwel voor de *Liahona* (Engels).
Zodra hij door de brievenbus valt, moet al
het andere wachten. De artikelen zijn
informatief, opbouwend en leerzaam: ze
versterken mijn geloof. Ik kijk telkens uit
naar het volgende exemplaar. Eindelijk is
er iets waar ik helemaal in kan geloven.

*Frezer D. Tivas,
Wijk Dumortis,
Ring San Fabian (Filipijnen)*

BEHOUDEN VAART OP 'S LEVENS ZEE

President Thomas S. Manson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Op 14 februari 1939 waren de Amerikanen Valentijnsdag aan het vieren. De postbodes brachten verzegelde enveloppen rond en kleine kinderen legden gevouwen blaadjes met heldergekleurde plaatjes erop bij hun boezemvriendjes op de stoep. Iedere enveloppe bevatte een groet – een boodschap vol liefde. Valentijnsdag is tenslotte een dag van liefde.

Ver van Amerika, in Hamburg, werd er ook een officiële feestdag gevierd. Daar heerste echter een sombere stemming. Onder het houden van vurige toespraken, toejuichingen en het spelen van het volk lied, werd het slagschip *Bismarck* te water gelaten in de Elbe. Dit, het machtigste vaartuig ter wereld, bracht geen boodschap van liefde; integendeel, het zat vol oorlogswapens.

De machtige kolos vormde een adembenemend schouwspel met al haar wapentuig en machines. Alleen voor de geschutskoepel met zijn drie 406 millimeter door radar geregelde kanonnen, waren er al 57 duizend blauwdrukken nodig geweest. Bovendien had het schip 45 duizend kilometer aan

De vuurtoren van de Heer wenkt ons allen als we op de levenszee varen. Onze thuishaven is het celestiale koninkrijk. Het is ons doel om een regelrechte koers daarheen te varen.

elektrische leidingen en 32 duizend ton aan pantserplaat om het schip een maximale bescherming te bieden. De *Bismarck* was een majestueuze verschijning, reusachtig van afmeting, ontzagwekkend qua vuurkracht en men dacht dat ze niet tot zinken te brengen was.

Voor de *Bismarck* begon het noodlot op 24 mei 1941

'Bij het ochtendkrieken, toen het licht werd, stond de koning op en ging inderhaast naar de leeuwenkuil. En toen hij nabij de kuil kwam, riep hij Daniël toe met droeve stem. (. . .) Daniël, gij dienaar van de levende God, heeft uw God, die gij zo volhardend dient, u van de leeuwen kunnen bevrijden.'

toe te slaan, meer dan twee jaar later. Op die dag raakten de twee zwaarste oorlogsschepen van de Britse marine, de *Prince of Wales* en de *Hood* in gevecht met de *Bismarck* en de Duitse kruiser *Prinz Eugen*. Binnen vier minuten had de *Bismarck* de *Hood* en haar bemanning van 1419 koppen met uitzondering van drie man, naar de bodem van de Atlantische Oceaan gestuurd. Het andere Britse slagschip, de *Prince of Wales*, had zware schade geleden en trok zich terug uit de strijd.

Drie dagen later, op 27 mei, werd de *Bismarck* opnieuw aangevallen door vier Britse oorlogsschepen. In totaal hadden de Britten acht slagschepen, twee vliegdekschepen, elf kruisers en 21 torpedojagers ingezet in een poging de machtige *Bismarck* te vinden en tot zinken te brengen.

Elke inslag bracht slechts oppervlakkige schade toe. Was de *Bismarck* dan echt niet tot zinken te brengen? Toen raakte een torpedo het roer van de *Bismarck* waardoor dat blokkeerde. De reparatiepogingen leverden niets op. Met schierklare kanonnen en een bemanning in staat van paraatheid, kon de *Bismarck* slechts langzame, statige cirkels varen. De machtige Duitse luchtmacht was te ver weg om te hulp te komen. De thuishaven was dichtbij maar kon ook geen bescherming bieden, want de *Bismarck* had het vermogen verloren om een uitgezette koers te varen. Geen roer; geen hulp-troepen; geen haven. Het einde was in zicht. De Britse kanonnen bulderden, drie torpedo's van de kruiser *Dorsetshire* brachten het eens zo machtige schip tot zinken. De hongerige golven kabbelden eerst hoog aan de flanken, om vervolgens de trots van de Duitse marine op te slokken. De *Bismarck* was niet meer.¹

Net als de *Bismarck* is een ieder van ons een wonder van techniek. Onze schepping was echter niet beperkt door het menselijke genie. De mens kan de

ingewikkeldste machines ontwerpen, maar hij kan ze niet tot leven brengen, noch de macht geven om te redeneren en te onderscheiden. Waarom niet? Omdat dat goddelijke gaven zijn, die uitsluitend met goddelijk goedvinden worden geschonken. Onze Schepper heeft ons voorzien van een circulatiesysteem om onze kanalen open en bruikbaar te houden, een spijsverteringsstelsel om onze kracht op peil te houden en een zenuwstelsel om alle lichaamsdelen voortdurend te kunnen coördineren. God heeft de mens het leven geschonken als mede het vermogen om te denken, te redeneren, te beslissen en lief te hebben.

Niet als het onmisbare roer van een schip, hebben wij een middel gekregen om onze koers te bepalen. Bij onze reis op de levenszee wenkt de vuurtoren van de Heer ons allemaal. Onze thuishaven is het celestiale koninkrijk van God. Ons doel is een regelrechte koers daarheen te varen. Een mens zonder doel is als een schip zonder roer — waarschijnlijk komt hij nooit in de thuishaven aan. Het signaal dat wij ontvangen luidt: zet uw koers uit, stel uw zielen bij, breng uw roer in positie en vertrek.

Het is bij de mens net als bij een schip. De stuwdruk van de turbines en de kracht van de propellers zijn nutteloos zonder dat gevoel voor richting, dat temmen van de energie en het richting geven aan de kracht door het roer dat, hoewel voor het oog verborgen en betrekkelijk klein, een absoluut onmisbare functie heeft.

Onze Vader heeft ons de zon, de maan en de sterren geschonken — hemellichamen waar zeelieden op afgaan. Hij waarschuwt allen die de levenswegen bewandelen: pas op voor de omleidingen, voetangels en klemmen. Als gewiekste rattenvangers liggen degenen die ons willen laten zondigen, op de loer. Laat u niet misleiden. Neem de tijd om te bidden. Luister naar de stille, zachte stem², die tot de diepten van onze ziel doordringt met de vriendelijke uitnodiging van de Meester: 'Kom hier, volg Mij' (Lucas 18:22).³ Wij keren ons af van vernietiging en dood. Wij vinden geluk en het eeuwige leven.

Toch zijn er die het niet horen, die niet willen gehoorzamen, die naar een andere stem luisteren. De meest beruchte onder hen was de zoon van Adam en Eva, Kaïn geheten — een bekende naam onder de mensen. Zijn mogelijkheden waren groot, maar zijn wil was zwak, Kaïn stond toe dat zijn persoonlijk roer, dat hem naar de

veiligheid en verhoging geleid zou hebben, door hebzucht, jaloezie, ongehoorzaamheid en zelfs moord werd vernield. De blik omlaag verving de blik omhoog; Kaïn is gevallen.⁴

Minder bekend, maar meer in de sfeer van onze tijd, was die machtige man, de katholieke kardinaal — Wolsey. De vruchtbare pen van William Shakespeare beschreef de majestueuze hoogten, het hoogtepunt van macht dat kardinaal Wolsey bereikte. Diezelfde pen beschreef hoe principes werden uitgehold door ijdele eerzucht, opportunisme en het luide geroep om gunsten. Toen kwam de tragische neergang, de smartelijke klaagzang van iemand die alles bereikt had om het daarna allemaal te verliezen. De woorden zijn prachtig; ze grenzen aan heilige schrift.

Kardinaal Wolsey zegt tegen zijn trouwe dienaar Cromwell:

*Als ik in vergetelheid geraakt zal zijn,
hetgeen gebeuren zal,
En slaap in het sombere, koude marmar,
Waar nooit meer van mij moet worden gewaagd
Zeg dan dat ik u heb geleerd,
Zeg dan dat Wolsey — die eens zo bejubeld werd,
En alle diepten en ondiepten van eer heeft gepeild
U een weg vond . . .
Een vaste en veilige, hoewel uw meester hem misliep.
Let maar op mijn val en hoe ik te gronde werd gericht.
. . . Werp eerzucht verre van u:
Door die zonde zijn de engelen gevallen;
hoe kan dan de mens,
Het evenbeeld van zijn Schepper,
hopen er baat bij te hebben?
Hebt uzelf het laatste lief; koester de harten die u haten; . . .
Maak de balans eens op van mijn bezit;
Tot op de laatste cent is het van de koning: mijn toga,
En mijn onkreukbaarheid voor de hemel,
zijn alles wat ik nog het mijne darf te noemen.
O Cromwell, Cromwell!
Had ik mijn God maar half zo vurig
gediend als mijn koning,
Hij zou me op mijn leeftijd
niet naakt hebben overgeleverd aan mijn vijanden.⁵*

Het hemelse roer dat altijd een gids naar de veilige haven geweest zou zijn, werd vernield door het nastreven van macht en positie. Evenals velen voor hem en velen daarna, is kardinaal Wolsey gevallen.

Nog langer geleden werd een dienstknecht van God op de proef gesteld door een goddeloze koning. Daniël, zoon van David, vertolkte voor de koning door middel van hemelse inspiratie het schrift op de muur. Met betrekking

Mijn aandacht werd bijna instinctief getrokken naar één kant van de kapel, waar in het volle licht van de ochtendzon een zuster helemaal alleen op de eerste bank zat.

tot de geboden beloning — niet minder dan een koninklijke mantel en een gouden ketting — zei Daniël: 'Behoud uw geschenken, en schenk uw gaven aan een ander'.⁶

De opvolger van Belsassar, koning Darius, eerde Daniël eveneens en verhef hem tot de hoogste positie in het land, hetgeen de afgunst van het volk, de jaloezie van de prins en de intriges van eerzuchtige mannen tot gevolg had.

Door middel van bedrog en met behulp van vleiery kreeg men koning Darius zover een koninklijk besluit te tekenen waarin stond dat iedereen die een verzoek tot enige god of mens behalve de koning richtte, in de leeuwenkuil geworpen zou worden.⁷ De wet werd getekend en de afkondiging rondgestuurd. Bidden was verboden. Bij dergelijke aangelegenheden luisterde Daniël niet naar een aardse koning, maar naar de koning van hemel en aarde. Hij werd bij zijn dagelijkse gebeden betrapt en voor de koning gebracht. De koning legde de straf met tegenzin op. Daniël moest in de leeuwenkuil geworpen worden. Het vonnis werd voltrokken.

Ik houd van het daaropvolgend bijbelse verslag:

'Toen ging de koning naar zijn paleis en bracht de nacht vastend door; (...) en zijn slaap vlood van hem.

'Bij het ochtendkrieken, toen het licht werd, stond de koning op en ging inderhaast naar de leeuwenkuil, en toen hij nabij de kuil kwam, riep hij Daniël toe met droeve stem (...): Daniël, gij dienaar van de levende God, heeft uw God, die gij zo volhardend dient, u van de leeuwen kunnen bevrijden?

'Toen sprak Daniël tot de koning: O, koning, leef in eeuwigheid!

'Mijn God heeft zijn engel gezonden en de muil der leeuwen toegesloten, en zij hebben mij geen kwaad gedaan (...).

'Toen werd de koning ten zeerste verheugd (...) Daniël werd uit de kuil opgetrokken, en generlei letsel werd aan hem gevonden, omdat hij op zijn God had vertrouwd'.⁸

Op een moment van hoogste nood had de vastberadenheid van Daniël om zijn koers aan te houden hem goddelijke bescherming en een veilige schuilplaats geschonken.

De klok der geschiedenis geeft, net als het zand in een zandloper, het verstrijken van de tijd aan. Er komen steeds nieuwe acteurs op het toneel des levens. De problemen van

onze tijd doemen onheilsPELLend voor ons op. Omgeven door de wereldwijsheid van de moderne levensstijl, richten wij onze blik op de hemel om het onfeilbare richtingsgevoel te ontvangen waarmee wij een verstandige en juiste koers kunnen uitzetten en volgen. Hij, die wij onze hemelse Vader noemen, zal onze smeekbede niet onverhoord laten.

Deze les heb ik enkele jaren geleden opnieuw geleerd toen ik een tamelijk unieke en zware opdracht kreeg. Folkman D. Brown, die toen de leidinggevende persoon was voor de contacten tussen de kerk en de Amerikaanse padvindsbeweging, kwam naar mijn kantoor nadat hij gehoord had dat ik al gauw naar Nieuw-Zeeland zou vertrekken met een langdurige opdracht. Hij vertelde me over zijn zuster, Belva Jones, een weduwe, die leed aan een ongeneeslijke vorm van kanker en niet wist hoe zij haar enige zoon, een zendeling in dat verre land, daarvan op de hoogte moest stellen. Haar verzoek, haar smeekbede zelfs, was dat hij in het zendingsveld zou blijven en daar trouw zou dienen. Zij maakte zich zorgen over zijn reactie; want de zendeling, broeder Ryan Jones, had nauwelijks een jaar tevoren zijn vader aan dezelfde verschrikkelijke ziekte verloren.

Ik nam de verantwoordelijkheid op me. Na een vergadering met de zendelingen, die vlak bij de prachtige tempel in Nieuw-Zeeland werd gehouden, had ik een gesprek onder vier ogen met broeder Jones en zo omzichtig als ik kon, legde ik hem uit hoe het met zijn moeder was gesteld. Natuurlijk vloeiden er tranen — en niet alleen bij hem — maar daarop volgde de handdruk die verzekerde dat hij zijn moeders wens zou eerbiedigen, vergezeld met de belofte: 'Zeg mijn moeder dat ik zal dienen, dat ik zal bidden en dat ik haar zal terugzien'.

Ik ging terug naar Salt Lake City en was net op tijd om de conferentie bij te wonen van de ring Lost River in Moore (Idaho). Zittend op het podium werd mijn aandacht bijna instinctief getrokken naar één kant van de kapel, waar in het volle licht van de ochtendzon een zuster helemaal alleen op de eerste bank zat. Ik vroeg de ringpresident: 'Wie is de zuster die daar in het zonnetje zit? Ik heb het gevoel dat ik haar vandaag moet spreken'. Hij antwoordde: 'Dat is Belva Jones. Ze heeft een zoon op zending in Nieuw-Zeeland. Ze is heel ziek en heeft om een zegen gevraagd'.

Tot op dat moment had ik niet geweten waar Belva Jones woonde. Mijn taak had dat weekend ook in één van wel vijftig andere ringen kunnen liggen. Maar de Heer had op zijn eigen manier het gelovige gebed van een bezorgde moeder verhoord. Zij en ik hadden een heel fijn gesprek. Ik bracht woordelijk verslag uit van de reactie en de vastberadenheid van haar zoon, Ryan. Er werd een zegen gegeven, een gebed uitgesproken en een getuigenis ontvangen. Belva Jones zou lang genoeg blijven leven om haar zoon zijn zending te zien volbrengen. Een maand voor haar overlijden, keerde Ryan van zijn zending terug, zijn zending was volbracht.

Moge ieder van ons op onze persoonlijke reis de levenszee veilig bevaren. Met het zekere roer des geloofs om ons op koers te houden, zullen ook wij veilig onze weg naar huis vinden. 'Thuis komt de zeeman, thuis van zee.'⁹ Thuis bij zijn gezin, thuis bij zijn vrienden, thuis in de hemel, thuis bij God. □

NOTEN

1. Zie David Irving, *Hitler's War* (1997).
2. Zie Leer en Verbonden 85:6.
3. Lucas 18:22.
4. Zie Mozes 5:16-41.
5. Naar *King Henry the Eighth*, derde bedrijf, tweede toneel, regel 435-457.
6. Daniël 5:17.
7. Zie Daniël 6:7.
8. Daniël 6:18-23
9. Robert Louis Stevenson, *Requiem*.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Een mens zonder levensdoel is als een schip zonder roer en zal waarschijnlijk nooit de thuishaven bereiken.
2. Een ieder van ons heeft een middel gekregen in dit leven om de koers te bepalen die we moeten varen om het celestiale koninkrijk te kunnen bereiken.
3. De Heer heeft ons op onze levensweg gewaar-schuld voor omliggenden, voetangels en klemmen en degenen die ons willen laten zondigen. Laat u niet misleiden.
4. Neem de tijd om te bidden en luister naar de vriendelijke uitnodiging van de Meester: 'Kom hier, volg Mij' (Lucas 18:22).

Overal ter wereld zijn leden van de kerk gezegend met goddelijke leiding in hun leven. Sommige maken aangrijpende wonderen mee, zoals genezingen of visioenen; maar veel meer leden krijgen een eenvoudige, kalme bevestiging dat God er voor hen is en dat Hij van hen houdt.

HENRICH-HOFMANN, CHRISTUS: REILD; ILLUSTRATOR: BRIAN CALL

E E N G O D V

De Heer heeft de profeet Joseph Smith gezegd: 'Want Ik ben God, en Mijn arm is niet verkort; en Ik zal mirakelen, tekenen en wonderen tonen aan allen, die in Mijn naam geloven' (Leer en Verbonden 35:8).

De Heer toont zijn macht aan de getrouwen. Alejandra Briones Parra uit Madrid getuigt van deze ondersteunende macht: 'Op een dag werd mijn zuster erg ziek. Ik ging naar een rustig plekje in ons huis en bad. Met tranen in mijn ogen vroeg ik onze hemelse Vader mijn zuster te zegenen en me kracht en vrede te geven. Terwijl ik mijn hart uitstortte, werd ik overspoeld door een gevoel van zekerheid en rust. Ik was de kamer binnengegaan met tranen van angst — ik verliet hem met tranen van vreugde. Ik voelde dat alles goed zou komen. En ik wist dat onze hemelse Vader en Jezus Christus van ons houden, dat ze er altijd zijn en ons graag willen helpen en troosten'.

Overal ter de wereld worden leden van de kerk gezegend met goddelijke leiding in hun leven. Sommigen maken aangrijpende wonderen mee, zoals genezingen of visioenen; maar veel meer leden, zoals Alejandra, ervaren de eenvoudige, kalme bevestiging dat God er voor hen is en dat Hij van hen houdt. Hier volgen een paar voorbeelden van hoe God leden van de

kerk heeft gezegend en hun zijn liefde heeft getoond.

EEN GETUIGE VAN DE WAARHEID

Joel Coronado Muñoz

Ongeveer vijf jaar geleden kwamen er twee zendelingen bij mij aan de deur. Ik woon in Ecuador. Ik was onder de indruk van hun voorkomen en vriendelijkheid en wilde naar hun boodschap luisteren. Ik vond wat zij vertelden wel interessant, maar had wat twijfels. Ik deed alle leesopdrachten over het Boek van Mormon en aanvaardde de uitdaging om te bidden.

Toen de zendelingen de zes lessen hadden gegeven, vroegen ze me of ik me wilde laten dopen. Ondanks dat ik voortdurend bad om te mogen weten of hun boodschap waar was, had ik niet het gevoel dat ik al een antwoord had ontvangen. Ik verwachtte een engel te zien, of de gouden platen of een andere hemelse manifestatie.

Op een avond las ik iets over Ezra Taft Benson, die toen president van de kerk was. Ik had een sterk verlangen om te mogen weten of hij een profeet was. Ik hoopte niet langer een visioen te zien — ik wilde gewoon een getuigenis van de waarheid. Nadat ik een tijdje aan het bidden was, hoorde ik een stille, doordringende stem tot me getuigen dat Ezra Taft Benson een profeet

A N W O N D E R E N

was, en ik had een brandend gevoel in mijn boezem.

Ik had een getuigenis ontvangen — niet door een verschijning van een engel, maar door de stille, zachte stem. Ik aanvaardde met grote blijdschap en dankbaarheid de uitnodiging om gedoopt te worden.

VOLHOUDEN TIJDENS BEPROEVINGEN Vitalicio Gonzales

Mijn vrouw, María, en ik hebben ons in 1978 laten dopen en we waren erg gelukkig in de kerk. In 1986 waren we in de gelegenheid om naar de Buenos Aires-tempel (Argentinië) te gaan om in alle eeuwigheid aan onze drie kinderen verzegeld te worden.

In 1988 raakte María in verwachting van onze vierde kind. Vlak daarna werd ze erg ziek en we maakten ons zorgen over de invloed die dat op haar en de baby zou hebben. Nadat we aanvankelijk dachten dat María een miskraam had gehad, verzekerde de dokter ons dat alles in orde was. Maar María's gezondheid ging langzaam achteruit. Op een dag vertelde ze mij dat ze het gevoel had dat ze spoedig zou sterven. Ik had hetzelfde gevoel maar hield dat voor me.

In september gingen we naar de dokter voor controle. Hij besloot María op te nemen in het ziekenhuis. Niet lang daarna werd onze dochter geboren — een maand te vroeg. Ondanks dat ze ademhalingsproblemen had, wisten we dat haar geboorte een wonder was.

Mijn vrouw had echter ernstige complicaties en moest na de bevalling tweemaal geopereerd worden. Ze kreeg een zalving en alles leek goed te gaan. Maar slechts een maand later ging haar gezondheid snel achteruit.

Op onze 15de trouwdag lazen

we samen in de Schriften. María gaf haar getuigenis en vroeg me om goed voor de kinderen te zorgen. Toen kreeg ze ademhalingsproblemen en kon niet meer spreken. Terwijl ik aan haar bed zat, bad ik de Heer dat zijn wil mocht geschieden. Maar ik voelde me nog steeds wanhopig. Ik vroeg me af: 'Waarom moet zo'n jong iemand sterven? Waarom moeten we gescheiden worden?'

Een paar broeders kwamen langs en we gaven María een zegen. Ik kan me niet meer herinneren wat gezegd werd, maar aan het eind van de

zegen had de wanhoop plaats gemaakt voor rust in mijn hart. Toen ze haar laatste adem uitblies, kwam er een gevoel van kalmte over me. Een zachte stem fluisterde in mijn oor dat ik aan de verbonden moest denken die we in de tempel hadden gesloten toen we aan elkaar verze-geld werden. Ik wist dat ik haar zou weerzien.

Ik geef u mijn getuigenis dat God leeft en dat Hij ons door de Heilige Geest troost en

laat voelen dat Hij van ons houdt. Hij bewerkstelligt echt wonderen.

'LEONARD IS VERDRONKEN'
Kersin Saffer, die het verhaal heeft
verteld aan Birgitta Strandberg

Lilly, de zuster van mijn man, en haar man, Robert waren uit de Verenigde Staten overgekomen om ons in Zweden te bezoeken en ik wilde iets speciaals met elkaar gaan doen. We besloten een middag naar een tropisch zwemparadijs te gaan. Ik zag geen gevaar in deze activiteit omdat er vier volwassenen

waren om op de kinderen te letten.

Maar er moet een misverstand zijn ontstaan over wie er op Leonard, mijn vijfjarige zoon, zou letten. Toen we ontdekten dat hij weg was, gingen we verwoed op zoek. Plotseling schreeuwde mijn man, Henri: 'Leonard is verdronken!' Lilly, die badmeester is, dook in het zwembad, trok hem van de bodem op en begon hem onmiddellijk te reanimeren.

Ik kon niet geloven wat er gebeurde. Ik vroeg me af of mijn zoon al terug moest naar onze hemelse Vader. Ik bad intens dat de wil van de Heer mocht geschieden. Midden in de chaos legde Henri zijn handen op Leonards

hoofd en gaf hem een zegen. Tijdens het uitspreken van die zegen, kreeg ik een brandend gevoel in mijn boezem. Ik kan het niet met woorden beschrijven, maar ik wist dat het de Heer was die me troostte. Ik wist dat als ik geloof zou oefenen, alles goed af zou lopen. Net op het moment dat Henri klaar was met de zegen begon Leonard weer te ademen.

De ambulance kwam en bracht hem naar het ziekenhuis. Hij was nog steeds bewusteloos en de dokters waarschuwden ons dat als hij uit zijn coma zou ontwaken, hij waarschijnlijk hersenletsel zou hebben. Maar ik geloofde dat hij kon genezen als dat de wil van de Heer was. Ik richtte me op de taak om geloof te oefenen.

Twee dagen later ontwaakte Leonard uit zijn coma — bang maar gezond. We voelden ons heel opgelucht en intens blij en dankbaar. We waren gezegend met een wonder door de macht van het priesterschap en door geloof te oefenen.

VERTROUW OP DE HEER

Esterlita H. Ponce

Mijn man is meubelmaker. Ondanks dat het vaak moeilijk is om op de Filippijnen werk te krijgen, heeft de Heer ons gezegend.

Op een dag toen het er met onze financiën niet zo goed voorstond, was mijn man in een meubelmakerij tafels en stoelen aan het maken. Ik ging naar zijn werk en vertelde hem dat we niets meer te eten hadden. Hij zei me 's middags na het werk naar de markt

te komen. Hij zou zijn baas om een voorschot vragen zodat we wat rijst voor het avondeten konden kopen.

Die middag vertelde hij me dat hij 50 pesos had gekregen, net genoeg om van rond te komen. Toen we de rijst wilden kopen, zat het geld niet meer in zijn zak. We gingen terug naar de meubelmakerij, maar niemand had het geld gezien. Op weg naar huis, zonder eten of geld, was mijn man boos en gefrustreerd. Ik probeerde hem te kalmeren door te zeggen dat hij op de Heer moest vertrouwen. Die avond bad ik de Heer om hulp, zodat we het geld zouden terugvinden.

De volgende ochtend gingen mijn man en mijn dochter Jennilyn de deur uit. Jennilyn zag iets op de drempel liggen — vijftig pesos. Ik was ontzettend blij en dankbaar dat onze hemelse Vader ons had geholpen en we weer konden eten. Ik weet dat als wij ons deel doen en op Hem vertrouwen, onze hemelse Vader ons genadig zal zijn en zal helpen.

EEN GEBED VOOR BENITA

Joseph A. Marlineau

Op een zaterdag tijdens mijn zending in Guatemala besloten mijn collega en ik Benita te bezoeken. Zij en haar man, Isaías, waren getrouwe leden van de kerk. Isaías nam voortdurend allerlei werk aan om in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien. Om haar steentje bij te dragen, fokte Benita kippen voor de eieren en om te verkopen.

Toen we aankwamen, zagen we dat Benita overstuur was. Ze legde uit dat nadat haar man naar een veraf gelegen dorp was gegaan om te werken, haar kippen ziek waren geworden en er zelfs al één dood was gegaan. Ze wist dat ze zonder de kippen niet rond konden komen. Ze voelde zich gefrustreerd en machteloos.

We probeerden haar te troosten door een paar lofzangen te zingen en ons getuigenis te geven. Toen we terugkwamen, hadden we samen bidden, klaarde haar gezicht op. Ze vroeg me onze hemelse Vader te smeken haar kippen te zegenen. Daar was ik niet op voorbereid — ik had er nooit over nagedacht om voor kippen te bidden. Maar ik moest denken aan Amuleks raad: 'Roep Hem aan voor al uw kudden' (Alma 34:20). Ik begreep dat Benita's kippen haar kudde waren.

Ik bad en vertelde onze hemelse Vader dat Benita's man weg was, dat één van haar kippen gestorven was en dat ze niet wist wat ze moest doen. Ik vertelde Hem dat ze zich erg zorgen maakte en vroeg Hem haar kippen te zegenen. Bij ons vertrek bedankte Benita ons dat we waren langs gekomen.

De volgende ochtend in de kerk vertelde Benita ons dat de kippen weer gezond waren. Telkens als ik aan Benita denk, denk ik aan Gods liefde voor ons en aan zijn verlangen om ons te zegenen — we hoeven het alleen maar te vragen. □

De profeet aan het woord

Advies en raad van president Gordon B. Hinckley

OPLEIDING

‘De Heer heeft ons het gebod gegeven te studeren en te leren, kennis te vergaren door studie alsmede door geloof, zowel kennis van seculiere als van religieuze zaken (zie Leer en Verbonden 88:118). Doe niets wat het je onmogelijk maakt om van de gelegenheid te profiteren, een opleiding te volgen. Het is een belangrijk deel van de godsdienst. Opleiding is de sleutel van de deur naar kansen. Als je die sleutel verkrijgt, zal de wereld je financieel belonen overeenkomstig de waarde die ze aan je professionele kwaliteiten hecht.’¹

HET GEZIN

‘Ik hoop dat u ouders iedere dag met uw kinderen in gebed knielt. Ik hoop dat u moeders uw kinderen de Schriften voorleest. Ze zullen het niet allemaal begrijpen, maar ze zullen, als u hun de Schriften voorleest, een gevoel in hun hart krijgen dat hun de rest van hun leven tot zegen zal zijn. Ik hoop dat u gezinsavond houdt, dat u uw kinderen om u heen vergaart, dat u zingt en bidt en met elkaar praat en elkaars geloof versterkt.’²

DE HEILIGE GEEST

‘Hoe herkennen we de ingevingen van de Heilige Geest? Dat wat van

Christus komt, bouwt op. Als we een gevoel hebben dat ons opbouwt, weten we dat de Heilige Geest tot ons spreekt. Als we gebedvol zijn en vurig de leiding van de Geest zoeken, dan zullen we die krijgen. Daar twijfel ik geen moment aan.’³

ZENDELINGEN

‘Paulus schreef aan Timoteüs: “Zie toe op uzelf en op de leer, volhard in deze dingen; want door dit te doen zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden” (1 Timoteüs 4:16). Dat gebeurt er als u op uzelf en de leer toeziet — als u het juiste doet, als u het juiste gelooft en als u het juiste zegt over het werk van de Heer, dan zult u uzelf en degenen die u horen, behouden. En bovendien zult u uw ouderlijk gezin behouden. Ik twijfel er geen moment aan dat iedere zending die met een liefdevol hart en een geweldige geest op pad gaat, zichzelf en degenen die hij onderricht redt en dat hij zo het gezin waartoe hij behoort ook tot zegen is. Zie toe op uzelf en op de leer.’⁴

ZENDINGSWERK

‘Jongemannen hebben de plicht om op zending te gaan. Ze hebben de plicht zich voor te bereiden op een zending. Ze hebben de plicht een tiende van hun leven te geven om het evangelie te verkondigen. Jongevrouwen hebben niet diezelfde verplichting. Zij moeten zich niet verplicht voelen om op zending te gaan. Als ze wel willen gaan, kunnen ze met hun bisschop en ringpresident gaan praten en naar aanleiding van hun raad zelf een beslissing nemen.’⁵

PRIESTERSCHAPSDRAGERS

‘Wat verwacht de Heer van u mannen? Hij verwacht van u dat u eerlijk, trouw, kuis, welwillend, deugdzaam en goed doet aan alle mensen (zie Geloofsartikelen 1:13). Hij verwacht van u dat u een vriendelijke en attente echtgenoot bent. Hij verwacht van u dat u een vriendelijke en zachtmoedige vader bent en uw kinderen liefdevol grootbrengt. Er is geen plaats voor mishandeling van uw vrouw. Er is nimmer plaats voor kindermishandeling bij een priesterschapdrager in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Broeders, kijk in uw hart. Leef u zoals de Heer het van iemand verwacht die zijn priesterschap

draagt? Moge God u zegenen dat u trouw bent aan de grote en heilige verplichtingen die u draagt als iemand die de macht heeft gekregen om in zijn heilige naam te spreken ten einde zijn goddelijke doelen te bewerkstelligen.⁶

HET WOORD VAN WIJSHEID

'Mensen discussiëren over de vraag of het woord van wijsheid nu het woord van de Heer is of een gebod. Wat maakt het uit? Het woord van de Heer is een gebod voor mij en ik ben zo ontzettend dankbaar voor wat we het woord van wijsheid noemen.'⁷

VROUW-ZIJN

'Vrouwen, wat verwacht de Heer van u? Hij verwacht van u dat u leeft als een heilige der laatste dagen, dat u deugdzam, trouw en vriendelijk bent. En van u moeders, dat u

uw kinderen in rechtschapenheid en trouw grootbrengt; en van u die getrouwd bent, dat u vriendelijk en attent en liefdevol bent, want als er in het gezin geen geluk is, is er geen vrede in het hart.⁸ □

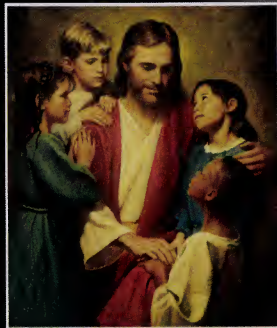
NOTEN

1. Bijeenkomst, Ottawa, Ontario (Canada), 5 augustus 1998.
2. Bijeenkomst, Prince George, British Columbia (Canada), 1 augustus 1998.
3. Bijeenkomst, Ottawa, Ontario (Canada), 5 augustus 1998.
4. Bijeenkomst voor zendingen, Hamilton, Ontario (Canada), 8 augustus 1998.
5. Bijeenkomst, Ottawa, Ontario (Canada), 5 augustus 1998.
6. Bijeenkomst, Vancouver, British Columbia (Canada), 1 augustus 1998.
7. Bijeenkomst, Victoria, British Columbia (Canada), 31 juli 1998.
8. Bijeenkomst, Vancouver, British Columbia (Canada), 1 augustus 1998.

Kleine kinderen en het evangelie

DEL PARSON. CHRISTUS MET DE KINDEREN

Hoe onbetaalbaar zijn onze kinderen! Kleine kinderen zijn schattig, onschuldig, leergierig, eerlijk, vrolijk, onderworpen, optimistisch en rein en bezitten nog veel meer goede eigenschappen. En juist daarom kon Jezus over ze zeggen: 'Want voor zodanigen is Koninkrijk der hemelen' (Matteüs 19:14).

Ouderling Jay E. Jensen van de Zeventig

In de Schriften wordt veel aandacht besteed aan het gezin. Het Oude Testament begint met Adam, Eva en hun kinderen; drie van de vier evangeliën beginnen met de geboorte van Jezus; een groot gedeelte van het Boek van Mormon gaat over ouders, kinderen en het gezin. Van de woorden 'Ik, Nephi, uit eerbare ouders geboren' (1 Nephi 1:1) tot en met de laatste woorden van Moroni 'Mijn zoon, wees getrouw in Christus' (Moroni 9:25; cursivering toegevoegd). De bedeling van de volheid der tijden begint met een jongeman die profeet wordt, Joseph Smith jr., en het liefdevolle gezin waarin hij opgroeit.

Deze feiten tonen duidelijk aan dat het gezin een sleutelpositie inneemt in het heilsplan van onze Vader en dat we kinderen veel aandacht moeten geven. Wat vooral naar voren komt

Hij weende, en de
schare gaf er getui-
genis van; en Hij nam hun
kinderen één voor één, en
zegende hen, en bad voor hen
tot de Vader.'

in de vier standaardwerken zijn de leerstellingen over de eigenschappen van kleine kinderen, hun eeuwig heil, de liefde van de Heiland voor hen en wat ouders hun moeten leren.

EIGENSCHAPPEN VAN KLEINE KINDEREN

Toen ik nog een jonge seminarie-leerkracht was, werd ik eens benaderd door een van mijn leerlingen die een presentatie in de klas moest houden. Ze vertelde dat ze haar getrouwde zus met diens pasgeboren dochtertje wilde uitnodigen en haar een liedje voor haar baby'tje wilde laten zingen. Dat vond ik goed.

Op de dag van de presentatie kondigde haar zuster het liedje aan en mijn leerling begeleidde haar op de piano. Voor de klas staand, hield de jonge moeder haar dochtertje in haar armen en begon te zingen over de liefde voor het kind en haar verlangen dat het meisje mocht gaan beseffen wat voor mogelijkheden zij als kind van God had.

Alle leerlingen waren geraakt door wat ze zagen en hoorden. Het was een hemelse scène. Nog steeds als ik er over praat, komen er hele goede gevoelens bovendrijven.

Kinderen komen onbesmet, onschuldig en rein ter wereld (zie Mozes 6:54). 'Want aan Satan is geen macht gegeven om kleine kinderen in verzoeking te brengen, daarom kunnen zij niet zondigen, voordat zij verantwoordelijk jegens Mij worden' (Leer en Verbonden 29:47).

Ons is geboden als een kind te worden:

'En Hij riep een kind tot Zich, plaatste dat in hun midden en zeide: Voorwaar, Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

'Wie nu zichzelf gering zal achten als dit kind, die is de grootste in het Koninkrijk der hemelen' (Matteüs 18:2-4).

Overal in de Schriften wordt ons dus de hoge eisen voorgehouden van rechtchapenheid, reinheid, heiligheid en zondeloosheid die nodig zijn om het koninkrijk van God te kunnen binnengaan (zie 1 Korintiërs 6:9-10; 1 Nephi 10:21; Alma 7:21; Helaman 8:25; Mozes 6:57).

Jezus was zelf een gehoorzaam kind. Als de letterlijke Zoon van God, de eeuwige Vader, verbleef Hij in de tempel zonder dat Jozef en Marta het wisten. Na drie dagen vonden ze Hem terwijl Hij aan het onderrichten was. Toen ze Hem vroegen waarom Hij dit had gedaan, zei Hij: 'Waarom hebt gij naar Mij gezocht? Wist gij niet dat Ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vader? En zij begrepen het woord niet dat Hij tot hen sprak. En Hij ging met hen terug (. . .) en was hun onderdanig' (Lucas 2:49-51)

Het Boek van Mormon is uniek in zijn belichting van het gezin en de ouder-kindrelatie. We kunnen erin lezen over de eigenschappen van kleine kinderen en de raad om als

hen te worden. Beginnend met Lehi's zoon Nephi, zien we de eigenschappen die kinderen hebben en die wij moeten nastreven. Nephi schreef: 'En ik, Nephi, was nog zeer jong, doch niettemin groot van gestalte (. . .) ik [riep] de Here aan. En ziet, Hij kwam tot mij en verzachtte mijn hart, zodat ik al de woorden geloofde, die mijn vader had gesproken' (1 Nephi 2:16; cursivering toegevoegd). Er zijn maar weinig, zo niet geen, geestelijke eigenschappen, die die van een verzacht hart en het vermogen om te geloven, te boven gaan, want ze gaan gepaard met leergierigheid en onderworpenheid, twee belangrijke eigenschappen van kleine kinderen. Nephi, een voorbeeld van rechtchapenheid, heeft deze goddelijke eigenschappen nooit verloren. Ook in onze tijd zijn er nog veel *Nephi's*.

Een stuk verder in 1 Nephi staat hoe Nephi door zijn broers wordt vastgebonden en gemeen behandeld wordt. Nephi's kinderen laten zien hoeveel ze van hun vader houden als ze tot tranen toe Laman en Lemuël smeken hem los te maken. Maar dat had geen invloed op Nephi's broers, ze hadden hun hart verhard. Dit verhaal toont ons een beetje de liefde van een kind voor zijn vader en een kinds aangeboren gevoel voor deugdzaamheid, respect, eerlijkheid en vriendelijkheid (zie 1 Nephi 18:11-21).

Jakob, die een sterk ontwikkeld gevoel voor rechtchapenheid ten opzichte van kinderen had, dat zich

ten dele had ontwikkeld door wat hij zelf als kind had meegemaakt (zie 2 Nephi 2:1), herinnert ons eraan dat vrouwen en kinderen 'gevoelens hebben, die uitermate teder en kuis en fijngevoelig zijn voor God' (Jakob 2:7).

Er zijn maar weinig verzen in het Boek van Mormon die preciezer en met meer kracht de eigenschappen van kinderen beschrijven dan de tijdloze woorden van koning Benjamin. We moeten ons 'vernederen en gelijk kleine kinderen worden (...) onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht [ons] op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt' (Mosiah 3:18-19).

Sommige kinderen in het Boek van Mormon verloren deze goddelijke eigenschappen of hadden niet de juiste steun om ze te ontwikkelen: 'Nu waren er velen van het opkomend geslacht, die de woorden van koning Benjamin niet konden verstaan, daar zij kleine kinderen waren, toen hij tot zijn volk sprak; en zij geloofden niet in de overlevering hunner vaderen' (Mosiah 26:2-4).

Na de tekenen van de geboorte van de Heiland dwaalden sommige bekeerde Lamanieten af door de invloed van 'de goddeloosheid van het opkomende geslacht' (3 Nephi 1:30). Als oorzaak wordt genoemd dat 'kinderen (...) opgroeiden en toenamen in jaren en hun eugen zin volgden; (...) en [verleid] werden'

(3 Nephi 1:29). Mensen die 'hun eigen zin volgen', verliezen hun onderworpenheid en leergierigheid, de wezenlijke eigenschappen van een kind en een christen.

De profeten uit het Boek van Mormon schreven het verslag op de platen in de hoop dat onze kinderen en kleinkinderen ze 'met een dankbaar hart zullen ontvangen en lezen, om met vreugde' andere belangrijke kinderlijke eigenschappen te ontwikkelen (Jakob 4:3; cursivering toegevoegd).

DE LIEFDE VAN DE HEILAND VOOR KLEINE KINDEREN

In drie van de vier evangeliën staat het inspirerende en vertederende verslag van hoe Jezus de kinderen zegende (Zie Matteüs 19:13-15; Marcus 10:13-16; Lucas 18:15-17). Er zit een klein verschil in de drie verslagen. In Matteüs staat dat Jezus 'hun de handen [oplegde]'. In Lucas staat niet dat Hij ze zegende. Alleen in Marcus staat hoe vertederend deze ontmoeting is geweest: 'En Hij omarmde ze en hun de handen oplegde, zegende Hij ze' (Marcus 10:16). We weten niet hoeveel kinderen zo gezegend waren dat Hij ze in zijn armen nam, de handen oplegde en zegende. Schilders hebben deze gebeurtenis op vertederende wijze weergegeven. Gelukkig heeft de Heer ons allemaal, ook de volwassenen, beloofd dat Hij bij getrouwheid ons 'met de armen [Zijner]

liefde [zal] omvatten' (LV 6:20).

Een van de fijnste herinneringen uit mijn jeugdwerkjaren is het zingen van de prachtige kinderliedjes. Een van mijn lievelingsliedjes is 'Ook Jezus was eens een kindje klein'.

*Ook Jezus was eens een kindje klein,
zo klein als ik was Hij,
en Hij was altijd lief en goed
en als een kind zo blij.
Dus kleine kind'ren,
kom, laten wij
trachten te leven zoals Hij.
(Kinderliedjes, blz. 34.)*

Alles in dat liedje gaf me de overtuiging dat Jezus van mij en alle kinderen houdt. Ook al staat het niet letterlijk in de tekst, de Geest van zijn liefde is er duidelijk in voelbaar. Het riep toen bij mij de grootste liefde en het grootste respect voor de Heiland op en een verlangen om op Hem te gaan lijken. En dat doet het nu nog steeds.

Als ik in de vier evangeliën lees over de wonderen, de genezingen en het zegenen van de kinderen, voel ik diezelfde liefde — zijn liefde voor mij en mijn liefde voor Hem. Uniek in het Boek van Mormon is de verschijning van Jezus als herrezeene aan hen die de vernietigingen in het beloofde land hadden overleefd. De Heiland vroeg de mensen hun kleine kinderen tot Hem te brengen. Jezus bad vervolgens voor hen en hun ouders. 'En niemand kan zich de vreugde indenken, die onze ziel

En Hij leerde en diende de kinderen der schare (...) en zij spraken grote en wonderbare dingen tot hun vaders, groter zelfs dan Hij aan het volk had geopenbaard.'

vervulde' zeiden na afloop degenen die het gebed hadden gehoord (3 Nephi 17:17).

Na deze bijzondere ervaring 'weende Hij, en de schare gaf er getuigenis van; en Hij nam hun kinderen één voor één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader' (3 Nephi 17:21; cursivering toegevoegd). De woorden één voor één staan ook in 3 Nephi 11 waar Jezus voor het eerst aan de mensen verschijnt: 'En de schare trad toe, en stak de handen in Zijn zijde, en voelde de tekenen van de nagelen in Zijn handen en in Zijn voeten; en dit deden zij, en traden één voor één toe, totdat zij dit allen hadden gedaan,

en met hun ogen zagen en met hun handen voelden, en met zekerheid wisten en getuigden, dat Hij het was, van Wie door de profeten was geschreven, dat Hij zou komen' (vers 15; cursivering toegevoegd). Waren er kinderen aanwezig bij deze geweldige gebeurtenis? Kregen de kinderen twee keer de gelegenheid om de Heiland aan te raken en door Hem aangeraakt te worden?

Aan het eind van 3 Nephi 17 staat dat er 2.500 mensen waren 'mannen, vrouwen en kinderen' (vers 25). Er waren misschien wel een paar honderd kinderen bij. Hoeveel tijd moet het Jezus wel niet gekost hebben om ieder kind één

Kleine kinderen zijn gezond, want ze kunnen niet zondigen.' Ze zijn 'levend geworden in Christus'. Ze komen onbesmet, onschuldig en rein ter wereld en de 'vloek van Adam [en Eva] is van hen weggenomen.'

voor één een zegen te geven? Misschien wel uren? Wat een geweldig voorbeeld van zijn liefde voor en interesse in kinderen.

Op een later tijdstip in zijn bediening aan dit volk 'leerde en diende [Hij] de kinderen der schare (. . .) en Hij maakte hun tongen los, en zij spraken grote en wonderbare dingen tot hun vaders (. . .) ja, zelfs zuigelingen openden hun mond en uitten wonderbare dingen' (3 Nephi 26:14, 16). Deze ervaring, één van de laatste tijdens zijn bediening onder de inwoners van Amerika, bevestigt onze identiteit als geestkinderen van God en dat zelfs kleine kinderen geleid kunnen worden om woorden te spreken 'die de wijzen en geleerden beschaamd maken' (Alma 32:23).

KLEINE KINDEREN EN HUN EEUWIG HEIL

Toen ik zendingspresident was, had ik een gesprek met een echtpaar dat intens verdrietig was over de dood van hun zoon. Het jonge stel had zich tot andere godsdiensten gewend voor hulp en antwoorden, maar hun leerstellingen konden hun geen troost bieden. Omdat ze maar weinig geld hadden, konden ze geen begrafenisdienst in hun eigen kerk betalen; daarom hielpen wij met het regelen van de begrafenis.

De zendingen begonnen het echtpaar te onderrichten en zagen in hun gelaat de verandering van hart die plaatsvond. Goddelijke

leerstellingen uit het Boek van Mormon verzachten geleidelijk aan het verdriet van hun verlies.

De woorden van Abinadi troostten hen: 'En kleine kinderen hebben (. . .) het eeuwige leven' (Mosiah 15:25). Ze leerden dat het eeuwige leven het leven is dat God leidt en dat het betekent dat ze voor eeuwig als gezin bij God konden wonen. Het is de grootste gave die Hij ons heeft gegeven (zie LV 14:7). Verder leerden ze dat kleine kinderen niet kunnen zondigen omdat ze onschuldig zijn (zie Mosiah 3:16, 21; LV 29:46-47) en niet dezelfde verbonden met God doezel te sluiten als hun ouders (zie Mosiah 6:2).

Het baby'tje dat de ouders hadden verloren, had de belofte van het eeuwige leven. Om ook het eeuwige leven te kunnen beërven, moesten de ouders zich bekeren, als hun kind worden en verbonden met God sluiten. Daartoe moesten ze zich allereerst laten dopen door onderdompeling door iemand die het gezag van het priesterschap heeft, en zich laten bevestigen als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de gave van de Heilige Geest ontvangen.

Eén van de vragen waar dit echtpaar mee zat, betrof de doop van hun overleden kind. Dit onderwerp wordt nergens zo duidelijk uitgelegd in de Schriften als in het Boek van Mormon waar

Mormon zijn zoon Moroni schrijft.

Mormon had gehoord dat er twist ontstaan was over de vraag of kinderen nu wel of niet gedoopt moesten worden. Hij schreef zijn zoon Moroni om hier duidelijkheid in te brengen. Mormon vroeg het de Heer die hem door de Heilige Geest openbaarde dat 'kleine kinderen [gezond] zijn, want zij zijn niet in staat om zonde te begaan' (Moroni 8:8). Ze zijn 'levend in Christus' (vs. 12). Ze worden gezond, onschuldig en rein geboren en 'de vloek van Adam [en Eva] [is] van hen weggenomen' door de verzoening van Jezus Christus (Moroni 8:8).

Mormon onderrichtte dat we 'bekering en doop voor hen, die verantwoordelijk zijn en in staat om zonde te bedrijven' moeten prediken en dat 'kleine kinderen geen bekering of doop nodig [hebben]' (vs. 10-11).

De redenen waarom kleine kinderen niet gedoopt hoeven te worden, zijn belangrijk en we vinden zelden een zo'n sterke berisping als deze:

'Het [is] ernstig spotten voor God, om kleine kinderen te dopen (. . .)

'Zie, ik zeg u, dat hij, die denkt, dat kleine kinderen de doop nodig hebben, in de bittere gal en in de banden der ongerechtigheid is; want hij heeft geloof, hoop noch naastenliefde; daarom, indien hij zou worden weggenomen, terwijl hij dergelijke gedachten koestert, moet hij ter helle nederdalen.

'(. . .) daarom is het vreselijke

goddeloosheid om de reine barmhartigheden van God jegens kleine kinderen te verloochenen (...)

'En hij, die zegt, dat kleine kinderen de doop behoeven, verloochent de barmhartigheden van Christus, en acht Zijn verzoening (...) waardeloos (...).

'Wee dezulken, want zij zijn in gevaar van dood, hel, en oneindige foltering. Ik zeg dit vrijmoedig; God heeft het mij geboden' (Vers 9, 14, 19-21).

De leerstelling dat kleine kinderen het eeuwige leven hebben door Jezus Christus en dus niet gedoopt hoeven te worden, vinden we het duidelijkst en zuiverst terug in het Boek van Mormon.

DE ROL VAN OUDERS IN HET ONDERWIJS VAN KLEINE KINDEREN

In onze tijd, waarin het gezin voortdurend aangevallen wordt, hebben het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' uitgegeven. Een van de belangrijkste thema's in de proclamatie is het belang van kinderen. Opvallend is dat er slechts één tekst wordt aangehaald: 'Kinderen zijn een erfdeel des Heren' (Psalm 127:3). In diezelfde psalm staat: 'Welzalig is de man die zijn pijlkoker met deze heeft gevuld' (vs. 5). De kinderen van de Heer, dat kostbare erfdeel, moeten worden onderricht en grootgebracht.

Adam en Eva gaven het voorbeeld

dat ouders hun kinderen moeten onderrichten. 'En Adam en Eva prezen den Naam van God, en zij maakten hun zonen en dochteren alles bekend' (Mozes 5:12). De Heer gebod Mozes: 'gij zult [het woord des Heren] uw kinderen inprenten en daarover spreken, wanneer gij in uw huis zit, wanneer gij nederligt en wanneer gij opstaat' (Deuteronomium 6:7). De Heer was ontevreden over Eli toen hij verzaakte zijn kinderen te onderrichten en berispen. (Zie 1 Samuël 3:13.) De schrijver van Spreuken zei: 'Oefen de knaap volgens de eis van zijn weg, ook wanneer hij oud geworden is, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6).

De apostel Paulus leerde vaders: 'Verbittert uw kinderen niet, maar voedt hen op in de tucht en de terechtwijzing des Heren' (Efeziërs 6:4). En tegen de kinderen zei hij: 'Weest uw ouders gehoorzaam [in de Here], want dat is recht' (Efeziërs 6:1).

Ik denk nog met plezier terug aan de avonden in de jaren veertig en vijftig dat vader en moeder ons, hun kleine kinderen, bijeenriepen in ons kleine huis in Mapleton (Utah), voor de gezinsavond. Ze lasen ons verhalen voor uit *A Voice from the Dust* — waarin verhalen uit het Boek van Mormon stonden. We vonden het leuk om spelletjes en activiteiten te doen en wat lekkers te krijgen. Die herinneringen aan thuis en aan onze eerzame ouders motiveerden en steunden mijn vrouw en

mij als we voor de uitdagingen kwamen te staan die horen bij het onderrichten en grootbrengen van kinderen.

Doordat mijn vader de verhalen uit het Boek van Mormon voorlas, ging ik steeds meer van de grote profeten, zendingen en dienstknechten van God houden. Ze werden mijn helden, en als jong kind wilde ik net als hen worden. Ik had 'eerzame ouders' (zie 1 Nephi 1:1) die hun kinderen onderrichtten en zegenden. Eerzame ouders onderrichten niet alleen veel, maar ze doen nog meer, veel meer. Let eens op wat ze volgens de volgende teksten nog meer doen:

Lehi 'vermaande hen toen met al de genegenheid van een teder vader (...) ja, mijn vader predikte tot hen. En nadat hij tot hen had gepredikt en hun ook aangaande vele dingen had geprofeteerd, verzocht hij hun de geboden des Heren te onderhouden; en hij hield op tot hen te spreken' (1 Nephi 8:37-38). *Eerzame ouders leiden met genegenheid en vastberadenheid.*

Vlak voor zijn dood riep Lehi zijn nageslacht bij zich en spoorde hen aan te ontwaken en verrijzen en 'de wapenrusting der gerechtigheid' te omgorden (zie 2 Nephi 1:13-23). Toen gaf hij hun zijn laatste zegen (zie 2 Nephi 4:2-12). *Eerzame ouders zegenen hun kinderen.*

De invloed die Jakob op zijn zoon Enos had, wordt duidelijk in de volgende woorden: 'Ik, Enos, wist

De invloed die Jakob op zijn zoon Enos had, wordt duidelijk in de volgende woorden: 'Ik, Enos, wist dat mijn vader een rechtvaardig man was, want hij onderwees mij'. Dit onderricht bracht Enos ertoe te bidden en de zegeningen van de verzoening voor zichzelf te zoeken.

dat mijn vader een rechtvaardig man was, want hij onderwees mij' (Enos 1:1). Het onderricht van zijn vader bracht hem ertoe te bidden en de zegeningen van de verzoening voor zichzelf te zoeken. **Eerzame ouders vertellen hun kinderen over de verzoening en vergeving van zonden.**

Koning Benjamins liefde voor zijn zoons wordt duidelijk uit het feit dat hij ze in de taal van hun vaderen onderrichtte 'opdat zij daardoor verstandige mensen mochten worden en bekend zijn met de profetieën' (Mosiah 1:2). Wat was zijn lesmateriaal? De woorden van de profeten op de platen. En hij spoorde zijn zoons aan 'ze ijverig te

onderzoeken' (Mosiah 1:7). **Eerzame ouders onderrichten hun kinderen uit de Schriften en moedigen ze aan de Schriften te bestuderen.**

Alma, de zoon van Alma, 'liet (...) zijn zoons te zamen komen, opdat hij elk van hen afzonderlijk een opdracht kon geven' (Alma 35:16). Eerst sprak hij tot Helaman, toen tot Shiblon en tenslotte tot Corianton. Hij zei tegen Helaman '[leer] in uw jeugd wijsheid' en '[zie op] tot God en [leef] (...) en verkondig het woord' (Alma 37:35,47). Alma complimenteerde Shiblon met zijn toewijding, getrouwheid en standvastigheid (zie Alma 38:2-3). Hij waarschuwde hem tenslotte zijn lusten te betuigelen en

zei verder 'Ga nu, mijn zoon, en leer het woord aan dit volk' (Alma 38:12, 15). **Eerzame ouders erkennen dat ieder kind anders is, en houden daar rekening mee bij hun onderricht.**

Alma berispte zijn zoon Corianton en leerde hem belangrijke evangeliebeginselen — bekering, het goede voorbeeld geven, gerechtigheid, genade, herstelling van alle dingen en de verzoening. En net als tegen zijn twee andere zoons zei hij: 'Gij zijt van God geroepen om het woord aan dit volk te verkondigen' (Alma 42:31). **Eerzame ouders berispen hun kinderen en leren ze dat ze anderen moeten onderrichten en bereidden hun kinderen daarop voor.**

De 2.000 jonge krijgers hadden van kleins af aan van hun moeder geleerd 'dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden' (Alma 56:47). Bovendien ontwikkelden ze geloof in God, want 'zij zijn jong en hun gemoederen zijn onwrikbaar, en zij stellen voortdurend hun vertrouwen in God' (Alma 57:27). **Eerzame ouders leren hun kinderen op God te vertrouwen.**

Helaman leerde zijn zoons, Nephi en Lehi, niet te vergeten — hoe ze heetten, wat de profeten over de verzoening hadden gezegd en dat ze op de rots Jezus Christus, de Verlosser van de wereld, moesten bouwen. 'En zij hielden zijn woorden in gedachten' (Helaman 5:6-14). **Eerzame ouders leren hun kinderen hun leven te bouwen op de rots van hun Verlosser.**

Het Boek van Mormon besluit met de geweldige vader-zoonrelatie tussen Mormon en Moroni. 'Mijn geliefde zoon, Moroni, ik ben buitengewoon verheugd, dat uw Here Jezus Christus u indachtig is geweest (. . .) Ik gedenk u altijd in mijn gebeden, en bid voortdurend tot God, de Vader, in de naam van Zijn Heilig Kind Jezus, dat Hij door Zijn oneindige goedheid en genade u door volharding in geloof in Zijn naam tot het einde zal bewaren' (Moroni 8:2-3). **Eerzame ouders bidden voor hen kinderen.**

Mormons laatste woorden aan Moroni bevatten de wens van ieder eerzame ouder: 'Mijn zoon, wees getrouw in Christus; (. . .) moge Christus u opheffen, (. . .) en moge de genade van God (. . .) voor eeuwig met u zijn' (Moroni 9:25-26). **Eerzame ouders onderrichten hun kinderen op het eeuwige leven te hopen dat door de verzoening van Jezus Christus komt.**

Hoe kunnen we alles doen wat we moeten doen voor onze kinderen? De Heiland leert ons 'Bidt in uw gezinnen altijd in Mijn naam tot de Vader, opdat uw vrouwen en uw kinderen mogen worden gezegend' (3 Nephi 18:21).

Als we de Schriften samen met onze kinderen lezen en bestuderen, maken we hun duidelijk hoe we kunnen zien wat de Heer wil. Door bijvoorbeeld Mosiah 4:11-16 te lezen, kunnen we een paar belangrijke waarheden van koning Benjamin

leren die aangeven hoe ouders hun kinderen op de juiste wijze kunnen grootbrengen. Deze waarheden worden vaak aangehaald als geboden, maar als we ze in de context lezen, zien we dat ze het logische gevolg zijn van rechtvaardig handelen. Ten eerste heeft Koning Benjamin aangeraden dat we 'de grootheid Gods en uw eigen nietswaardigheid en Zijn goedheid en lankmoedigheid jegens u, onwaardige schepselen zoudt gedenken en altijd in herinnering houden, en u vernederen in de diepste ootmoed, en dagelijks de naam des Heren aanroepen, standvastig staande in het geloof in wat te komen staat' (vs. 11).

In de volgende vijf verzen worden de gevolgen of voordelen van die raad besproken. Let op het aantal keren dat er in vers 12 tot en met 16 'gij zult' staat.

Naarmate we deze woorden overdenken, gaan we steeds meer inzien dat deze instructies een lijst vormen van de gezegende gevolgen van het op rechtschapen wijze omgaan met onze kinderen. We gaan steeds meer inzien hoe waardevol kleine kinderen zijn. We krijgen een steeds beter inzicht in hun goddelijke eigenschappen en wie ze zijn in de ogen van onze hemelse Vader. En we zullen steeds meer streven naar de vervulling van de woorden 'Al uw zonen zullen leerlingen des Heeren zijn, en het heil uwer zonen zal groot zijn' (Jesaja 45:13; zie ook 3 Nephi 22:13). □

‘Nederland en België zijn landen van belofte’

Nieuwe zendingspresident voor Nederland en Vlaanderen

Op 1 juli van dit jaar nam ouderling Hoyt W. Brewster afscheid als zendingspresident en begon ouderling Thomas C. Anderson met zijn nieuwe taak als president van het zendingsgebied Amsterdam (Nederland). In de eerste week van augustus had de nieuwsredacteur van *De Ster* een gesprek met hem en zijn echtgenote, zuster Susan Anderson.

Onverwachte roeping

De roeping als zendingspresident kwam nogal onverwacht voor ouderling Anderson, die op dat moment werkzaam was als advocaat bij de staat Utah en een roeping had als groepsleider hogepriesters. Zuster Anderson werkte op een tandartsenkantoor en was raadgeefster in het ZHV-presidium van hun wijk.

‘Ik was van plan nog vier of vijf jaar te werken en dan samen met mijn vrouw op zending te gaan, naar een dorpje in Afrika of zo’, vertelt president Anderson. ‘Vorig jaar in september hadden we een lang gesprek met ouderling Hales [van de Raad der Twaalf]. Hij vroeg ons van alles over onze gezondheid, onze kinderen en ons werk, en sprak uitvoerig met ons over het belang van het gezin. Daarna gebeurde er niets, tot we, aan het einde van het jaar, werden gebeld door de secretaresse van president Monson. Wij hebben toen ook een gesprek met president Monson gehad, en hij heeft ons geroepen om naar Nederland te gaan. Natuurlijk hebben wij “ja” gezegd. Daarna heeft president Monson uitvoerig met ons gesproken over onze kinderen.’

‘Het lijkt wel 80 jaar geleden’

President Anderson is als voltijszendingeling in Nederland en

Vlaanderen werkzaam geweest van juli 1962 tot december 1964 (een voltijszending duurde toen nog 2½ jaar). ‘Het lijkt wel tachtig jaar geleden’, zegt president Anderson, die zich toch nog precies herinnert dat hij toen in Alkmaar, Amsterdam, Zeist, Antwerpen, Heerlen, Hilversum en Rotterdam-Zuid en op het zen-

President Thomas Anderson van het zendingsgebied Amsterdam (Nederland) en zuster Susan Anderson.

FOTO: FRANS HEIJDMAN

dingskantoor in Bussum heeft gewerkt, en dat er tegelijk met hem nog een zendeling met de naam Anderson is geweest. Ook zijn kennis van de Nederlandse taal is in de tussenliggende jaren niet verloren gegaan.

Voor zuster Anderson was Nederlands leren een heel nieuwe ervaring. Samen hebben ze, de laatste drie maanden voor het begin van hun zending, eenmaal per week Nederlandse les gehad van een uit Suriname teruggekeerde zendeling. Zuster Anderson doet haar best om Nederlands te spreken, maar kan nog niet iedereen even goed verstaan. Ze zegt: 'Ik wil de mensen graag goed leren verstaan, en ik wil graag leren fietsen. Ook wil ik graag het Boek van Mormon, mijn favoriete boek, in het Nederlands lezen.'

Bekeerd door het Boek van Mormon

Zuster Anderson was 20 jaar en woonde in Californië toen ze de lessen van de zendingen kreeg. 'Ze vroegen mij het Boek van Mormon te lezen', vertelt ze. 'Ik begon die avond met lezen, en heb erover gebeden. Ik had ongeveer 60 bladzijden gelezen; toen ik erover bad, kreeg ik meteen een getuigenis dat het Boek van Mormon waar was. Toen wist ik ook dat Joseph Smith een profeet was en dat de kerk waar was.'

President en zuster Anderson vertellen graag over hun bezoeken aan wijken en gemeentes in Nederland en België, over hun ervaringen met zendingswerk en over hun familie. Het is letterlijk een kleurrijke familie. President Anderson komt oorspronkelijk uit Californië, zuster Anderson uit Oregon, en ze hebben drie dochters. Eén van hun schoonzons komt uit Texas, een tweede uit Nigeria, en de derde is half Indiaans. Ze noemen het een 'regenboogfamilie'. Twee dochters zijn actief in de kerk, één is op het ogenblik minder-actief. 'Haar kinderen willen wel graag naar de kerk ko-

men', zegt president Anderson, en zijn vrouw voegt eraan toe: 'Wij bidden elke dag voor hen.'

Herhaaldelijk verzekeren ze mij dat ze het fijn vinden om op zending te zijn. 'Wij vinden het echt een voorrecht om hier te zijn. Er zijn nu vier ringen, de kerk groeit en we hebben fijne zendingen. Als we de echtparen meetellen, hebben we nu 124 voltijdzendingen in Nederland en Vlaanderen', vertelt president Anderson. 'We willen de zendingen graag helpen sterk te zijn, geloof te hebben en het evangelie te onderwijzen. Elke week krijg ik brieven van alle zendingen, en ik praat veel met zendingen die ziek zijn, vragen of problemen hebben. 's Avonds vanaf half tien wordt er altijd druk getelefoneerd. Ik wil graag veel contact hebben met de zendingen, de andere leden en de onderzoekers; ik ga liever naar hen toe dan dat ik op kantoor zit.'

Belofde landen

Voorafgaand aan hun zending hadden president en zuster Anderson, samen met meer dan honderd andere nieuwe zendingspresidenten en hun echtgenotes, een conferentie van vijf dagen in het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah). Vele leiders van de kerk hebben tot hen gesproken, onder meer president Hinkley, president Monson, president Faust en negen van de apostelen. Een van de daar aanwezige echtparen was pas vier dagen daarvoor geroepen; dan hadden zij, met zes maanden, toch meer tijd gehad om hun zaken te regelen!

'We kregen dezelfde instructies,' zegt president Anderson, 'want het evangelie is overal hetzelfde, en de Geest is overal dezelfde. Maar sommige zendingspresidenten krijgen met heel andere problemen te maken dan wij. Zo ontmoette ik de nieuwe zendingspresident van Mongolië. Van het Boek van Mormon waren al-

leen nog maar een gedeelte van 1 Nephi en een gedeelte van 3 Nephi in het Mongools vertaald. Het zendingsgebied Litouwen bestaat uit Estland, Letland, Litouwen en een gedeelte van Rusland. De zendingspresident daar moet regelmatig de grens over, en in zijn gebied worden vier verschillende talen gesproken.'

De landen in Europa zijn landen van belofte, vertellen de algemene autoriteiten: er zijn mensen in deze landen klaar om het evangelie te ontvangen. 'Ik weet zeker dat Nederland en België belofde landen zijn', zegt president Anderson. 'Als wij doen wat de Heer van ons vraagt, zal de belofte worden vervuld dat er meer mensen naar de kerk zullen komen en dat de kerk zal groeien en bloeien.'

'Zendingen zijn we allemaal'

'De plaatselijke leden moeten samenwerken met de voltijdzendingen', vervolgt hij. 'Eigenlijk zijn we allemaal zendingen: sommigen zijn voltijdzendingen en anderen deeltijdzendingen. De voltijdzendingen kunnen geen succes hebben zonder steun van de plaatselijke leden. Gelukkig zien we dat er in het hele land mensen bereid zijn om vrienden mee te brengen naar de kerk en ze kennis te laten maken met de zendingen; daarom gaat het zendingswerk nog steeds vooruit.'

'Ik weet zeker dat het evangelie waar is, en dat de mensen gelukkig zijn als ze het evangelie ontvangen. Het is belangrijk voor alle mensen. Als wij ertoe bereid zijn, kunnen we een middel in Gods handen zijn om de mensen het evangelie te brengen, zodat het hun vreugde zal geven. Als we om hulp daarbij bidden, onze mond opendoen om over ons geloof te vertellen en ware naastenliefde in praktijk brengen, zullen we daar zeker in slagen.' □

Frans Heijdemann

Bevolking Rijnmond geeft royaal aan speelgoedactie

Begin januari van dit jaar startten leden uit Rotterdam en omstreken voor de derde maal een speelgoedactie. De eerste twee acties waren ten behoeve van het Kinderhuis aan de Van Speykstraat, nu werd er ingezameld voor de stichting Flexus, een overkoepelende organisatie waaronder verschillende instellingen voor hulpverlening aan de jeugd vallen. De stichting Flexus heeft de zorg voor in totaal zo'n 200 pupillen van nul tot 23 jaar.

Net als de vorige jaren heeft de bevolking in de Rijnmond zeer royaal gereageerd en overvloedig gegeven - speelgoed voor de jongsten, andere spullen voor de oudere jeugd.

Op een zaterdag hebben kerkleden in het kerkgebouw aan het Oosteinde in Rotterdam al het speelgoed, de fietsen, de boeken en wat er nog meer was, gesorteerd, zo nodig gerepareerd en verzendklaar gemaakt. Veel poppen waren van tevoren al schoon-gemaakt, en er zijn ook heel wat poppenkleertjes gemaakt.

Op vrijdag 9 juli is dit alles op feestelijke wijze aangeboden aan de stichting Flexus. Het speelgoed en de andere spullen werden naar hun magazijn aan de Coolhaven in Rotterdam gebracht; van daaruit zijn ze verdeeld over de kinderen waarvoor ze bestemd zijn.

Allen die bij de overhandiging aanwezig waren, stonden verbaasd over wat men allemaal heeft gegeven. Honderden mensen hebben gereageerd op de oproep om iets te geven. Het leuke van deze actie is, dat het vrijwel niemand iets heeft gekost, terwijl er toch heel wat waardevol materiaal van eigenaar is gewisseld. Door middel van een bericht in de krant hebben de leden van de kerk allen be-

dankt die eraan hebben meegewerkt, de pupillen van de stichting Flexus iets waardevols te geven. □

Neeltje Ardon

Wie ervoor voelt om ergens een soortgelijke actie te organiseren, kan contact opnemen met zuster Ardon (tel. 010-4224514, e-mail neeltje@wxs.nl).

Een deel van het ingezamelde speelgoed, opgeslagen in het magazijn van waaruit het onder de kinderinstellingen in Rotterdam is verdeeld.

Enkelen van de broeders die, samen met de jeugd van de stichting Flexus, al het speelgoed hebben ingeladen.

Het Eerste Presidium instrueert zendingspresidenten

In juni hebben alle drie leden van het Eerste Presidium tijdens het jaarlijkse seminar voor zendingspresidenten op het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah) gesproken. Ook leden van het Quorum der Twaalf Apostelen, de quorums der Zeventig en de Presiderende Bisschop hebben aan dit seminar van een week deelgenomen. Vanaf 1 juli zijn de 131 nieuwe zendingspresidenten met hun vrouw aan hun driejarige zending in meer dan eenderde van de 333 zendingsgebieden begonnen.

President Hinckley

'Geen enkel ander volk in de geschiedenis van de wereld heeft de opdracht ontvangen die wij hebben gekregen', zei president Hinckley tijdens zijn slottoespraak tegen de nieuwe zendingspresidenten. Die opdracht luidt uiteraard dat wij het evangelie over de hele wereld verkondigen en familiehistorisch en tempelwerk verrichten.

'Ik hoop', vervolgde president Hinckley, 'dat u de zendingen zult kunnen inspireren om iedere gelegenheid aan te grijpen. (...) Zij zullen met teleurstellingen te maken krijgen en u zult teleurstellingen te verwerken krijgen. Ontmoediging kan besmettelijk zijn. U moet erboven staan en de mensen om u heen opbeuren.'

Tegen de voltijdzendingen zei president Hinckley op dezelfde dag: 'Wees dankbaar voor uw collega's. Ik zal de Heer altijd dankbaar zijn voor mijn collega's in het zendingsveld.' Over een collega met wie hij vijftien maanden heeft samengewerkt, zei president Hinckley: 'Wat was hij een geweldige jongeman. Ik had hem enorm lief, en ik hoop dat hij mij liefhad. We werden goede vrienden.'

Terugkijkend op zijn zending, zei hij: 'Mijn zending is zoveel waard geweest, veel meer dan de tijd die ik eraan heb besteed. (...) Vanwege die zending sta ik hier vandaag, en ik smek jullie om van jullie zending het beste te maken.'

President Monson

President Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, gaf de zendingspresidenten de volgende raad: 'Het is niet alleen onze taak om leiding te geven [aan de zendingen], maar we moeten samen met hen, sport voor sport, de ladder naar het eeuwige leven beklimmen.' Hij zei verder: 'Zorg ervoor dat ze succesvol zijn, help hen bij het leggen van contacten, help hen bij het verkondigen van het evangelie, help hen bij het bekeren, dopen en begeleiden. Dan zult u wonderen zien gebeuren.' Om de zendingspresidenten aan te

moedigen de zendingen op de juiste wijze in koppels in te delen, haalde president Monson Leer en Verbonden 84:106 aan: 'En indien iemand onder u sterk is in de Geest, laat hem diegene met zich nemen, die zwak is, opdat deze in alle zachtmoedigheid moge worden opgebouwd, zodat ook hij sterk moge worden.' Hij legde ook de nadruk op de 'geweldige relatie van samenwerking' die tussen de zendingen en de leden moet bestaan. 'Niets zal meer vreugde en succes tot gevolg hebben dan die samenwerking', zei hij.

President Monson zei dat zendingspresidenten 'ervoor kunnen zorgen dat een zending de fundering van iemands leven kan worden.' Hij moedigde de zendingspresidenten aan om het getuigenis van de zendingen te versterken zodat ze de volgende aansporing in acht zullen nemen: 'Wees een voorbeeld voor de ge-

Meer dan honderd nieuwe zendingspresidenten namen met hun vrouw deel aan de instructiebijeenkomsten die door de algemene autoriteiten geleid werden.

FOTOGRAAF: JEFFREY D. ALBEE, MET DANK AAN CHURCH NEWS

lovigen in woord, in wandel, in liefde, in geloof en in reinheid' (1 Timotheüs 4:12).

President Monson legde uit dat onderzoekers vooral interesse hebben om naar het plan van onze hemelse Vader voor hun eeuwige heil te luisteren. 'Iedereen stelt dezelfde vraag als Job: "Als een man sterft, zou hij herleven?"' (Job 14:14), zei hij, en merkte op dat als zendelingen de eeuwige aard van het gezin bespreken, 'ze zich op heilige grond in de ziel van die persoon begeven.'

President Faust

President James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium zei: 'Ook als iemand de boodschap verwerpt, moeten de zendingen positief blijven, want de boodschap, aanvaard of verworpen, is nog steeds waar. Ik weet dat langs de deuren gaan niet erg doelmatig is, maar ik denk wel dat het goed voor de ziel van de zendingen is.'

Hij zei verder: 'De zendingen moeten inzien dat u allemaal getuige van de Heer Jezus Christus bent, en dat er niets machtiger dan uw eigen getuigenis is. Ik geloof dat we voor-

bereid moeten zijn om meer bekeerlingen dan ooit in de kerk op te nemen. Misschien geldt dat niet voor ieder land. Maar wereldwijd zal de oogst groter worden. De kerk komt uit de wildernis te voorschijn, "helder als de maan, en schoon als de zon, en schrikkelijker als een leger met banieren"' (LV 5:14).

Over de samenwerking tussen de

leden en de zendingen zei president Faust: 'Zendingswerk zal zonder de hulp van de leden nooit volledig zijn. De ringpresidenten moeten zich medeverantwoordelijk voor het zendingswerk voelen. De ringpresident is degene die de priesterschapsluistels van bezit, voor zowel de leden als de niet-leden in zijn ring. De zendingen helpen hem daarbij.' □

President Noel Alberto Diaz en zijn vrouw Nury, die in het zendingsgebied Cali (Colombia) werkzaam zullen zijn, samen met de zendingen Cory Harker en Michael Robinson die ook naar dat zendingsgebied gaan.

FOTOGRAFIE: STUART JOHNSON, MET DANK AAN OEFENINGSNIEUWS

Gebruik *De Ster* als zendingsmiddel!

De wijk Utrecht heeft onlangs een opmerkelijk initiatief genomen: vele leden hebben een tweede abonnement op *De Ster* genomen, zodat ze elke maand een exemplaar aan een familielid, vriend, buur of wie dan ook kunnen weggeven.

De Ster is een goed middel om iemand nader met de kerk te laten kennismaken. Het tijdschrift ziet er mooi uit, bevat tientallen foto's (dat maakt het ook aantrekkelijk) en bevat altijd een aantal korte artikelen die een be-

langstellende in een paar minuten kan lezen. De hoofdartikelen geven iemand meer kennis over het geloof van de heiligen der laatste dagen, terwijl *Kerknieuws* een indruk biedt van de vele activiteiten die er in de kerk zijn.

Intussen heeft de bovenvermelde actie hier en daar al navolging gevonden. Wie ook een extra abonnement op *De Ster* wil aanvragen, kan dat doen via de plaatselijke Ster-vertegenwoordiger of direct bij Ribanna de

Kock in Nieuwegein (telefoon 030-6053804, vanuit België 0031-30-6053804; adres: Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein). Daar kunt u ook terecht voor kerktijdschriften in andere talen en voor vragen over de bezorging.

Uw bijdragen in de vorm van verslagen van activiteiten (liefst met een foto) en persoonlijke ervaringen zijn welkom bij de nieuwsredactie, Grovestins 64 te NL-7608 HN Almelo. □

Jonge dansers stralen energie en blijdschap uit

Een volksdansgroep en blue grass band van Ricks College in Rexburg (Idaho), een van de onderwijsinstellingen van de kerk, maakte de afgelopen zomer een tournee door Europa. Ze gaven ook voorstellingen in Rotterdam (29 juli), in Zoetermeer (30 juli) en in België. Onderstaand verslag is van de eerste van de twee voorstellingen in Nederland.

Ze vertrokken om zeven uur 's ochtends uit Berlijn, en na een busreis van twaalf uur stonden ze, om zeven uur 's avonds, bij het kerkgebouw aan het Schoonveld in Rotterdam. Daar werden de eerste stoelen in de zaal al bezet door hen die heel vroeg waren gekomen om maar vooral een goed plaatsje te hebben, zodat ze niets zouden missen van deze voorstelling door The American Folk Dancers and Bluegrass Band van Ricks College. Het bleek de moeite en het wachten waard.

De groep, bestaande uit 28 dansers en 6 bandleden kwam vermoede binnen en trok zich terug om te eten, zich op te frissen en te verkleeden. Intussen richtte broeder Charles W. West, leraar aan de afdeling dans van Ricks College en tevens president van de National Folk Organization of the United States, zich op het installeren van de geluidsapparatuur en liep rond om te zien hoe alles en iedereen de juiste plek kon krijgen. Onder leiding van zijn vrouw werden 28 enorme kledingzakken met wel tien hangers per stuk naar binnen gedragen. Op de achtergrond waren ook broeder en zuster Clark in de weer. Hij was de tourmanager en priester-schapsleider van de groep, verantwoordelijk voor de financiën, en samen met zijn vrouw de tijdelijke vader en moeder, verantwoordelijk voor het welzijn van de jongelui. Een heel belangrijke taak, want deze voorstelling in Rotterdam was bij lange na niet de eerste.

Deze studenten aan het Ricks College, tussen de 18 en 25 jaar, waren drie-en-een-halve week daarvoor in Oostenrijk aangekomen. Daar hadden ze op twee volksdansfestivals de Verenigde Staten vertegenwoordigd en vele voorstellingen voor leden en onderzoekers van de kerk gegeven. Vervolgens trokken ze naar Duitsland voor een festival en traden nog op in kerkgebouwen in vier verschillende Duitse steden. Een vol programma dus. Broeder West is door zijn werk aan Ricks College en zijn belangrijke positie in de volksdanswereld prima in de gelegenheid om duizenden mensen over de hele wereld van het talent en enthousiasme van zijn dansers te laten genieten. Hij overlegt intensief met de afdeling public relations van de kerk, en samen plannen zij een dergelijke tournee voor iedere zomer, die meestal al twee jaar van tevoren vastligt. Een van de dansers wist te vertellen dat volgende zomer Italië, Spanje en Portugal op het programma staan. Behalve leren dansen en public relations probeert broeder West zijn groep echter ook te leren leiden, organiseren en onderwijzen, zodat zij hun danservaringen kunnen uitdragen in de wijken van de kerk, overal waar zij hun verdere leven nog zullen wonen.

Het was bijna acht uur en er zaten inmiddels tussen de 300 en 350 toeschouwers in de zaal. Deuren en ramen open, sommigen wuivend met geïmproviseerde waaiers, want het was boven de 25 graden Celsius. Om

acht uur werden we welkom geheten en werd de avond geopend met een gebed. Vervolgens kwam de band binnen: twee violen, twee gitaren, een mandoline en een barjo. Zonder een spoor van moeheid zetten ze enthousiast de eerste melodie in, het doek ging op en we werden vergast op een wervelende uitvoering van een traditionele Amerikaanse *square dance*. De kleding was in pioniersstijl. Er ging een wereld van geluid, kleur, beweging, snelheid een vrolijkheid open voor onze ogen en oren.

Een andere specialiteit van de groep is de *clogg dance*. Het aantal decibels ging flink omhoog, en de kostuums waren voor deze dans nog glimmender en schitterender dan daarvoor. De 'clogg-schoen' heeft, net als een 'tap-schoen', enkele metalen plaatjes onder de zool. Het verschil is echter dat die van de clogg zo bevestigd zijn dat ze enigszins los zitten en daarom een dubbel klikkende geluid maken. 32 van die schoenen in razendsnelle, ritmische, gelijktijdige beweging op de vloer van het podium maakten dat de voorste toeschouwers bijna terugdeinsden. Maar toen we aan het geluid gewend waren, hadden we alleen nog maar oog voor de geweldig snelle discipline van al die voeten.

De square- en clogg-dansen werden de verdere avond afgewisseld door dansen uit verschillende perioden in de Amerikaanse geschiedenis van 250 jaar, zoals een wals, een charleston en de rock 'n roll. Ook werden we vergast op enkele zuiver instrumentale en vocale nummers in countrystijl. Het niveau van de band was duidelijk professioneel en hun muziek werd, evenals de prestaties van de dansers, steeds met daverend ap-

plaus, gejuich en gefluit ontvangen. Tijdens een van de nummers met een vioolsolo, waarbij de toeschouwers mochten meeklappen en de soliste steeds sneller ging spelen, ging het publiek volledig 'uit z'n dak'. Bovendien was er voor iedere dans een ander kostuum, het ene nog kleurrijker, eleganter en schitterender dan het andere.

Het programma, dat in totaal ongeveer vijf kwartier duurde, kreeg spontaan een daverende staande ovatie. Dat hadden ze wel verdiend, niet alleen voor hun reis, hun enthousiasme, overgave en talent, maar ook voor de zeven uur per week hard oefenen die ze in het laatste schooljaar als voorbereiding hadden gegeven. Broeder West vroeg om stilte en be-

dankte iedereen voor de hartelijke ontvangst, de goede geest en de slaapplekken die de groep bij de leden thuis wachtten, en gaf zijn getuigenis, waarna de hele groep in het Engels 'God zij met u tot w'u wederzien' zong, ons herinnerend aan het herstelde evangelie en onze liefde voor God die ons met elkaar verbindt. Weer volgde applaus, want het publiek wilde de dansers niet laten gaan zonder dat het een toegift had gekregen.

Dus werden we nog een keer met de eerste prachtige *clogg dance* van het programma beloond.

We waren allemaal blij dat we buiten, waar de temperatuur inmiddels gedaald was, nog op een hapje en voorral een drankje werden getrak-

teerd. Daar begaven de leden van de dans- en muziekgroep zich onder het publiek om hier en daar een praatje te maken. We hebben dat zeer gewaardeerd. Alom was het lovende commentaar van de toeschouwers te horen: prachtig afgewerkt, wat een enthousiasme, professioneel, een complete uitstraling van vreugde! Vermoeid en tevreden gingen de deze jonge mensen naar hun verschillende onderkomens. De volgende dag stond er een uitstapje op het programma naar de molens en het Delfts blauw, en 's avonds een voorstelling in Zoetermeer. Vervolgens nog een in België, en dan naar huis. Wij zullen hen niet gauw vergeten. □

Margriet Noot

De kerk helpt burgers in een dorp in Siberië

Volgens ouderling E. Ray Bateman van de Zeventig, tweede raadgever in het gebied Azië-Noord, was de werkeloosheid in het dorp ongeveer tachtig procent en was er in de winkels bijna geen voedsel meer te krijgen. Ongeveer tweeduizend van de drieduizend inwoners van Omsoektsjan kregen door de strenge winter te maken met verhongering en ondervoeding.

Een overheidsfunctionaris vroeg plaatselijke kerken en bedrijven om hulp. De directie van de Omolon Goudmijn Compagnie besepte dat het bedrijf geen hulp kon bieden, maar ze wisten wel dat een van hun medewerkers, Kevin Matthews, lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen was. Ze vroegen hem of zijn kerk zou kunnen helpen.

Broeders Matthews nam contact op met het presidium van het gebied Azië-Noord in Tokio. De kerk reageerde onmiddellijk door hulpgoederen te verzamelen en te verpakken.

De Omolon Goudmijn Compagnie bood aan om de goederen de zeshonderd kilometer van de kustplaats Magadan naar Omsoektsjan te vervoeren en ervoor te zorgen dat de goederen door de Russische douane kwamen.

Vladimir Netsjiporov, president van het district Vladivostok, ging naar Magadan en begeleidde de goederen naar Omsoektsjan. Daar nam hij de leiding in het verdelen van de hulpgoederen. Hij bracht ook een aantal dozen naar nabijgelegen stadjes. □

Met dank aan Church News, 19 juni 1999.

Dozen met voedsel van de kerk worden in een van de stadjes uitgeladen.

FOTO MET DANK AAN HET PRESIDIUM VAN HET GEBIED AZIË-NOORD

Nieuwe gebieds-presidiums

Het Eerste Presidium heeft wijzigingen in de samenstelling van de gebieds-presidiums bekendgemaakt, geldig vanaf 15 augustus 1999. Alle gebieds-presidiums bestaan uit leden van de quorums der Zeventig.

* Een van de gebieds-zeventig

1. Noord-Amerika-Noordwest

JOHN M. MADSEN
EERSTE
RAADGEVER

F. MELVIN HAMMOND
PRESIDENT

*GORDON G. CONGER
TWEDE
RAADGEVER

5. Noord-Amerika-Zuidoost

GORDON T. WATTS
EERSTE
RAADGEVER

MONTE J. BROUGH
PRESIDENT

STEPHEN A. WEST
TWEDE
RAADGEVER

2. Noord-Amerika-Midden

YOSHIHIKO KIKUCHI
EERSTE
RAADGEVER

HUGH W. PINNOCK
PRESIDENT

DONALD L. STAHELI
TWEDE
RAADGEVER

6. Noord-Amerika-Zuidwest

ANGEL ARIZA
EERSTE
RAADGEVER

RON D. PINCGAR
PRESIDENT

NEIL L. ANDERSEN
TWEDE
RAADGEVER

11. Mexico-Zuid

ERAN A. CAIL
EERSTE
RAADGEVER

CARL B. PRATT
PRESIDENT

*ARMANDO GAONA
TWEDE
RAADGEVER

3. Noord-Amerika-Noordoost

GARY J. COLBMAN
EERSTE
RAADGEVER

JAY E. JENSEN
PRESIDENT

W. CRAIG ZWICK
TWEDE
RAADGEVER

7. Noord-Amerika-West

WILLIAM R. BRADFORD
EERSTE
RAADGEVER

JOHN B. DICKSON
PRESIDENT

RICHARD H. WINKEL
TWEDE
RAADGEVER

9. Utah-Zuid

JOHN H. GROBERG
EERSTE
RAADGEVER

DENNIS B. NIELSEN
PRESIDENT

DIETER F. F. CHRISTENSEN
TWEDE
RAADGEVER

13. Zuid-Amerika-Noord

ROBERT J. WHETTEN
EERSTE
RAADGEVER

FRANCISCO J. VINAS
PRESIDENT

*WALTER E. GONZALEZ
TWEDE
RAADGEVER

4. Noord-Amerika-Oost

SHELDON F. CHILD
EERSTE
RAADGEVER

LOREN C. DUNN
PRESIDENT

JAMES O. MASON
TWEDE
RAADGEVER

8. Utah-Noord

GENE R. COOK
EERSTE
RAADGEVER

CECIL O. SAMUELSEN
PRESIDENT

VAUGHN J. FEATHERSTONE
TWEDE
RAADGEVER

10. Mexico-Noord

DAVID R. STONE
EERSTE
RAADGEVER

IVYN A. MICKELSEN
PRESIDENT

*ADRIAN OCHOA
TWEDE
RAADGEVER

14. Zuid-Amerika-West

NED B. ROUEHÉ
EERSTE
RAADGEVER

RICHARD J. MAYNES
PRESIDENT

*JUAN UCEDA
TWEDE
RAADGEVER

DE KINDERSTER

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • NOVEMBER 1999

President James E. Faust

Tweede raadgever in het Eerste Presidium

Naar een interview door Rebecca M. Taylor

ILLUSTRATOR: TADD R. PETERSON

Mijn grootouders hadden een boerderij in het plaatsje Oak City (Utah). In mijn kinderjaren bracht ik daar de zomer en sommige feestdagen door. De meeste mensen in dat plaatsje waren familie van ons en het was heerlijk om met liefhebbende tantes, ooms, nichten en neven om te gaan.

Vaak deed ik sport met mijn neven en nichten. Ik las ook graag boeken. Soms kreeg ik van mijn tantes op mijn kop als ik zat te lezen. Ze zeiden dan dat ik

eruit moest en fijn met de jongens moest gaan spelen. Maar als gevolg van die leesgewoonte ontdekte ik al heel jong hele goede boeken, en daar ben ik nu dankbaar voor.

Op zekere dag, toen ik nog klein was, vond mijn vader een verdoemd lammetje in de woestijn. De kudde lammeren was verder getrokken en als wij hem daar hadden achtergelaten, zouden de prairiehonden hem misschien hebben gevonden. En als de prairiehonden hem niet hadden gedood, zou hij verhongerd zijn.

Dus nam mijn vader hem mee naar huis en gaf hem aan mij. Ik mocht voor hem zorgen.

Ik voedde mijn lam met een fles en al gauw werd hij sterk en gezond. Wij werden dikke vrienden. Als ik hem riep, kwam hij aangerend. We speelden graag samen op het gras. Soms lag ik met mijn hoofd op zijn wollen vacht en staarde naar de wolken die in de blauwe lucht voorbij dreven.

Op zekere nacht stormde het verschrikkelijk. Meestal sloot ik mijn lam 's nachts in de schuur op, maar dit keer dacht ik daar pas aan toen ik al in bed lag. Vanuit mijn bed hoorde ik de enorme wind huilen en mijn lammetje angstig en bang blaten. Maar ik had gewoon geen zin om uit mijn lekkere, warme bed te komen om voor hem te zorgen.

Toen ik de volgende morgen opstond, ontdekte ik dat ik niet de enige was geweest die mijn lam had horen blaten. Wilde honden hadden hem gehoord en gedood. Mijn hart brak. Mijn vader keek me teleurgesteld aan en zei: 'Jongen toch, kon ik niet eens een lammetje aan jouw zorg toevertrouwen?'

De les van die dag zal ik nooit vergeten. Ik nam een besluit dat, als een

lam mijn verzorging nodig had, of als wie dan ook mij nodig had, ik direct zou reageren en het niet uitstellen tot op een 'gunstiger' ogenblik.

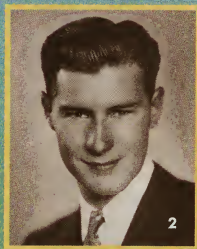
Door mijn moeder, Amy Finlinson Faust, kreeg ik veel begrip van geloof en een getuigenis. Zij had een eenvoudig, maar sterk geloof en ze bestudeerde het Boek van Mormon vaak. Ze bracht mijn broers en mij altijd de leringen van het evangelie bij door aan te halen wat de Heer in de Schriften had gezegd. Ze had waarlijk een verbazingwekkend begrip van het Boek van Mormon.

Ik heb altijd een getuigenis van het evangelie gehad. Ik begreep niet altijd alles, maar in mijn jonge jaren werd mijn getuigenis sterker, naarmate ik meer ging bidden en mijn gebeden beantwoord werden. Op die manier ging ik beseffen hoe belangrijk bidden en luisteren naar de Geest is.

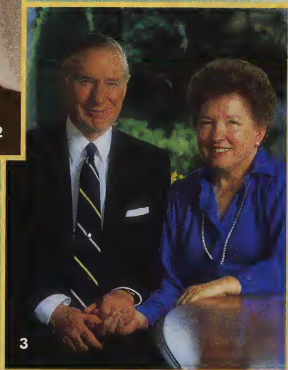
Ik leerde ook hoe belangrijk de Schriften zijn. Als we ons in de Schriften verdiepen, kan het lijken alsof we grote figuren persoonlijk kennen; zoals David, die Goliat versloeg, Sadrach, Mesach en Abednego, die in de brandende oven werden gegooid en er ongedeerd weer uitkwamen, en Daniël, die in de leeuwenkuil werd gegooid en door een engel van God werd beschermd.

Die mensen kunnen van belang zijn voor ons eigen leven. Zo kunnen we bijvoorbeeld ons geloof en ons gevoel van eigenwaarde versterken door over David en Goliat te lezen. David was maar een kleine herdersjongen, de jongste bij hun thuis, toen hij Goliat overwon. Van dat verhaal kunnen we leren dat, wie we ook zijn, we met de hulp van de Heer veel goeds kunnen doen.

Een tekst waarin ik altijd troost vind, is psalm 46:10: 'Laat af en weet, dat Ik God ben.' Het is heel belangrijk voor ons allemaal dat wij beseffen dat we zoons en dochters van God zijn, en dat Hij aan ons denkt. Hij houdt van ons, waakt over ons en helpt ons als wij dat toelaten. □

2

3

1. Op driejarige leeftijd (uiterst rechts) met zijn oudere broer, Gus (links), en zijn jongere broer, Rex.
2. Als voltiждendeling in Brazilië in 1940.
3. President Faust met zijn vrouw, Ruth Wright Faust.

TEL JE ZEGENINGEN

Sydney S. Reynolds

'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.'

Een van de grootste zegeningen die wij door ons geloof in Jezus Christus ontvangen, is antwoord op onze gebeden. Toen Jim nog maar klein was, had hij een setje sporen. Op een dag kwam hij thuis van het paardrijden, was ongehoorzaam en werd door zijn moeder naar zijn kamer gestuurd. Hij was zo boos dat hij zijn sporen de trap af gooide. Later zei hij tegen zijn moeder dat het hem speet. De volgende keer dat hij wilde paardrijden, kon hij zijn sporen niet vinden. Hij zocht overal. Uiteindelijk knield hij neer en bad tot zijn hemelse Vader. Na dat gebed begon hij weer te zoeken — en vond ze. Hierdoor begon er in Jims hart een getuigenis te groeien dat onze hemelse Vader onze gebeden hoort en verhoort.

Als wij oprecht tot onze hemelse Vader bidden, kunnen wij de stille, zachte stem van de Heilige Geest beter horen. De Heilige Geest kan ons van alles leren, ons leiden en ons een vredig gevoel in ons hart geven.

Soms hebben we kracht nodig omdat ons leven moeilijk is. Christy wilde de geloofsartikelen uit haar hoofd leren, zodat ze haar 'Evangelië in de praktijk'—kettinkje kon verdienen. Het was extra moeilijk voor haar omdat zij een ziekte, genaamd spastische verlamming, heeft. Maar Christy geloofde dat de Heer haar zou helpen. Ze luisterde steeds maar naar de cassettebandjes met de liedjes van de geloofsartikelen. Ze oefende ijverig, leerde alle liedjes en verdiende haar kettinkje. Zij was haar familie en vrienden tot zegen door haar goede voorbeeld.

Als wij onze zegeningen tellen, kunnen we zeggen: 'Mijn gebeden worden verhoord, ik ontvang leiding en troost, en ik kan kracht krijgen om problemen te overwinnen.' Geloof in Jezus Christus is een grote zegen voor ons.

Instructies

Schrijf op bladzijde 5 enkele zegeningen waarvoor je dankbaar bent. Schrijf dan op de drie andere bladzijden van het boekje ervaringen waarbij jij of een van je huisgenoten een gebed verhoord kreeg, leiding van de Heilige Geest, of kracht en troost ontving. Maak er dan een boekje van door langs de stippellijnen te knippen, de bladzijden op elkaar te leggen en de randen aan elkaar vast te maken. Leg het boekje in je dagboek zodat je er aan zult denken dat je je zegeningen moet tellen.

Ideeën voor de participatieperiode

1. Teken op grote vellen papier van verschillende kleuren een simpel huis, een gezin, de aarde en een kerkgebouw. Maak hiervan puzzels. Deel de puzzelstukken uit aan de kinderen. Bespreek waar wij allemaal dankbaar voor kunnen zijn. Zorg voor gekleurde kaartjes in de kleuren die ook voor de puzzels zijn gebruikt. Zing liedjes over dankbaarheid, over thuis, het gezin, de kerk en deze prachtige wereld, en schud de kaartjes intussen. Als de muziek ophoudt, toont u de kaart die bovenop ligt. Vraag een kind met een puzzelstuk in dezelfde kleur als het kaartje dat u laat zien om iets te noemen waar hij of zij dankbaar voor is. Laat dan het puzzelstuk op zijn plaats leggen. Ga zo door totdat alle puzzels gemaakt zijn. Laat *Leer en Verbonden* 59:7 door een kind voorlezen. Vraag om enkele manieren te noemen waarop we onze dankbaarheid kunnen tonen. Laat de kinderen tekeningen maken van zaken waar zij dankbaar voor zijn. Stel voor dat ze puzzels maken van die tekeningen en dit spel op de gezinsavond spelen.

2. Vraag de kinderen om personen in de Schriften en de kerkgeschiedenis te noemen die wegens hun geloof in de Heer kracht ontvingen om moeilijkheden te overwinnen. Laat iedere klas een verhaal uitkiezen en het in een klein toneelstukje spelen. Mogelijke verhalen: het volk van Alma — Mosiah 24:8–22; de zonen van Helaman — Alma 57:19–27; Ruth en Naomi — Ruth 1:1–17,22; 2:1–2, 7–12; Daniël en zijn vrienden — Daniël 1:3–17; Sadrach, Mesach en Abednego — Daniël 3; David en Goliath — 1 Samuël; 17:39–51. Lees Alma 36:3 samen. Geef uw getuigenis dat de Heer hen die in Hem vertrouwen, zal helpen. □

MIJN ZEGENINGEN TELLEN

Ik heet _____.

Ik ben _____ jaar.

Vandaag is het _____.

**Dit zijn de zegeningen waar ik
dankbaar voor ben:**

**Mijn hemelse Vader hoort
en verhoort mijn gebeden
(zie Moroni 9:21).**

**De Heilige Geest leidt me en
moedigt me aan om het goede te
kiezen (zie Johannes 14:16, 26).**

**Ik ontvang kracht en troost
in geval van moeilijkheden
(zie Alma 36:6).**

Wie heeft mijn gebed nodig?

Janene Dykstra

ILLUSTRATOR: JULIE F. YOUNG

Wat leren we van deze verzen?' vroeg papa terwijl hij het Boek van Mormon dichtsloeg. Maurits van vier kwam overeind: 'Jezus zegt dat we altijd moeten bidden.'

'Precies, Maurits,' zei papa. 'Denk je dat je vandaag de hele dag een gebed in je hart kunt hebben?'

Maar bid niet alleen voor jezelf; let ook op of anderen die zegeningen nodig hebben en bid ook voor hen. En dan zullen we vanavond in het gezinsgebed weer voor ze bidden.'

Mama stond op. 'Het is tijd om de ontbijtboel op te ruimen en papa moet naar zijn kantoor.'

Toen papa naar de voordeur ging, liep Maurits hem achterna en pakte zijn hand. 'Papa, ik zal mijn best doen om iemand te vinden die mijn gebed vandaag nodig heeft.'

Papa tilde Maurits nog even op. 'Goed zo! Ik weet zeker dat onze hemelse Vader dat heel fijn vindt.'

Die ochtend ging Maurits met mama naar de bibliotheek om wat boeken terug te brengen. Hij zag daar een vrouw met een baby. De baby hield maar niet op met huilen hoe hard de moeder ook haar best deed om haar te kalmeren. Het leek of die

baby wel een gebed kon gebruiken. Maurits bad dus in zijn hart: 'Vader in de hemel, wilt u die baby zegenen zodat ze weer rustig en blij wordt?'

Na het middageten ging Maurits naar buiten op zijn driewieler. De buren zwaaiden naar hem. Maurits zag hoe mevrouw Goossens met de hulp van haar man uit de rolstoel en in de auto kлом. 'Hemelse Vader,' bad Maurits, 'ik vind meneer en mevrouw Goossens aardig. Wilt u mevrouw Goossens weer beter maken?'

Die middag werd er gebeld. De pianostemmer. Maurits vond het heel interessant om te zien hoe hij met zijn gereedschap de piano stemde. Maurits vroeg aan onze Vader in de hemel om de pianostemmer te zegenen zodat hij zijn werk goed kon doen.

Voordat Maurits 's avonds naar bed ging, kwamen ze allemaal bij elkaar voor een gezinsgebed. 'Heb je vandaag iemand gevonden die je gebed nodig had?' vroeg papa aan Maurits.

'Ja, ik heb er vandaag drie gevonden — een baby, mevrouw Goossens en de pianostemmer', vertelde Maurits.

'Wat geweldig, Maurits!' zei mama. 'Ik weet zeker dat onze hemelse Vader je gebeden heeft gehoord en dat Hij ze zal verhoren.'

'Maurits, wil je vanavond het gezinsgebed uitspreken?' vroeg papa.

In zijn gebed dacht Maurits eraan dat hij nog een keer een zegen moest vragen voor de mensen die vandaag zijn gebed nodig hadden gehad. □

VOOR KLEINE VRIENDEN

WIJ KUNNEN TOT ON

Jeanne Ellerbeck

ILLUSTRATOR: JULIE F. YOUNG; FOTOGRAAF: TAMRA HAMBUN

Onze hemelse Vader staat altijd voor ons klaar als wij met Hem willen praten. We praten met Hem door te bidden. We kunnen altijd tot Hem bidden, maar bepaalde momenten zijn vooral geschikt om te bidden. Die momenten kun je hier zien. Volg de instructies op om een huis te maken (zie de foto rechts). Zet vervolgens de twee kinderen op hun plaats in elke kamer om te laten zien wanneer zij bidden. □

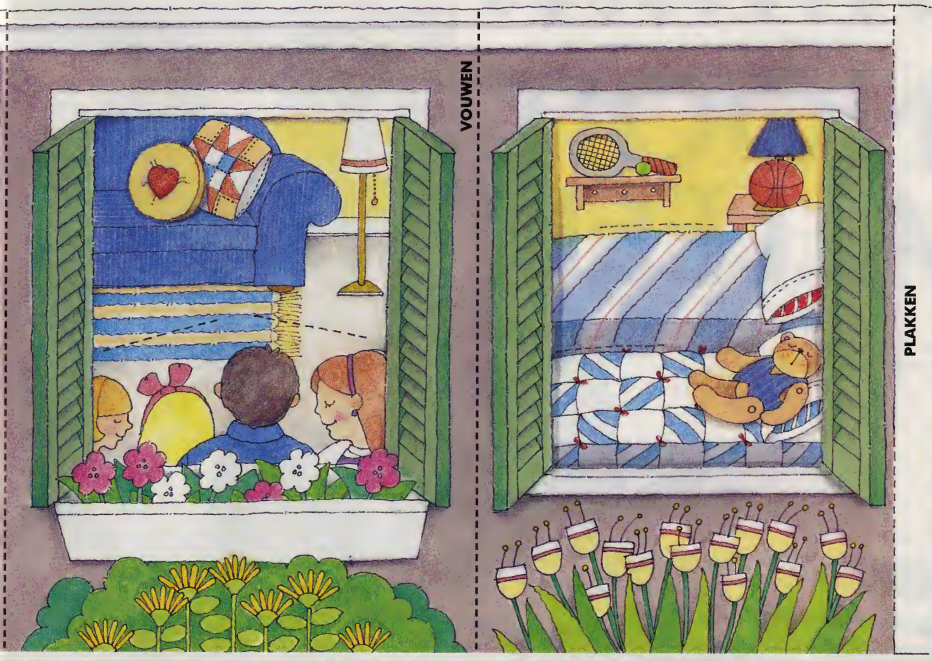

ZE VADER IN DE HEMEL BIDDEN

Instructies

1. Verwijder deze twee bladzijden voorzichtig uit deze uitgave en plak ze op dun karton.
2. Knip het huis en de twee kinderen uit. Knip openingen langs de onderbroken lijnen in iedere kamer.
3. Vouw het huis langs de stippellijnen en plak de boel vast (zie foto).

Ik rukte de hele middelste la uit mijn kastje, doorzocht het zaakje en gooide daarbij alle afgekeurde kleding op de grond. Het was de dag waarop iedereen de kleuren van de school moest dragen. Ik was laat en ik kon mijn blauwe trui niet vinden. Eindelijk zag ik een blauwe mouw uit de onderste la hangen en graaide naar mijn opgepropte trui. Vervolgens probeerde ik de kreukels eruit te trekken, gooide hem over mijn hoofd en rende naar de voordeur.

'Dag, mam', zei ik, kuste haar op haar wang en rende over de oprit naar de bushalte. Op de stoep kon ik nog net het laatste kind in de bus zien stappen.

Iemand moet tegen de buschauffeur en alle anderen gezegd hebben dat ik eraan kwam want ze draaiden zich allemaal om en keken toe terwijl ik naar de bus rende.

Beschaamd sloop ik naar de eerste de beste vrije stoel zonder nog op te kijken.

Eenmaal op school besefte ik al gauw dat ik mijn huiswerk vergeten had. De vorige avond had ik langdurig op een wiskundevraagstuk zitten ploeteren en nu lag het thuis en had ik er niets aan!

Tegen de tijd dat de school uit was, voelde ik me ellendig. Ik sjokte van de bushalte naar huis en dacht na over al mijn problemen van die dag. Maar toen dacht ik opeens aan iets beters: *misschien had mama die lekkere koekjes wel gemaakt. Die sponzige met de kruisstreepjes erop. Warm. Met melk.* Ik kon haast niet wachten!

Mijn vrolijke gedachten verdwenen snel toen ik de keuken inliep. Mijn broertje — niet mijn moeder —

NOOIT ALLEEN

Ann Michelle Nielsen
(NAAR EEN WARE GEBEURTENIS)

ILLUSTRATOR: MARK ROBISON

was in de keuken aan het werk geweest! Er was een wit poederspoor van de meeltrommel naar het midden van de vloer en daar zat hij met een grote beslagkom vol 'brooddeeg'. 'Wat doe je daar?' vroeg ik.

'Ik maak brood — net als mama', antwoordde hij, terwijl hij een handvol op de grond gooide en het begon te 'kneden'.

Op andere dagen zou ik de kookkunsten van mijn broertje misschien wel leuk gevonden hebben. Maar vandaag niet — ik was

boos. Ik wilde door warme koekjes verwelkomd worden, niet door een klein broertje met een heleboel troep!

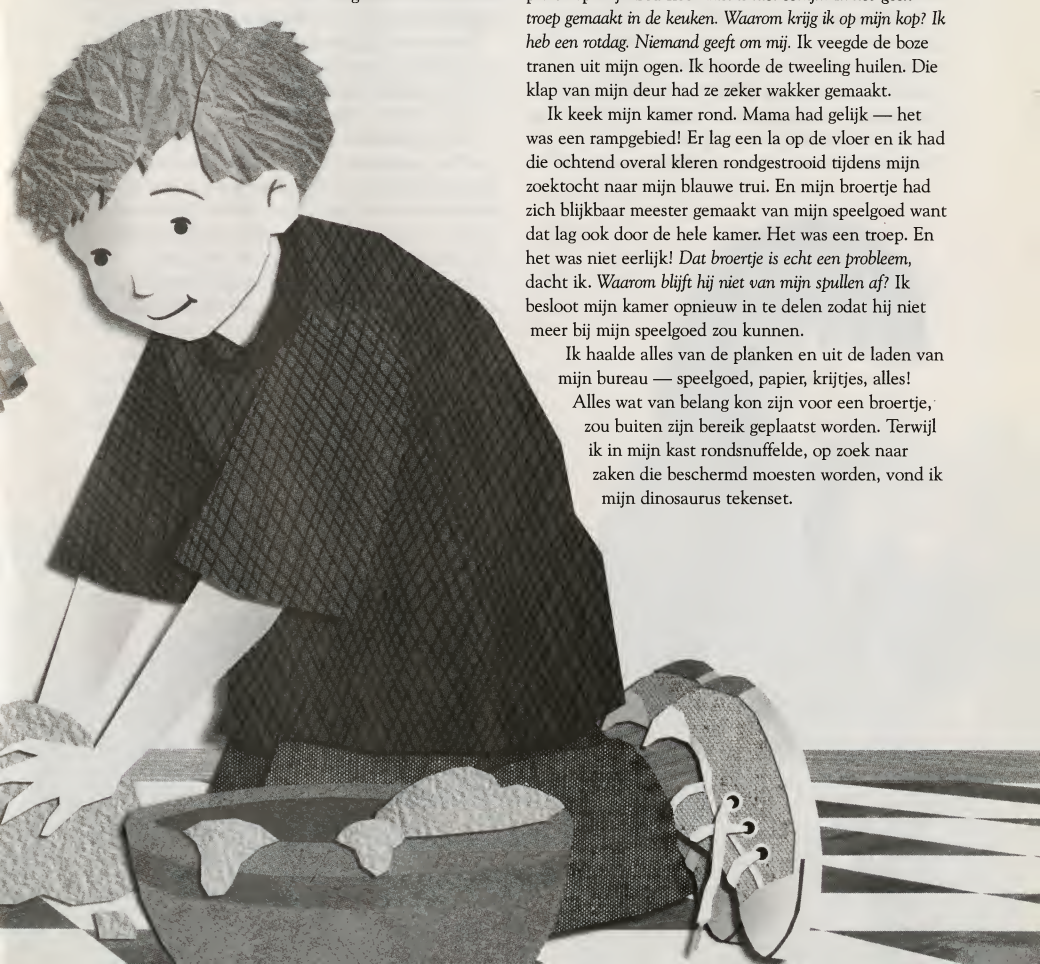
Op dat moment kwam mijn moeder binnen en zag de ramp. 'Wat is er hier aan de hand?' vroeg ze. 'Michelle, waarom sta je gewoon toe te kijken terwijl hij zo'n troep maakt?' Ze begon harder te praten. 'En je kamer is een rampgebied! Ga naar je kamer en kom er niet uit voordat hij weer netjes is.'

Ik gooide de deur van mijn kamer achter me dicht en plofte op mijn bed neer. *Het is niet eerlijk! Ik heb geen troep gemaakt in de keuken. Waarom krijg ik op mijn kop? Ik heb een rotdag. Niemand geeft om mij.* Ik veegde de boze tranen uit mijn ogen. Ik hoorde de tweeling huilen. Die klap van mijn deur had ze zeker wakker gemaakt.

Ik keek mijn kamer rond. Mama had gelijk — het was een rampgebied! Er lag een la op de vloer en ik had die ochtend overal kleren rondgestrooid tijdens mijn zoektocht naar mijn blauwe trui. En mijn broertje had zich blijkbaar meester gemaakt van mijn speelgoed want dat lag ook door de hele kamer. Het was een troep. En het was niet eerlijk! *Dat broertje is echt een probleem,* dacht ik. *Waarom blijft hij niet van mijn spullen af?* Ik besloot mijn kamer opnieuw in te delen zodat hij niet meer bij mijn speelgoed zou kunnen.

Ik haalde alles van de planken en uit de laden van mijn bureau — speelgoed, papier, krijtjes, alles!

Alles wat van belang kon zijn voor een broertje, zou buiten zijn bereik geplaatst worden. Terwijl ik in mijn kast rondsuffelde, op zoek naar zaken die beschermd moesten worden, vond ik mijn dinosaurus tekenst.

'DANKJEWEL' ZEGGEN

Ouderling Hugh W. Pinnock van de Zeventig

Een mooie jongedame vertelde tijdens een ringconferentie het volgende verhaal: 'Ik ben een bekeerling uit het noorden van de staat New York. Mijn ouders wilden dat hun kinderen een eeuwig huwelijk zouden sluiten.

'Wij verhuisden naar Utah en ik vond uiteindelijk een echtgenoot. Hij was voorzitter van de plaatselijke motorclub en droeg een zwart, leren jacks en motorrijlaarzen. We gingen samen motor rijden — dat was misschien niet wat mijn moeder had gehoopt — maar tegen die tijd was ik van de kerk afgedwaald.

'We betrokken een huis en daar kwamen onze vrienden vaak bij elkaar. Ik vrees dat onze burens zich helemaal niet met ons op hun gemak voelden. Een van de burens haalde in ieder geval altijd haar kinderen naar binnen als wij in de buurt rondhingen.

'Maar weet u wat onze burens deden? Ze maaiden ons gras omdat wij geen grasmaaimachine hadden. Ze brachten bloemen toen een van ons ziek was, en regelmatig brachten ze ons eten of deden een klusje aan het huis. Ons dochtertje werd door de andere kinderen in hun spelletjes betrokken en men organiseerde zelfs een feestje voor haar op haar verjaardag. Als wij onze burens wilden bedanken, zeiden ze alleen

maar: "Ach, wij helpen elkaar gewoon graag." Wij voelden ons daar welkom.

'Ongeveer tien maanden later ruilden we onze zwarte, leren jacks en motorrijlaarzen in voor witte tempelkleding. Toen wij aan het altaar knielden en de kamer rondkeken, zagen wij onze burens. Zij, die ons gras hadden gemaaid en ons leven hadden verrijkt.'

Een bekend zakenman en christelijk leraar in de stad New York heeft heel fijne opmerkingen over onze leden gemaakt. Hij zei: 'Een van de meest opmerkelijke eigenschappen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is dat je . . . steeds probeert te doen wat Jezus zou willen dat je doet.'

Hoe doen we wat Jezus wil dat we doen? Hoe bedanken we Hem voor de verzoening? Hoe tonen we dankbaarheid voor zijn leringen en voor de verordeningen en verbonden van de tempel? Dat doen we door God lief te hebben, onze naasten lief te hebben en de geboden na te leven. □

Naar een toespraak op de algemene conferentie van april 1987.

SCHATTEN

Vivian Paulsen
ILLUSTRATOR: DICK BROWN

Je ontvangt elke dag zegeningen van onze Vader in de hemel. Zelfs op dagen dat je je niet zo goed of gelukkig voelt, ontvang je nog veel zegeningen van Hem. Misschien schijnt de zon of krijg je een goed cijfer voor een toets of perst je moeder wat vers sap voor je. Kijk eens om je heen — als je er echt je best voor doet, ontdek je wonderbaarlijke zegeningen. Iedere dag naar je zegeningen uitkijken zal je gelukkiger maken.

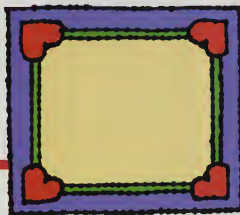
Maak je eigen schatkist met zegeningen. Zoek een doosje. Versier het zodat het er als een schatkist uitziet. Verwijder deze en de volgende bladzijde dan voorzichtig uit deze uitgave, plak de zegeningen-kaartjes op een stuk stevig papier en knip ze uit. Als je thuis een zegening ontdekt, schrijf die dan (of laat iemand je daarmee helpen) op een *thuis*-kaartje en doe die in je schatkist. Als je een zegening ontvangt door een van je huisgenoten, schrijf die dan op een *hart*-kaartje. Voor zegeningen op school zijn er *boek*-kaartjes; voor zegeningen in de kerk *kerk*-kaartjes; voor zegeningen van vriendschap *bloemen*-kaartjes; voor zegeningen in je woonbuurt *bomen*-kaartjes; en voor andere zegeningen zijn er eenvoudige, rechthoekige kaartjes.

Als je, iedere keer dat je aan een zegening denkt, een kaartje invult, zal je schatkist weldra boordevol zijn. Maak plannen om op een gezinsavond over dankbaarheid te praten. Maak samen met je huisgenoten je schatkist open en leg uit waarom je dankbaar bent voor jouw schatten — de zegeningen die je hemelse Vader je heeft gegeven. □

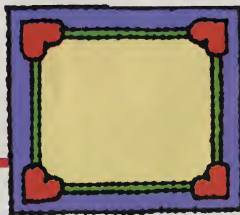
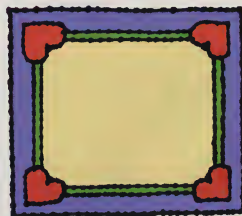
SCHATKAARTJES

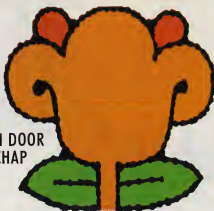

ZEGENINGEN DOOR HUISGENOTEN

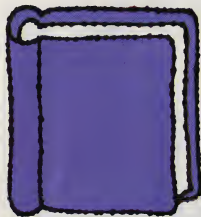
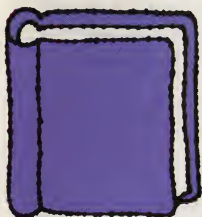
ZEGENINGEN THUIS

ZEGENINGEN DOOR
VRIENDSCHAP

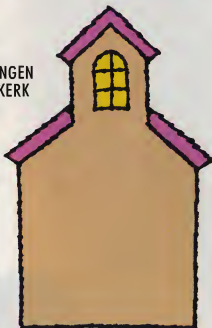
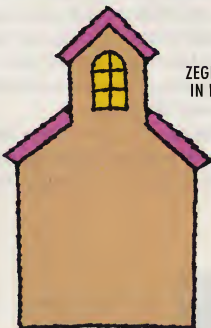
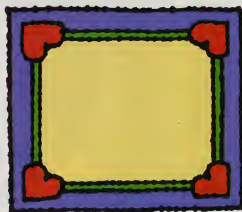
ZEGENINGEN OP SCHOOL

ZEGENINGEN IN
DE BUURT

ANDERE ZEGENINGEN

ZEGENINGEN
IN DE KERK

'BLIJF STAAN!'

Barbara Jean Jones
DEL PASSEN: TIJD VOOR EEN VERHAAL IN GALILEA
ILLUSTRATOR: SPENCER BUDD

Renee Huggins is geboren in Haïti, een land dat op een klein eiland in de Caribische Zee ligt. Toen ze acht jaar was, verhuisden zij en haar moeder naar Utah zodat ze dichterbij haar tantes, ooms, neven en nichten woonde.

Toen ze daar eenmaal woonden, vertelden de familieleden en vrienden van Renee haar en haar moeder over het evangelie. Al gauw kregen zij ook les van de zendingelingen.

In het begin wist Renee niet zeker of zij zich wel wilde laten dopen. Maar op zekere dag lasen de zendingelingen een tekst over de doop voor uit het Boek van Mormon. De profeet Nephi zei dat de doop niet een poort aan het begin van een pad is dat bij onze hemelse Vader uitkomt. Hij legde ook uit wat de zegeningen zijn die we na de doop ontvangen door de gave van de Heilige Geest. (Zie 2 Nephi 31:17–18.)

Renee had een warm, blij gevoel in haar hart. Ze wist dat ze naar onze Vader in de hemel terug wilde keren. En ze wilde de gave van de Heilige Geest ontvangen. Ze meende dat de Heilige Geest wel een goede vriend en partner voor haar zou zijn om haar altijd te helpen. Zij en haar moeder lieten zich kort daarna dopen.

Op een winterdag, niet lang na haar doop, ontdekte Renee zelf hoe de Heilige Geest ons kan beschermen. Toen ze haar school uitliep, hoorde ze een stem die 'Blijf staan!' zei. Ze keek om zich heen. Ze zag niemand, dus ze wilde weer verder gaan. Weer zei de stem 'Blijf staan!' Ze gehoorzaamde.

Nauwelijks stond ze stil of een lading sneeuw en enkele brokken ijs gleden van het dak af en kwamen voor haar voeten terecht! Haar hart bonkte. Als dat ijs op haar hoofd terecht was gekomen, zou ze zwaar gewond zijn geraakt.

Renee wist dat de Heilige Geest haar gewaarschuwd had. In haar avondgebed dankte ze haar hemelse Vader voor de gave van de Heilige Geest. □

Renee Huggins, 9 jaar,
Wijk 1 Capitol Hill,
Ring Salt Lake

24. Europa-Noord

W. ROIFE KERR
EERSTE RAADGEVER

SPENCER J. CONDIE
PRESIDENT

*JOHN MAXWELL
TWEEDE RAADGEVER

26. Europa-Oost

WAYNE M. HANCOCK
EERSTE RAADGEVER

CHARLES DIDIER
PRESIDENT

*WOLFGANG H. PALI
TWEEDE RAADGEVER

27. Azië-Noord

L. EDWARD BROWN
EERSTE RAADGEVER

L. LIONEL KENDRICK
PRESIDENT

E. RAY BATEMAN
TWEEDE RAADGEVER

25. Europa-West

JOHN K. CARWACK
EERSTE RAADGEVER

F. BURTON HOWARD
PRESIDENT

D. LEE TOBLER
TWEEDE RAADGEVER

28. Azië

RICHARD E. COOK
EERSTE RAADGEVER

CREEL KOFFORD
PRESIDENT

H. BRYAN RICHARDS
TWEEDE RAADGEVER

15. Brazilië-Noord

ROBERT S. WOOD
EERSTE RAADGEVER

CLAUDIO R. M. COSTA
PRESIDENT

*RAJÁ B. SOARES
TWEEDE RAADGEVER

16. Brazilië-Zuid

ATHOS M. AMORIM
EERSTE RAADGEVER

J. KENT JOLLEY
PRESIDENT

*ADEMAR DAMIANI
TWEEDE RAADGEVER

18. Zuid-Amerika-Zuid

RICHARD D. ALFRED
EERSTE RAADGEVER

CARLOS H. AMADO
PRESIDENT

*CLAUDIO D. ZIVIC
TWEEDE RAADGEVER

20. Afrika-Zuidost

RAY H. WOOD
EERSTE RAADGEVER

DENNIS E. SIMMONS
PRESIDENT

*CHRISTOFFEL GOLDEN JR.
TWEEDE RAADGEVER

22. Oceanië

RONALD T. HALVERSON
EERSTE RAADGEVER

QUENTIN L. COOK
PRESIDENT

EARL M. MONSON
TWEEDE RAADGEVER

17. Chili

STEPHEN B. OVESON
EERSTE RAADGEVER

DALE E. MILLER
PRESIDENT

*JOHN A. HARRIS
TWEEDE RAADGEVER

19. Afrika-West

H. BRUCE STUCKI
EERSTE RAADGEVER

GLENN L. PACE
PRESIDENT

*EMMANUEL O. OPERE SR.
TWEEDE RAADGEVER

21. Filipijnen

VAL R. CHRISTENSEN
EERSTE RAADGEVER

DUANE B. GERRARD
PRESIDENT

MERRILL C. OAKS
TWEEDE RAADGEVER

23. Australië en Nieuw-Zeeland

KENNETH JOHNSON
EERSTE RAADGEVER

BRUCE C. HAFEN
PRESIDENT

*VICTOR D. CAVE
TWEEDE RAADGEVER

Aangezien deze aflevering van 'Kerknieuws' tijdens de zomervakantie is samengesteld, zijn er deze keer weinig berichten uit eigen land. Natuurlijk is er internationaal nieuws; over sommige onderwerpen zal misschien in een volgend nummer nog uitvoerder worden bericht.

Tempel in Ecuador ingewijd

Op 1 augustus heeft president Hinckley de nieuwe tempel in Guayaquil (Ecuador) ingewijd. Deze prachtige tempel werd in lokale dagbladen 'het mooiste gebouw van Ecuador' genoemd. Meer dan 11.700 leden hebben de inwijdingsdiensten bijgewoond.

Vanaf 3 augustus wordt de tempel, als 58ste, voor verordeningen gebruikt.

Op 31 juli, de dag vóór de inwijding, vond er een regionale conferentie plaats in een groot voetbalstadion in Guayaquil. Tijdens die conferentie moedigde president Hinckley de leden aan om te zorgen dat ze steeds waardig zijn om naar de tempel te gaan, zodat ze de zegeningen ervan in hun leven kunnen ondervinden.

Duizenden dekens voor vluchtelingen in Kosovo

In augustus hebben duizenden heiligen der laatste dagen in de Verenigde Staten en Canada, vooruitdenkend aan de winter, dekens gemaakt en geschenken ten behoeve van de vluchtelingen in Kosovo. Het verzamelpunt voor al die dekens was het centrum voor humanitaire hulp van de kerk.

Ouderling Banks in presidium van de Zeventig

Ouderling Ben B. Banks is geroepen in het presidium van de Zeventig. Broeder Banks maakt reeds meer dan tien jaar deel uit van de algemene autoriteiten.

Tabernakelkoor meer dan 70 jaar wekelijks op de radio

Het Mormoons Tabernakelkoor heeft de afgelopen zomer haar eigen wereldrecord verbeterd. Op 15 juli 1929 was de eerste van een reeks uitzendingen die sindsdien wekelijks via diverse Amerikaanse radiozenders (en nu, al een aantal jaren, ook via de televisie) de wereld rond is gegaan. Het programma staat bekend als *Music and the Spoken Word*, en is op zondagen wanneer er een algemene conferentie wordt uitgezonden, ook via de satelliet in Europa te zien.

Kerk onderscheiden voor tuinen

De American Society of Landscape Architects (ASLA) heeft aan De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een onderscheiding uitgereikt, die eenmaal per eeuw wordt toegekend, voor de beroemde tuinen bij de hoofdzetel van de kerk.

De onderscheiding werd op 15 juli door de afdeling Utah van de ASLA bij de zuidelijke ingang van Tempel Square uitgereikt. Peter Lassig, die voor de prachtig verzorgde gazons en alle bloemen verantwoordelijk is, nam de onderscheiding in ontvangst. Peter werkt al 27 jaar voor de kerk en staat bekend om zijn enorme kennis van tuinarchitectuur.

De kerk is een van de 362 winnaars die deze eeuw door de ASLA werden onderscheiden. Het doel is om de meest invloedrijke tuinen te onderscheiden, tuinen die de gemeenschap, de bevolking, de geschiedenis en de cultuur ten goede zijn gekomen.

Deze maand geen 'Persoonlijk' en 'Zendelingenpagina'

De rubriek 'Persoonlijk' slaat een maand over. We hopen hem in december weer te plaatsen. De terugkeer van de zendelingenpagina's laat nog op zich wachten tot december of februari; in andere artikelen wordt deze maand wel ruimschoots aandacht aan het zendingswerk geschonken.

Schots lid introduceert gebed in parlement

Brian Adam (51) uit de wijk Bridge of Don, in de ring Aberdeen (Schotland) is de eerste heilige der laatste dagen die lid van het Schotse parlement is geworden. Als vertegenwoordiger van Noordoost-Schotland is broeder Adam een van de fractieleiders van de Schotse Nationale Partij. Tijdens zijn openingsrede in het parlement sprak hij de wens uit om alle parlementaire bijeenkomsten met een gebed te beginnen. Zijn wens is ingewilligd.

Broeder Adam is sinds 1988 lid van de gemeenteraad van Aberdeen. Hij werkt als biochemicus bij de gezondheidsdienst en zijn vrouw Dorothy is verpleegster. Hun oudste zoon Neil is op zending in Griekenland. roeder Adam is tweemaal gemeentepresident geweest en is nu werkzaam als hogeraadslid in de ring Aberdeen. □

Bekend gebouw is het eerste kerkgebouw in Mongolië

Mary N. Cook

Een bekend gebouw met een fundering uit de jaren negentig van de 19^e eeuw is tot het eerste HLD-kerkgebouw in Mongolië verbouwd. Op een bekend plein in het centrum van de hoofdstad Ulaanbaatar, hangt aan het prachtige gebouw het logo van de kerk in het Mongools en het Engels.

Meer dan 650 mensen woonden op 6 juni de inwijdingsdiensten bij. Ouderling Richard E. Cook van de Zeventig, eerste raadgever in het gebied Azië, sprak het inwijdingsgebed uit.

‘De leden van de kerk in Mongolië zijn net als dit nieuwe kerkgebouw’, zei Togtkhin Enkhtuvshin, president van het district Ulaanbaatar tijdens de inwijdingsdienst. ‘We moeten een stevig fundament in het evangelie hebben als we willen dat de kerk groeit en het land voorspoedig is.’

President Enkhtuvshin sprak over de geschiedenis van het gebouw en de betekenis ervan voor het Mongoolse volk. Als historisch monument heeft het in tijdschriften en op postzegels gestaan. Het gebouw heeft dienst gedaan als bank en als overheidsgebouw, maar de meeste Mongolen hebben er goede herinneringen aan als de ‘kinderbioscoop’ waar zij met hun ouders films kwamen kijken.

In 1968 werd het gebouw afgebroken om er een kunst- en designinstituut te bouwen. Toen de fundering echter werd bereikt, bleek dat die te sterk was en niet verwijderd kon worden. Het nieuwe gebouw moest op de bestaande fundering worden gebouwd.

Het gebouw is de afgelopen twee jaar volledig gerenoveerd. Er zijn nu klaslokalen, een kapel, een doopvont en een multifunctionele ruimte. Maar het gebouw staat nog steeds op de

stevige, eerste fundering. Het gebouw is niet uitsluitend voor de leden bestemd, maar zal ook ten behoeve van de gemeenschap worden gebruikt. De voltijdzendingen zullen er bijvoorbeeld Engelse les geven.

Tijdens zijn toespraak sprak ouderling Cook met bewondering over de eerste zendelingechtparen, de eerste zes zendingen en de eerste bekeerlingen die in 1992 en 1993 het fundament van de kerk legden. Hij noemde ook de twee eerste dopelingen in Mongolië, Lamjav Purevsuren en Tsendkhuu Bat-Ulzii. Die beide broeders waren ook in april 1993 aanwezig toen ouderling Neal A. Maxwell van het Quorum der Twaalf Aposte-

len het toewijdingsgebed voor het land Mongolië uitsprak. Tijdens dat gebed vroeg ouderling Maxwell of ‘het volk (van Mongolië) gezegend zal worden en open zal staan voor het evangelie, zodat uw werk hier stevig gevestigd zal worden. Ik bid dat Mongolië een lichtbaken voor andere landen zal zijn.’

Vanaf die tijd is het aantal leden sterk toegenomen. Er zijn nu zes gemeenten in Ulaanbaatar, een in Darkhan en een in Erdenet.

Het gebouw dat veel Mongolen kennen, ziet er nu anders uit. Voorbijgangers staan vaak stil om de schoonheid ervan te bewonderen en over het logo van de kerk na te denken. Het gebouw staat nu als een ‘lichtbaken’ in Ulaanbaatar. □

*Met dank aan Church News,
3 juli 1999.*

Op een bekend plein in het centrum van Ulaanbaatar (Mongolië), is een bekend gebouw nu een kerkgebouw, met het logo van de kerk in het Mongools en het Engels.

'Kinderen spellen het woord liefde als T-IJ-D'

Sarah Jane Weaver

David Dollahite, universitair hoofddocent in gezinsbetrekkingen aan de Brigham Young University, is van mening dat tijd het belangrijkste is wat een vader aan zijn kinderen kan geven. 'Kinderen spellen het woord liefde als T-IJ-D', legt hij uit.

Broeder Dollahite die samen met zijn assistenten met tientallen HLD-vaders heeft gesproken, kan zich het gesprek met een bepaalde vader nog goed herinneren. De man wilde de eerste zwemwedstijd van zijn zoon bijwonen. Vlak voordat hij met zijn werk wilde ophouden, gaf zijn baas hem een opdracht. Om nog even aan de opdracht te kunnen werken, bleef de man wat langer op zijn werk. Toen hij uiteindelijk wegging, was het drukker in het verkeer dan hij dacht. Hij was nog net op tijd om zijn zoon uit het water te zien komen. Broeder Dollahite zegt: 'Hij vertelde met berouw in zijn stem dat als zijn zoon ooit het Olympisch team zou bereiken, hij nooit zou kunnen zeggen dat hij de eerste zwemwedstrijd had bijgewoond. Vanaf die dag heeft hij zich voorgenomen om nooit meer een "eerste" evenement van zijn kinderen te missen.'

Broeder Dollahite merkt op dat de vader die voor zijn gezin moet zorgen en actief in de kerk is, niet altijd bij iedere gebeurtenis in het leven van zijn kinderen aanwezig kan zijn. De vader moet echter 'naar de Geest luisteren, zodat hij zoveel mogelijk aanwezig kan zijn, vooral bij de belangrijke gebeurtenissen.'

In tegenstelling tot die eerste vader, herinnert broeder Dollahite zich een andere vader, die vertelde dat hij de tijd had genomen om zijn dochtertje te leren fietsen. De man had het erg druk, maar besloot om toch wat tijd voor zijn dochtertje vrij te maken.

Daardoor was hij in staat om haar voor de eerste keer op haar fiets door de straat te zien rijden. Hij zag de uitdrukking op haar gezicht en was in staat om met haar van dat vreugdevolle moment te genieten. Het was een ervaring die vader en dochter nooit zullen vergeten.

Deze vader realiseerde zich dat 'er bepaalde dingen zijn die je gewoon niet mag missen', zegt broeder Dollahite. 'Als je er niet bent en je mist het, kun je het niet meer goedmaken.'

Alan Hawkins, directeur van het centrum voor gezinsstudies aan de BYU zegt dat door wetenschappelijk onderzoek is aangetoond dat tijd net zo belangrijk voor de vader als voor kinderen is. 'Kinderen, vooral jonge kinderen, willen dat hun vader tijd met hen doorbrengt', zegt hij. 'Als de vader geen tijd met zijn kinderen doorbrengt, is dat een bron van zorg.' Zowel broeder Hawkins als broeder Dollahite erkennen dat je er hard aan moet werken om een goede vader te zijn. Het is niet iets dat gemakkelijk bereikt kan worden. Ze leggen echter uit dat HLD-vaders twee hulpmiddelen hebben die de belangrijke aspecten van het vaderschap naar voren halen: de Schriften en 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld'. (*De Ster*, oktober 1998, blz. 24.)

Broeder Dollahite zegt dat de Schriften een van de beste hulpmiddelen voor vaders zijn. Verwijzend naar Matteüs 3:16-17, merkte hij op dat God de doop van de Heiland bijwoonde. Onze hemelse Vader sprak

toen de woorden: 'Deze is mijn Zoon, de geliefde, in wie Ik mijn welbehagen heb.'

Broeder Dollahite zegt dat HLD-vaders drie belangrijke dingen uit het voorbeeld van de Vader kunnen leren. Ten eerste, de Vader was aanwezig om zijn Zoon op dit belangrijke moment steun te verlenen. 'De vader moet aanwezig zijn, vooral op de belangrijke momenten in het leven van een kind.'

Ten tweede, door het gebruik van de woorden 'mijn Zoon, de geliefde' gaf de Vader in het bijzijn van anderen uiting aan zijn liefde voor de Zoon. 'De vader moet geregeld, en op verschillende manieren, uiting aan zijn liefde voor zijn kinderen geven. Dat kan hij verbaal doen, door middel van een genegenheid, door middel van een brief, door iets voor hen te doen of door de manier waarop hij naar hen kijkt. Als hij het maar vaak doet. Hij moet zijn liefde voor de kinderen openhartig en in het bijzijn van anderen laten blijken.'

Ten derde, onze hemelse Vader zei dat Hij 'welbehagen' in het werk van de Heer had. De vader moet dat zo vaak mogelijk laten blijken: 'Ik ben tevreden met je.'

In 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' staan verscheidene taken van de vader omschreven.

'Volgens het goddelijk plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren.' (*De Ster*, oktober 1998, blz. 24.) Broeder Hawkins zei dat dit betekent dat de vader zijn priesterschap moet gebruiken om zijn gezin te zegenen en te dienen en zijn kinderen te onderrichten. De vader 'heeft tot taak te voorzien in de behoeften (...) van zijn ge-

zin.' (Ibidem.) 'In de behoeften van het gezin voorzien is een belangrijke en noodzakelijke taak van de vader', zegt broeder Hawkins.

De vader 'heeft tot taak te voorzien in de (...) bescherming van zijn gezin.' (Ibidem.) 'Als een vader er niet is, lopen de kinderen meer lichame-lijk, geestelijk en emotioneel risico', zegt broeder Dollahite.

Tot slot heeft de vader de plicht om samen met zijn vrouw werkzaam te zijn 'als gelijkwaardige partners'. (Ibi-

dem.) Broeder Hawkins zegt dat onderzoek de uitspraak staakt dat 'het liefhebben van hun moeder het belangrijkste is dat een vader voor zijn kinderen kan doen'. Als een huwelijk op de klippen loopt, loopt ook vaak het vaderschap ten einde. 'Om tegenwoordig een goede vader te zijn, moet de man een goede echtgenoot zijn.' Broeder Hawkins noemt ook nog de invloed die kinderen in het leven van hun vader hebben. Een aantal belangrijke aspecten van de ge-

zonde ontwikkeling van een man komen uit goed vaderschap voort. Onderzoek heeft aangetoond dat kinderen een motivatie voor de man zijn om harder te werken, godsdienstiger en verantwoordelijker te zijn. Kinderen zijn ook een belangrijke motivatie om bepaald ongepast gedrag te vermijden. Hij zegt dat goed vaderschap 'niet alleen om de kinderen draait, maar ook om de vader.' □

*Met dank aan Church News,
19 juni 1999.*

Vaders en kinderen genieten van de tijd die zij samen doorbrengen

HLD-vaders over de hele wereld brengen offers om tijd met hun kinderen door te brengen. Het maakt niet uit wat ze doen of hoe duur het is. Volgens verscheidene kinderen is het belangrijk dat hun vader gewoon tijd met hen doorbrengt. Hieronder staan een aantal voorbeelden van vaders die tijd met hun kinderen doorbrengen:

Garth Mackie, lid van de gemeente Coffs Harbour, in het district Coffs Harbour (Australië), heeft drie jonge, actieve zoons. Hij gaat graag met hen wandelen en naar het strand, waar hij de oudste leert surfen.

Eric Freestone, uit de wijk Platte Woods, in de ring Platte City (Missouri), gaat met zijn kinderen naar honkbalwedstrijden.

Alexander Eonin uit het district Jakaterinenburg (Rusland) gaat met zijn zoon en dochter vissen. Broeder Eonin en zijn zoon spelen ook geregeld samen trompet.

Kwasi Agyare-Dwomoh, uit de wijk Florida, in de ring Soweto (Zuid-Afrika), en zijn drie kinderen spelen graag bordspelen, vooral monopoly. Hij gaat ook met ze kamperen, en dan hebben ze een barbecue.

Andrej Pesikov, uit de gemeente Voskresensky, in het district Kiev (Oekraïne), heeft vijf kinderen. Hij vertelt graag verhalen uit het Boek

van Mormon en uit de kerkgeschiedenis. Hij vertelt hen ook over de tempel die binnenkort in Kiev zal worden gebouwd.

Steven Sowards, uit de wijk Willow Bay 2, in de ring Bennion West (Utah), gaat graag met zijn drie kinderen fietsen en in de tuin voetballen. Als ze niet naar buiten kunnen, spelen ze verstopperkje in het huis.

Elisavet Gangov, uit de gemeente Pazardzjik, in het zendingsgebied Sofia (Bulgarije), probeert met zijn drie kinderen individuele activiteiten te ontplooiën. Hij tennist iedere zaterdag met zijn dochter en speelt geregeld met zijn oudste zoon op de computer. Af en toe gaan ze met het gezin aan de rand van de stad uit eten – waar de kinderen met hun vader in de speeltuin kunnen spelen, een ballon krijgen en een gezellige tijd hebben.

Lau Ying Keung, uit de ring

Kowloon (Hongkong) leert zijn vijf kinderen schaken. Het gezin gaat ook graag samen wandelen.

Tommy Rothmann, uit de wijk Vereniging, in de ring Bedfordview (Zuid-Afrika), vindt het leuk om met zijn vier kinderen rugby in het park te spelen.

Gregory Harmer, uit de wijk Binghamton, uit de ring Owego (New York) doet zijn zoon van twee jaar iedere avond in bad en brengt hem naar bed. Ook zingen ze samen liedjes.

Pjotr Nikolajtsjev uit de gemeente Tsentralny (Novosibirsk), in het district Novosibirsk (Rusland), speelt gitaar voor zijn drie kinderen en zingt Russische volksliedjes. Samen planten, verzorgen en oogsten ze fruit en groente. Op oudejaarsavond verkleedt broeder Nikolajtsjev zich als een soort Sinterklaas om zijn gezin te vermaken.

Peter Václav, uit de gemeente Trenčín, in het district Ušerské Hradiště (Tsjechië), helpt zijn zoon met het behalen van zijn onderscheidingen voor scouting en brengt zijn dochter naar haar muzieklessen. □

*Met dank aan Church News
van 19 juni 1999 overgenomen.*

President Monson spreekt groep zendingen toe

Op 22 juni heeft president Thomas S. Monson, eerste raadgever in het Eerste Presidium, een groep zendingen op het opleidingsinstituut voor zendingen in Provo (Utah) op het hart gedrukt om onderzoekers te helpen bij het verkrijgen van een getuigenis van de profeet Joseph Smith.

Hij zei: 'Het struikelblok voor veel onderzoekers is het verkrijgen van een getuigenis dat Joseph Smith een profeet van God is, de vertaler van het Boek van Mormon en de uitverkorene om deze laatste bedeling in te luiden'.

President Monson en ouderling Joseph B. Wirthlin van het Quorum der Twaalf Apostelen werden door hun vrouw vergezeld. Zij spraken de grote groep zendingen in de aula toe. President Monson sprak over de zendingsoproep, over steun en waardering voor het gezin van de zending en over omgang met collega's. Hij legde ook de nadruk op het belang van spiritualiteit in de verkondiging van het evangelie, en sprak over het belang van het goed leren van de zendingenlessen.

Met betrekking tot de zendingsop-

roep hield hij de zendingen voor: 'Jullie zijn van Godswege geroepen, door profetie en door openbaring. Jullie zijn aangesteld door oplegging der handen van hen die het gezag bezitten om het evangelie te prediken en de verordeningen ervan te bedienen.' (Zie Geloofsartikelen 1:5.)

Hij moedigde de zendingen aan om iedere week een brief naar huis te sturen. Ook vertelde hij over de vader van een zending in Australië die door de brieven uit het zendingsveld tot bekering kwam. Deze vader veraste het gezin door zijn vrouw mee naar Australië te nemen om zijn doopdienst bij te wonen – hij was de laatste dopeling van zijn zoon op zending.

'Collega's moeten goed met elkaar opschieten', zei president Monson. Als er een meningsverschil ontstaat,

'schenk er dan geen aandacht aan'. Hij citeerde 3 Nephi 11:28-29: 'En er zal geen woordenstrijd onder u zijn (...)

'Want voorwaar, voorwaar zeg ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel.' Hij moedigde de zendingen aan om de zendingenlessen goed te leren, vooral de les over het heilsplan. Hij zei dat deze les voor een gezin vooral belangrijk is na de geboorte van 'een baby, die net uit de hemel op aarde is gekomen.'

President Monson drong erbij de zendingen op aan om de lessen bij de leden thuis te oefenen en een datum vast te stellen waarop een bepaalde les geleerd moet zijn. 'Als je een bepaald doel hebt, moet je het ook bereiken', voegde hij eraan toe.

President Monson moedigde de zendingen aan om hun onderzoekers naar districts- en ringconferenties mee te nemen en 'de spreker te laten weten dat er onderzoekers in de zaal zitten. Ik ken geen algemeen autoriteit die een verzoek zal afslaan om mee te helpen aan de bekering van een onderzoeker.' Hij sprak over wijlen ouderling Mark E. Petersen die tot veel onderzoekers predikte om bij hen een getuigenis tot ontwikkeling te laten komen.

President Monson sloot zijn toespraak af met de belofte die de Heer in Leer en Verbonden 84:88 aan de zendingen heeft gegeven: 'En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden.' □

*Met dank aan Church News,
26 juni 1999.*

President Thomas S. Monson

Extra ideeën voor de participatieperiode, november 1999

De volgende ideeën voor de participatieperiode zijn een aanvulling op de Participatieperiode 'Tel je zegeningen' op blz. 4-5 in *De Kinderster van deze uitgave*. De jeugdwerkleidsters gebruiken ze naar behoefte.

1. Lees van tevoren aanvullende activiteit nummer 1 van les 18 in het lesboek *Jeugdwerk 2*. Kies een forum van drie of vier kinderen die de ouders gaan spelen. Geef alle forumleden de woordstroken JA, NEE en NIET NU. Vraag het forum om samen of individueel te beslissen wat het beste voor een kind is in een bepaalde situatie, het juiste kaartje omhoog te houden en uit te leggen waarom zij dat bepaalde antwoord hebben gegeven. Lees de situaties uit het lesboek voor, verzin er zelf een paar of gebruik de hier volgende:

Mijn vrienden willen met me spelen, maar ik heb mijn huiswerk nog niet af en ik heb morgen een moeilijke dictee. Mag ik buiten gaan spelen?

Het is een heel warme dag en ik heb al mijn taken af. Mijn vrienden gaan naar het zwembad en vragen of ik meega. Mag ik met ze meegaan?

Ik wil met mijn broertje op de fiets naar de supermarkt. Het verkeer is erg druk en soms is het gevaarlijk op straat. Mogen we met de fiets gaan?

Als het forum klaar is, legt u uit dat

ouders altijd het beste met hun kinderen voor hebben. Onze hemelse Vader is onze eeuwige Ouder en Hij weet wat het beste voor ons is. Hij verhoort onze gebeden altijd en beantwoordt ze op een manier die het beste voor ons is. Soms is het antwoord ja, soms nee en soms niet nu. Vertel een verhaal of een persoonlijke ervaring over een antwoord op een gebed. Herinner de kinderen eraan dat, als we gelooft hebben in onze Vader in de hemel, we weten dat Hij het beste met ons voor heeft en van ons houdt. Laat de kinderen samen met u de volgende woorden die op de voorkant van het pamfletje *Mijn prestatiedagen* staan, voorlezen: 'Ik kan altijd overal tot mijn hemelse Vader bidden.' Zing een liedje over het gebed.

2. Verstop de volgende woordstroken in het lokaal: ONDERHOUD DE GEBODEN, LEES DE SCHRIFTEN, BID en KIES HET GOEDE. Zing het eerste couplet van 'De Heilige Geest' (*Kinderliedjes*, blz. 56). Leg uit hoe belangrijk het is dat we altijd voorbereid zijn om de invloed van de Heilige Geest te voelen. Geef een kind op fluisterton aanwijzingen voor het vinden van een woordstrook. Als hij of zij hem gevonden heeft, hangt u de woordstrook op. Vraag alle kinderen dan waarom het gemakkelijker wordt om de invloed van de Heilige Geest te voelen als we doen wat daarop

staat. Zing een liedje over het begin-sel op de woordstrook. Herhaal deze procedure met elke woordstrook. Vertel een verhaal uit *De Kinderster* of een persoonlijke ervaring met betrekking tot de zegeningen die we ontvangen als we naar de Heilige Geest luisteren. U kunt ook van tevoren een paar keer kinderen uitnodigen om over zo'n persoonlijke ervaring te vertellen. Lees tenslotte het verhaaltje 'Blijf staan' (*De Kinderster*, november 1999, blz. 16) voor en zing het tweede couplet van 'De Heilige Geest'.

Voor jongere kinderen: In plaats van ze woordstroken te laten zoeken, laat u ze voorwerpen zoeken die de 'schatten' voorstellen die we vinden als we naar de Heilige Geest luisteren: wijsheid, gezondheid, antwoord op ons gebed, vriendelijkheid, geloof, liefde, vreugde, enzovoorts (zie Galaten 5:22-23).

3. Zie voor meer ideeën: 'Wie heeft mijn gebed nodig?' *De Kinderster*, november 1999, blz. 6-7. 'Nooit alleen', *De Kinderster*, november 1999, blz. 10-12. 'Schatten', *De Kinderster*, november 1999, blz. 14-15. 'Danken' *De Kinderster*, november 1998, blz. 6-7. 'Gebed' *De Kinderster*, september 1998, blz. 12-13. 'Gevaar op de Snake River' *De Kinderster*, maart 1996, blz. 14-16.

In het zendingsveld

■ DUITSLAND

Henriëtte van der Heijden / Robin Feith

*Deutschland-Mission
Düsseldorf,
Mörnsenbroicher Weg 184 a,
D-40470 Düsseldorf*

Charles en Ineke Mac Lean

*Frankfurt-tempel
Talstrasse 10, Postfach 1440
D-61381 Friedrichsdorf*

■ ENGLAND

Justin Bijkerk / Henk Prins / Dagmar Buysse

*England Leeds Mission,
Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland*

**Sander Uyleman /
Thammy Lodders /
Jared van Hensen van
Unigen**

*England Manchester Mission,
Trafalgar House,
110 Manchester Road,
Altrincham, Cheshire,
WA14 1NU, Engeland*

Sven-Olaf Gout

*England Bristol Mission
Southfield House,
2 Southfield Road
Westbury-on-Trym, Bristol
BS9 3BH, Engeland*

Jim Ruiter

*England Birmingham Mission
185 Penns Lane,
Sutton Coldfield West Midlands,
B76 8JU, Engeland*

■ GRIEKENLAND

**Hermen van Beek /
Michael Stekkinger /
Jan Prins**

*Zendingsgebied Athene,
Eleftherotrias 9,
Kifissia 14563,
Athene, Griekenland*

■ OOSTENRIJK

Petra Verhaegen
*Österreich-Mission Wien,
Fuerganggasse 4,
A - 1190 Wien, Oostenrijk*

■ SCHOTLAND

**Roelard Jansen /
Paddy Panhuysen /
Alexander Noot**
*Scotland Edinburgh Mission,
51 Spylaw Road,
Edinburgh EH 10 5BP,
Schotland*

■ VENEZUELA

Dennis Blanken
*Venezuela Caracas Mission,
Apartado 69204,
Caracas 1060-A,
Venezuela*

■ VERENIGDE STATEN

Dideriek Van Hijfte
*Utah Salt Lake City Mission,
2102 South 1300 East,
Suite 102, Salt Lake City,
Utah 84106, USA*

Talita van der Put
*Historic Temple Square Mission,
P.O. Box 112110,
Salt Lake City,
UT 84147-2110, USA*

Henoch Beijerling
*Pennsylvania Harrisburg
Mission,
3903 Hartzdale Drive,
Suite 303, Camp Hill,
PA 17011-7829, USA*

Pauline Dee
*Utica New York Mission
P. O. Box 220
New Hartford,
NY 13413-0220, USA*

■ ZUID-AFRIKA

Angelo Leman
*South Africa Cape Town
Mission,
P.O. Box 217,
Howard Place,
7450 Cape Town,
Republiek Zuid-Afrika*

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam, zendingsgebied, uit welke wijk of gemeente je komt, wanneer je zending begint, naar welk opleidingsinstituut je gaat - en vooral: een goede pasfoto! Stuur die gegevens naar:

Nieuwsredactie De Ster, Grovestins 64, 7608 HN Almelo, Nederland.

Foto's niet met nietjes of paperclips vastmaken! Als je naar een zendingsgebied gaat dat nog niet op deze pagina voorkomt, stuur dan a.u.b. ook het adres van het zendingskantoor.

Naam: Alexander Noot
Unit: Den Bosch (ring Rotterdam)
Aanvang zending: 15 september 1999
Zendingsgebied: Edinburgh (Schotland)
Opleidingsinstituut: Preston (Engeland)

Nieuwe zending

BEKLEED MET DE MANTEL DER NAASTENLIEFDE

Onze hemelse Vader verwacht van al zijn kinderen dat ze elkaar liefhebben: 'En bovenal, bekleedt uzelf — als met een gewaad — met de mantel der naastenliefde, die de mantel van volmaaktheid en vrede is' (LV 88:125).

Naastenliefde komt diep uit het hart. Het is niet slechts genegenheid, maar de hoogste en diepste vorm van liefde. Het is de reine liefde van Christus. Als we de Heer met geheel ons hart liefhebben, is het gemakkelijker om anderen lief te hebben. En als we dat doen, gaan we meer op Hem lijken.

GAVE VAN LIEFDE

Dergelijke liefde ontwikkelen, is niet mogelijk zonder de hulp van de Heer. Het is in feite een gave — een goddelijke gave geschonken aan hen die vol toewijding ernaar streven Hem te volgen door gehoorzaamheid, dienstbetoon en opoffering: 'Bidt tot de Vader met alle kracht van uw hart, dat gij met deze liefde moogt worden vervuld, die Hij op allen, die oprechte volgelingen zijn van Zijn Zoon, Jezus Christus, heeft uitgestort' (Moroni 7:48).

Een zuster die jarenlang een hekel had gehad aan haar vader vanwege de manier waarop zij was grootgebracht, besefte dat ze haar houding moest veranderen. 'Naarmate ik las wat de Heiland en onze profeten hebben gezegd over een verandering van hart, werd het me langzaam duidelijker dat mijn verharde hart

niet mijn vader pijn deed, maar dat het een negatieve invloed had op alle aspecten van mijn leven — vooral op mijn relatie met mijn hemelse Vader.

Bijna twee jaar bad en vastte ze voor deze verandering. En, zo vertelde ze, op een informatieavond over het ouderschap 'vervulde mijn ziel zich zo met liefde voor mijn vader dat ik het niet kon bevatten'. Na afloop van de bijeenkomst reden mijn man en ik naar mijn vaders huis. 'Ik belde aan. Mijn vader deed open en ik zag een erg verbitterde man staan. Hij gooide de deur voor me dicht. Ik belde weer aan. Uiteindelijk liet hij me binnen, maar alleen maar omdat ik niet wilde weggaan.

'Ik had geen idee wat ik zou gaan zeggen; ik dacht dat het wel zoiets zou worden als: "Ik vergeef je dat je niet zo'n goede vader bent geweest". Maar ik had het volledig mis. Toen we daar zaten, nam ik zijn hand in de mijne, keek hem in de ogen en zei: "Ik wil dat je weet, dat ik van je houd en ik ben zo blij dat je mijn vader bent". Het wonder bestond daarin dat ik echt meende wat ik zei! Mijn woede en pijn waren veranderd in liefde.

'De liefde voor mijn vader is de jaren daarna alleen maar toegenomen. Zijn karakter is niet veranderd, maar een liefhebbende hemelse Vader heeft mijn hart genazen. Ik voelde de reine liefde van Christus.'

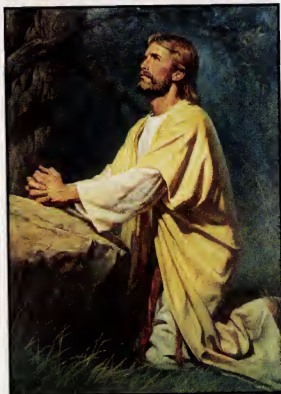
DE WORTEL VAN VEEL DEUGDEN

Naarmate we naastenliefde ontwikkelen, ontwikkelen we steeds

meer andere deugden. President Brigham Young heeft gezegd: 'Er is een deugd (...) dat, als het door de heiligen wordt gekoesterd en nageleefd, voor duizenden en nog eens duizenden behoudens zou betekenen. Ik spreek over de naastenliefde, waarin vergevensgezindheid, lankmoedigheid, vriendelijkheid en geduld hun oorsprong vinden'. (Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young [1997], blz. 217-218).

In de prachtige lofzang 'U wil ik volgen, Heer' (lofzang 153) worden we aangemoedigd 'tijd te nemen voor een ander, hulp te bieden zonder vrees'. Een liefdevol hart brengt wonderen teweeg en niets zal ons meer vreugde brengen dan de christelijke gevoelens, die ons aansporen goed te doen, te voeden en er gehoor aan te geven. □

DEL PARSON, DE GROOTSTE VAN ALLEMAAL

VRAAG EN ANTWOORD

Hoe weet ik dat ik vergiffenis heb ontvangen?

Ik begrijp het proces van bekering, maar hoe weet ik of ik vergeving heb ontvangen?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande de leerstellingen van de kerk.

ONS ANTWOORD

Misschien is uiteindelijk voelen dat de Heer ons heeft vergeven wel een van de moeilijkste onderdelen van het bekeringsproces. Soms, omdat we nog steeds aan de zonde denken en daar spijt over hebben, gaan we er van uit dat de Heer ons nog niet heeft vergeven. Gelukkig is het proces om vergeving te ontvangen erg duidelijk:

‘Ziet, hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer.

‘Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken’ (Leer en Verbonden 58:42–43; cursivering toegevoegd).

Je zonden belijden, is vaak erg moeilijk en vereist grote nederigheid, vooral als we onze fouten moeten belijden tegenover onze bisschop of gemeentepresident of iemand die we gekwetst hebben. Wanneer het dusdanig ernstige zonden betreft dat disciplinaire maatregelen wellicht nodig zijn, moeten we ze aan de bisschop of

gemeentepresident vertellen (zie Marion G. Romney, Conference Report, oktober 1955, blz. 125). Maar door onze zonden te belijden, tonen we de Heer, onszelf en degenen die we gekwetst hebben, dat we waar mogelijk de schade die we veroorzaakt hebben willen, herstellen.

Hoe moeilijk het ook is om je zonden te belijden, ze verloochenen kan nog moeilijker zijn, vooral als we ze over een langere periode hebben begaan. Maar je zonden nalaten is een bewijs dat je we van binnen veranderd bent, dat je meer naar innerlijke rust en reinheid verlangt dan naar het tijdelijke plezier of voordeel dat het zondige gedrag je opleverde.

Als je voldoet aan de eisen die de Heer heeft gesteld — je zonden belijden en ze nalaten — zal Hij ze je vergeven. Daarnaast kun je in je hart voelen dat je vergeving hebt ontvangen als je dat gevoel van vrede in je hart ervaart dat het volk van koning Benjamin beschrijft: ‘De Geest des Heren [kwam] op hen en

zij waren vervuld van vreugde, omdat zij vergeving hunner zonden hadden ontvangen en een gerust geweten bezaten’ (Mosiah 4:3). De helende invloed van de Heilige Geest geneest en troost degene die zich echt heeft bekeerd.

President Harold B. Lee heeft eens een jongeman die zich over deze vraag zorgen maakte, raad gegeven. ‘Een paar jaar geleden zaten president [Marion G.] Romney en ik in mijn kantoor. De deur ging open en een fijne jongeman kwam binnen. Hij keek zorgelijk en zei: ‘Broeders, ik ga morgen voor het eerst naar de tempel. Ik heb in het verleden fouten gemaakt, maar heb alles aan mijn bisschop en ringpresident verteld. Na een periode waarin ik me bekeerd heb en heb laten zien dat ik niet in dezelfde fout verviel, vinden ze dat ik nu waardig ben om naar de tempel te gaan. Maar, broeders, dat is niet voldoende. Ik wil weten dat de Heer me heeft vergeven. Hoe kan ik weten of dat zo is?’

‘(. . .) We dachten er even over na en moesten denken aan de

toespraak van koning Benjamin in het boek Mosiah. (. . .) Daar stond het antwoord in.

'Als de tijd komt dat je alles hebt gedaan om je van je zonden te bekeren, wie je ook bent, waar je ook bent en je alles hebt gedaan om de schade zo goed mogelijk te herstellen; als het iets is wat van invloed is op je status als goed lid van de kerk en je met de juiste kerkleiders hebt gesproken, dan zul je willen weten of de Heer je heeft vergeven. Als je je ziel doorvorst en dat gevoel van rust en vrede ervaart, is dat het bewijs dat de Heer je bekering heeft aanvaard' ('Stand Ye in Holy Places', *Ensign*, juli 1973, blz. 122).

We zullen onze fouten misschien nooit vergeten. Eigenlijk is dat een zegen van de Heiland; op die manier herinnert Hij ons eraan dat de ervaring pijnlijk was en dat we niet weer in overtreding moeten vervallen, want 'tot die ziel, die zondigt, zullen de vorige zonden terugkeren' (LV 82:7). Maar als we vergeving hebben ontvangen, maken de zonden geen deel meer van ons uit. We zijn ervan bevrijd. We lijden misschien onder sommige gevolgen, maar we zullen ons niet meer overweldigd voelen door schuld.

Wend je tot de Schriften om meer te weten te komen over hoe het voelt als de Heer je vergeven heeft. Zoek verwijzingen op in de index onder vergeving en verzoening. Praat erover met je bisschop en ring-president. Ga vervolgens op je knieën en vraag of je alles gedaan

hebt om je te bekeren. De Heer zal je hulp bieden om de vrede te vinden die je zoekt.

ANTWOORDEN VAN LEZERS

Satan probeert ons het gevoel te geven dat onze zonden te ernstig zijn om vergeving te kunnen ontvangen, maar onze hemelse Vader is genadig. Hij zal ons bevrijden van de last van overtreding als we het pad volgen dat Hij ervoor heeft uitgestippeld.

Berta M. Chávez,

Wijk Santa Fe,

Ring Comayagua Country (Honduras)

We kunnen weten dat we vergeving hebben ontvangen als we voelen dat onze ziel genezen is door de macht van de verzoening. We kunnen ons net als het volk van koning Benjamin voelen toen zij vergeving voor hun zonden hadden ontvangen.

Koffi N'Goran Gerard,

Wijk Sogefiha,

Ring Abidjan (Ivoorkust)

Ik was 10 jaar minder-actief. Nu ben ik gelukkig en ben onze hemelse Vader dankbaar dat Hij me heeft vergeven. Door bekering, geloof, geduld, gebed en regelmatige kerkgang weet ik dat de Heer me heeft vergeven, want ik voel de Heilige Geest weer bij me en ik voel vreugde in mijn hart.

Claudia Rodrigues Gruber,

Gemeente Innsbruck,

Ring Salzburg (Oostenrijk)

Berta M. Chávez

Koffi N'Goran Gerard

Claudia Rodrigues Gruber

Ouderling Ilunga Mbidi Kiluwe

Janeth Viafara Borja

Juliana Lazzarotti Oliveira

Jezus Christus heeft gezegd: 'Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven (...) want mijn juk is zacht en mijn last is licht' (Matteüs 11:28, 30). Als je je nog steeds schuldig voelt nadat je je hebt bekeerd, heb je niet de rust ontvangen die je is beloofd. Een van Satans grootste wapens is je het gevoel geven dat je nog geen vergeving van je zonden hebt ontvangen en dat je nooit vergeving kunt ontvangen.

*Ouderling Ilunga Mbidi Kiluwe,
Zendingsgebied Kinshasa (Democratische
Republiek Kongo)*

Bekering is de zoetste gave — het verheft onze ziel en brengt ons dichterbij de Heiland. Als mijn leven vervuld is van vrede, rust, en blijvende vreugde, weet ik dat de Heiland me heeft vergeven. Als het voortdurende bijzijn van de Heilige Geest me helpt zonde te vermijden en als het beeld van Jezus in mijn gelaat schijnt, dan weet ik dat God me heeft vergeven en dat ik mezelf heb vergeven.

*Janeth Viafara Borja,
Wijk Villa del Lago,
Ring Cali Americas (Colombia)*

Lees in de Schriften, houd op met wat je fout doet, vergeef anderen, geef je getuigenis en ten slotte: praat met God en vraag of Hij je heeft vergeven. Ik weet uit eigen ervaring dat als God je heeft vergeven, Hij je een rustig, vredig

gevoel in je hart geeft door de Heilige Geest.

*Juliana Lazzarotti Oliveira,
Gemeente Santa Clara,
District Coimbra (Portugal)*

In Moroni 8:26 staat dat als je zonden je vergeven zijn de Heilige Geest je zal bezoeken. Als we de Geest van God voelen, voelen we zijn hoop, troost en liefde.

*Masaki Keikyu,
Wijk Gokiso,
Ring Nagoya (Japan)*

Ook jij kunt van de vraag- en antwoordrubriek een succes maken door de onderstaande vraag te beantwoorden. Stuur je antwoord vóór 1 januari 2000 naar: QUESTIONS AND ANSWERS, International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150, USA. Vermeld je naam, adres, leeftijd, woonplaats, wijk of gemeente en ring of district. Je kunt in je eigen taal schrijven (of typen); de antwoorden worden vertaald. Stuur zo mogelijk ook een foto van jezelf. Die wordt echter niet teruggestuurd. Als je antwoord te persoonlijk is, kun je verzoeken anoniem te blijven. We zullen een representatieve selectie van de ingestuurde antwoorden publiceren.

VRAAG: Ik heb een vriend die geïnteresseerd lijkt in de kerk. Hij let goed op me om te zien hoe heiligen der laatste dagen zijn. Maar ik maak zoveel fouten. Hoe kan ik een goed voorbeeld zijn terwijl ik zo onvolmaakt ben? □

GEEN BELANGRIJKERE LES

Erika DeHart

Toen mijn moeder in verwachting was van mijn zusje Chantel, was het hele gezin aan het raden of het jongen of een meisje zou worden. Ik was er zeker van dat het een jongen zou worden, want we waren al met zeven meisjes. Ik had maar drie broers en die waren bovendien allemaal ouder. Ik hoopte dat ik gelijk had, want het zou wel leuk zijn om een broertje te hebben die niet groot genoeg was om me te plagen. Maar toen Chantel geboren was, was ik blij met dat nieuwe meisje dat mijn zusje was.

Chantel lijdt aan het syndroom van Down waardoor ze langzamer leert. We hebben echter ontdekt dat Chantel een vredestichtster is. Als iedereen aan het ruziemaken is of tegen elkaar loopt te schreeuwen, herinnert zij ons eraan dat we elkaar moeten helpen en niet elkaar verdrietig moeten maken.

Naarmate Chan ouder werd, werden zij en ik steeds betere maatjes. Op een dag probeerde ik haar te leren

hoe ze haar schoenveters moest strikken. Ik zou het voordoen en dan de veter losmaken zodat ze het zelf kon proberen. Na een tijdje raakte we allebei ontmoedigd. Het was moeilijk voor Chantel, omdat ze niet begreep waarom ik de veters niet gewoon strikte en haar liet spelen. Ik verloor mijn geduld en begon te schreeuwen en lelijke dingen te zeggen. Geschrokken van mijn geschreeuw keek ze me met haar betraande ogen angstig aan. Ze snifte en met een zachte huilende stem zei ze: 'Ik hou van je'.

Nu leerde mijn kleine zusje mij iets. Ik leerde die dag iets wat veel belangrijker was dan hoe je schoenveter moet strikken. Ook al was ik boos en gemeen tegen haar, ze hield nog steeds van me. Ik had Chantel geprobeerd iets te leren wat niet zo belangrijk was. Maar zij gaf het goede voorbeeld, een voorbeeld van vergevensgezindheid en vriendelijkheid.

Ik kan me geen belangrijkere les voorstellen. □

'IK BELOOF HET JE'

Lanna J. Carter

ILLUSTRATOR: GREGG THORKEISON

Mijn collega, zuster Claritza Carmona, en ik waren moe, bemodderd en ontmoedigd na een dag van ongeïnteresseerde mensen en onderzoekers die maar geen vooruitgang maakten. Het motregende en we voelden ons net zo somber al het weer die avond in april in Puerto Plata (Dominicaanse Republiek).

Ik keek uit naar ons bezoek bij Elena Gonzalez en haar gezin. Elena, een vrouw die we aan het heractiveren waren, was een goede vriendin van ons geworden. Zodra we echter bij haar huis aankwamen, kwam er een klein meisje uit de buurt naar ons toe. 'Er is iemand die met u wil praten', zei ze.

Eindelijk iemand die meer over het evangelie wil weten, dacht ik blij. Elena zei dat ze het niet erg vond als we erheen gingen, ze wilde wel met ons mee. Zuster Carmona, Elena en ik ging hoopvol op pad. Toch voelde ik dat er iets niet in orde was.

We gingen een klein huis aan de rivier binnen. Een kerosinelamp verlichtte de voorkamer. Er zaten verscheidene vrouwen in een schommelstoel; anderen stonden tegen de muren aan geleund. Mercedes, een van onze onderzoeksters, zat ineengedoken op een kleine stoel.

Mijn gevoel werd bevestigd toen een grote man, Gerónimo, riep: 'Siéntense!' (Ga zitten!). We gingen op de twee dichtstbijzijnde stoelen zitten en keken elkaar bezorgd aan. Gerónimo, een plaatselijke predikant, zei dat iemand in de groep — hij wees naar Mercedes — een vraag had. Hij had een 'discussieavond' georganiseerd om het vraagstuk te bespreken.

Het ging over het Boek van Mormon. Het was onze taak om aan de hand van de Bijbel, 'het enige woord van God' zoals Gerónimo het noemde, te bewijzen dat het Boek van Mormon waar was. Hij wilde dat we alles wat

we zeiden staafden met teksten uit de Bijbel. Een ieder van ons kreeg drie minuten de tijd.

Zuster Carmona en ik voelden ons als twee kleine kaarsen in een grote donkere afgrond. We waren bang. Ik vroeg of we met een gebed mocht beginnen. Gerónimo gebood iedereen op te staan en elkaar een hand te geven terwijl hij het gebed uitsprak. Ik had nog nooit zo'n gebed gehoord. Terwijl hij naar de hemel schreeuwde, smeekte ik onze hemelse Vader zachtjes ons de juiste woorden in te geven.

Jakobus 1:5 kwam in me op. Ik zocht het op zodra ik zat. De bladzijde was beschadigd door het vele gebruik en ik had het vers een paar maanden eerder uit mijn hoofd geleerd. Terwijl ik het boek dicht deed, richtte ik me helemaal op Mercedes.

Ik begon langzaam en rustig: 'Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden'. Ik keek Mercedes aan en zei: 'Het Boek van Mormon is waar of het is het niet. God wil dat we de waarheid te weten komen. Ik weet dat het Boek van Mormon waar is. Ik weet het omdat ik het aan God heb gevraagd en Hij het door zijn Heilige Geest aan mij bekend heeft gemaakt. Mercedes, als je wilt weten of het waar is, vraag het dan aan je hemelse Vader. Hij zal je antwoord geven. Ik beloof het je. En dit zeg ik tot je in de naam van Jezus Christus.'

Je hoorde geen geluid in de kamer. Alle ogen richtten zich nu op zuster Carmona. Ze gaf met zoveel kracht en overtuiging haar getuigenis van de waarheid van het Boek van Mormon dat je de aanwezigheid van Gods Geest niet kon ontkennen.

Gerónimo doorbrak de stilte. Hij stond op en predikte twintig minuten. De Geest verliet de kamer net

als de meeste aanwezigen. Alleen Mercedes, Elena, zuster Carmona en ik bleven. Tenslotte onderbrak ik hem. We hadden gezegd wat de Heer wilde. We verontschuldigen ons en wensten hem en Mercedes een goede avond. Hij stond achter ons en riep: 'Ga niet weg! Ga niet weg!'

We gingen terug naar Elena's huis waar we rustig over de gebeurtenis napraatten. We gaven ons getuigenis van het evangelie en van onze liefde voor Jezus Christus.

De volgende dag bezochten we Mercedes. Ze verze-kerde ons ervan dat ze niet van tevoren had geweten wat Gerónimo van plan was, maar dat ze door de gebeurtenis een oprecht verlangen had gekregen te weten of het Boek van Mormon waar is. We knielden samen en baden nederig. Ze bleef een paar minuten geknield zitten, stil,

haar hoofd gebogen. Toen ze opstond, had ze tranen in haar ogen.

'Hoe voel je je?', vroeg ik uiteindelijk.

'Bien', fluisterde ze. Iets in haar stem zei me dat ze zich meer dan 'goed' voelde.

'Is het Boek van Mormon waar', vroeg ik kalm?

Ze knikte haar gebogen hoofd. Dezelfde Geest die de vorige avond de zendingen de juiste woorden hadden ingegeven, getuigde tot deze nederige vrouw van de waarheid en kracht van het Boek van Mormon. □

EEN STRALENDE EN VREUGDEVOLLE DAG VOOR ARGENTINIË

Judy C. Olsen
FOTOGRAF: DE SCHRIFSTER

Lang voordat de zon opkomt boven Buenos Aires (Argentinië), draagt de vochtige ochtendlucht het zachte geluid verder van leerlingen die arriveren bij een kapel gelegen in een druk gedeelte van de stad. Iemand steekt een sleutel in het slot en de deur zwaait open. Het groepje leerlingen gaat naar binnen de deur, waarna de deur op slot wordt gedaan — een standaardveiligheidsmaatregel in de donkere uren voor zonsopgang. Zachtjes wordt er geklopt en iemand rent naar de deur om nog meer leerlingen binnen te laten. Je ziet niet vaak van die vrolijke opgewekte gezichten zo vroeg in de morgen. In totaal verschijnen er dertien leerlingen, die hun dag beginnen met het bestuderen van het Nieuwe Testament. Na de les eten ze samen een eenvoudig ontbijt dat door één van de ouders is klaargemaakt. Opgebouwd naar lichaam en geest gaan

de leerlingen na afloop naar school of naar hun werk.

Midden in die drukte ziet een vrouw die door de straat loopt, dat het hek om de kerk openstaat en gaat aarzelend het terrein op. 'Zijn jullie mormoon?', vraagt ze. 'Mijn zoon wil net als zijn neven in Mendoza worden. Ze zijn mormoon. Kan iemand me wat meer over uw kerk vertellen?' Op dat moment komen de zendelingen bij het gebouw aan en al gauw wordt er een afspraak gemaakt om de vrouw meer over het evangelie van Jezus Christus te vertellen. Deze scène in het licht van de vroege stralen van de opkomende zon, toont twee bronnen van hoop voor de kerk in Argentinië: de kracht van de opkomende generatie en de groeiende oogst van de zendelingen.

In Argentinië werden de evangelieaadjes voor het eerst in 1925 geplant onder Duitse emigranten toen

ouderling Melvin J. Ballard Zuid-Amerika toewijdde aan de verkondiging van het evangelie. Niet lang daarna zei hij: 'Het werk van de Heer zal een tijdje langzaam groeien net zoals een eik langzaam uit een eikeltje groeit (. . .) [Maar] het zendingsgebied Zuid-Amerika zal een kracht voor de kerk zijn' (geciteerd in *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* [1966], blz. 84).

Argentinië ziet, net als andere gebieden in Zuid-Amerika, de profetie van ouderling Ballard in vervulling gaan. De zaadjes hebben zich in de loop der jaren langzaam maar zeker onder dit volk, dat grotendeels afstamt van Europese immigranten, verspreid. Op dit moment zijn er meer dan 277 duizend leden in 64 ringen.

Argentinië is een enorm land dat zich uitstrekt van de winderige stranden aan de Atlantische Oceaan langs haar zuidoostkust tot de besneeuwde toppen van het Andesgebergte langs haar grenzen in het noorden en westen. In dit op acht na grootste land ter wereld waar patriotisme hoog in het vaandel staat, belemmeren twee zaken de groei van de kerk: traditie en economische moeilijkheden.

Het eerste punt, tradities waar men zich zeer streng aan houdt, weerhoudt mensen ervan van godsdienst te

veranderen. 'Als mensen lid worden van de kerk, zal hun leven er anders uitgaan zien', zegt ouderling John B. Dickson, die tot augustus 1997 zendingspresident van het zendingsgebied Zuid-Amerika-Zuid was. 'Mensen moeten nieuwe godsdienstige tradities aanleren.' In een land rijk aan traditie gaat verandering met opoffering gepaard en de obstakels zijn een uitdaging voor pasgedoopte leden.

Het tweede punt, economische ongelijkheid, is ten dele te danken aan een lange tijd van politieke onrust en

Boven, links: Tres de Febrero-park waar Zuid-Amerika werd toegewijd voor de verkondiging van het evangelie. **Onder, uiterst links:** Zonsopgang in Buenos Aires. **Onder, van links naar rechts:** Vroege seminarieleerlingen Claudia Vera, Sabrina Polanco, Sol Orquera en Antonella Vera. **Rechts:** Cecilia Curbelo.

heeft voor veel mensen geresulteerd in grote financiële moeilijkheden. 'Het is moeilijk om je in het evangelie te verdiepen als je gezin honger heeft en de eerste levensbehoeften ontbreken', zegt Héctor Navarro van de wijk Maipù 1 in de ring Maipù de Cuyo. Onlangs is er een eind gekomen aan de economische instabiliteit doordat de overheid zijn zaken beter op een rijtje kreeg. Daardoor kon men weer geld lenen, waardoor mensen huizen konden kopen en auto's en bedrijfsbenodigdheden. De economie is de laatste zeven à acht jaar gegroeid en zo ook de middelbare klasse. Er is vraag naar hoger opgeleid technisch personeel. En ook al zijn er nog veel financiële problemen de mogelijkheden om vooruit te komen nemen toe.

Ondanks de culturele en economische uitdagingen in Argentinië heeft de kerk zich stevig gevestigd en groeit sterk. Een blik op drie verschillende steden laat ons zien hoe de leden evangeliebeginselen gebruiken om nieuwe tradities te vormen en elkaar op het economische vlak te helpen.

ZAAIEN IN SALTA: NIEUWE TRADITIES AANLEREN

In Salta wonen zo'n half miljoen mensen. De gepleisterde en betonnen huizen staan dicht naast elkaar in lange smalle straten. Veel van de bewoners zijn afstammelingen van de vroegere indiaanse en Boliviaanse bevolking. Deze schilderachtige stad, gelegen aan de dichtbegroeide voet van het Andesgebergte, ligt op een busreisafstand van ongeveer 22 uur ten noorden van Buenos Aires. Salta is de nabijgelegen stad — San Salvador de Jujuy, iets verder naar het noorden met ook ongeveer een half miljoen inwoners — hebben drie ringen. Het is in deze ringen net als in veel andere in Argentinië: het aantal beschikbare leiders is te klein voor het toenemende aantal leden.

'Het werk groeit snel', zegt president Jacinto Roberto Díaz van de ring Salta. 'We hebben meer mensen nodig — en ze moeten naar de tempel kunnen gaan'.

Om nieuwe en minder-actieve leden te begeleiden bij het aanleren van een op het evangelie gebaseerde levenswijze, richten de ringen zich op twee belangrijke programma's: pasgedoopte leden goed begeleiden en de jeugd

helpen bij het stellen van op het evangelie gerichte doelen.

Pasgedoopte leden begeleiden. Door veel aandacht te besteden aan het behoud van pasgedoopte leden, waar in de hele kerk de nadruk op wordt gelegd, worden niet alleen de drie ringen in Salta en Jujuy versterkt, maar ook de andere ringen in het land. Om bekeerlingen te begeleiden bij de veranderingen die het lidmaatschap van de kerk met zich meebrengt, werken de zendingsleiders in de wijken nauw samen met de voltijdzendingen. Ringzendingen geven de nieuwe leden les en sluiten vriendschap ten einde hen te behouden als de zendingen worden overgeplaatst. 'We sturen leden naar onderzoekers en pasgedoopte leden', vertelt bisschop Mario Rodríguez van de wijk El Portezuelo in de ring Salta. 'Het bekeringsproces dat plaatsvindt door de zendingslessen maakt diepe indruk op mensen, maar is niet hetzelfde als het normale dagelijkse lidmaatschap. Onderzoekers hebben *amigos* nodig — ze moeten vriendschap kunnen sluiten met mensen als zijzelf. Met dit in gedachten, ligt de verantwoordelijkheid voor succesvol zendingswerk bij ons en niet bij de zendingen.'

Door de lessen voor pasgedoopte leden kunnen de bekeerlingen vriendschap sluiten en hun kennis van het evangelie uitbreiden, maar toch wilde het gebieds-presidium nieuwe leden vooral begeleiden bij het aanleren van de tradities van heiligen der laatste dagen. 'We hebben president Hinckley's wens om pasgedoopte leden te behouden zeer ter harte

Boven: President van de ring Salta, Jacinto Roberto Díaz. Rechts: De familie Romero (van links naar rechts): Óscar Romero, eerste raadgever in het presidium van de ring Salta-West; zijn vrouw, Susanna, zij gaf 's ochtends vroeg les in het seminarie totdat ze stierf aan kanker; hun zoon Maximiliano; zwager Miguel Montaña, raadgever in de bisschop van de wijk Tribuno; grootmoeder Alviana de Romero, voormalig ZHV-president van de gemeente Palermo; en Norma Romero de Montaña, de vrouw van Miguel en jongevrouwenpresidente in de wijk Tribuno.

genomen', legt ouderling Dickson uit. 'Eén zinvolle manier is om de zendingen na de doop nog tijd met de nieuwe leden door te laten brengen. Ze bezoeken hen thuis om hun de tradities van de heiligen der laatste dagen uit te leggen.'

'Door de zendingen meer tijd met de pasgedoopte leden door te laten brengen, geven we wijk- en gemeenteleiders de kans om met nieuwe leden te werken, ze roepingen in de wijk te geven en de broeders aan te stellen in het priesterschap', vertelt ouderling Carlos H. Amado, die sinds augustus 1997 gebiedspresident is.

Het gebiedspresidium heeft de zendingen opdracht gegeven de pasgedoopte leden acht beginselen te onderrichten — iedere week één — die te maken hebben met de praktijk van het lidmaatschap van de kerk. Bijvoorbeeld: iedere week naar de kerk gaan; persoonlijk en gezinsgebed houden; de lofzangen leren kennen; voortdurende schriftstudie; en een

volledige tiende betalen (de zendingen leren hen waar ze hun specificatieblaadje kunnen krijgen, hoe ze het moeten invullen en aan wie ze het moeten geven).

'Zendingen geven ieder gezin een exemplaar van "Het gezin: een proclamatie aan de wereld"', aldus ouderling Dickson. Nadat ze het belang van het gezin hebben uitgelegd, sporen de zendingen het gezin aan om de proclamatie in te lijsten en op te hangen. Ze leren de pasgedoopte leden ook hoe ze gezinsavond moeten houden, en vertellen hun over familiegeschiedenis en moedigen ze aan om naar de tempel te gaan.

'Een groot deel van ons werk bestaat uit het behouden van nieuwe leden', zegt Carlos Pedraja, voormalig president van het zendingsgebied Salta. 'En dat werpt zijn vruchten af.'

Víctor en Norma Soardo en hun kinderen, Lilian van twaalf en Marcos van 15, bijvoorbeeld, lieten zich in 1977 dopen. De familie Soardo is dankbaar voor het warme welkom en de lessen die zij

kregen over hoe een goede heilige der laatste leeft. 'Vanaf het moment dat ik met de kerk in aanraking kwam, kent mijn leven de ene verassing na de andere', vertelt broeder Soardo. 'Leuke verrassingen!' voegt hij eraan toe. Hij doet op zijn roeping als gemeentepresident.

Kort nadat het gezin zich had laten dopen, kreeg Víctor een ongeluk met de auto, die hij nodig had om in het levensonderhoud van zijn gezin te voorzien. De auto was total loss. Al gauw werd Víctor wanhopig. Hij had maar weinig geld voor een andere auto.

Op maandagavond was het zijn beurt om de gezinsavond te leiden. Hij ging met zijn vrouw en kinderen om de tafel zitten en zei: 'Laten we in plaats van onze gewone les, bidden. Laten we het probleem aan de Heer voorleggen'. Om de beurt smeekten ze de Heer om hulp.

'Een paar dagen later hoorde ik dat iemand een auto te koop had', vertelt Víctor. 'Toen ik door de straat reed op zoek naar het adres, zag ik een oude vrachtauto staan. Het idee kwam in me op om de eigenaar te vragen of hij hem niet wilde verkopen.' Dat wilde de eigenaar wel. Een paar minuten waren ze zonder succes aan het onderhandelen. De man vroeg ten slotte hoeveel geld Víctor had. De eigenaar ging er mee akkoord zijn vrachtauto voor de helft van de oorspronkelijke vraagprijs te verkopen.

'Met deze auto onderhoud ik mijn gezin. Ik betaal mijn tiende. Die auto is precies wat ik nodig heb', zegt Víctor dankbaar. 'Ik had nooit gedacht dat ik ooit een vrachtauto zou bezitten. De Heer wist beter wat ik nodig heb.' Door te leren hoe een heilige der laatste dagen behoort te leven, kon de familie Soardos deze en andere uitdagingen het hoofd bieden.

Zowel Salta, Jujuy als andere gebieden in Argentinië zijn de laatste paar jaar sterk gegroeid. Dat is ten dele te danken aan de voortdurende begeleiding van pasgedoopte leden. Deze groei heeft nieuwe leiders voortgebracht waaronder Víctor Soardo, die nu president is van de gemeente Guemes in de ring Salta-West. 'Ongeveer 80 procent van de leiders hier in het noorden zijn leden van de eerste generatie', legt Pedro López, een orthodontist, uit. Broeder López liet zich dopen toen hij 25 was. Op zijn negenentwintigste werd hij geroepen als president van de ring Jujuy. Door de nieuwe leden de leefstijl van een heilige der laatste dagen te leren, zijn de wijken

en ringen in Salta en Jujuy enorm versterkt.

De jeugd de hand toesteken. De jeugd voorbereiden op toekomstig leiderschap heeft de hoogste prioriteit voor de kerkleiders. 'Een groot deel van de jeugd is pas gedoopt en het enige lid in hun familie', zegt president Díaz, die verder uitlegt dat zestig procent van alle volwassen bekeerlingen, jongemannen tussen

de zeventien en twintig zijn. Voeg hier nog eens het aantal jongemannen en jongevrouwen toe uit minderactieve gezinnen of gezinnen waar niet iedereen lid is, en het is begrijpelijk dat jonge mensen veel steun en leiding van de kerkleiders nodig hebben.

Het probleem is ten dele economisch van aard. Als de jeugd groep 7 heeft afgemaakt — kinderen zijn tot en met groep 7 leerplichtig — moeten ze vaak gaan werken om hun steentje bij te dragen aan het onderhoud van het gezin. Daardoor worden veel jongeren uit een minderactief gezin of een gezin waar niet iedereen lid is, niet aangemoedigd om naar de middelbare school of op zending te gaan.

Om deze problemen te overwinnen, werken kerkleiders eraan de soms beperkte vooruitzichten voor de jonge mensen te verbeteren. Ze leren de jeugd wie ze zijn en wat ze kunnen worden. 'Onze jeugd maakt vooruitgang met de steun van hun bisschop en seminarieleden', legt president Díaz uit. 'In ieder gesprek wordt hun het beeld van een zending en een tempelhuwelijk voorgehouden.' Vaak wordt er gesproken over doelen met betrekking tot een opleiding en over de noodzaak zich op toekomstige taken voor te bereiden.

In Salta vertrouwt de ring in grote mate op de kerkelijke onderwijsinstellingen die de bisschoppen steunen in hun streven de jeugd de noodzakelijke evangelieperspectieven te geven. 'Leerkrachten in het seminarie en het instituut doen geweldig werk met de jeugd', aldus president Díaz, die dankbaar is voor deze programma's. Ze vormen een tegenwicht voor de grote uitdagingen in het leven van de jonge mensen.

President Díaz begrijpt deze moeilijkheden goed. Hij is op zeventienjarige leeftijd als enige in zijn ouderlijk gezin gedoopt. 'Wat mij er doorheen geholpen heeft, was mijn gemeentepresident', legt hij uit. 'Hij bracht uren met me door; hij had altijd tijd voor me.' Dat contact bracht

Jacinto Díaz ertoe op zending te gaan. Hij ging ondanks de tegenstand van zijn ouders. Toen hij twee jaar later terugkwam, waren zijn moeder en elf andere familieleden ook lid geworden van de kerk.

Jongelui die volhouden, ondanks dat er veel tegenzit, gaan meestal op zending, keren terug en zetten doelen voor hun verdere opleiding en een tempelhuwelijk en zijn een grote steun voor het werk van de Heer. Marcelo Gonzáles had zich als doel gesteld op zending te gaan. Na zijn terugkeer is hij in de tempel getrouwd. Toen hij 24 was, werd hij als bisschop geroepen en met 26 als ringpresident. Nu is hij raadgever in het zendingsgebied Salta.

Een ander lid, Miguel Samudio, werd lid van de kerk toen hij in Buenos Aires studeerde. Hij maakte de moeilijke beslissing om zijn vriendin achter te laten en op zending te gaan. 'Haar ouders wilde niet dat ze zich liet dopen en ze wilde niet dat ik op zending ging', legt hij uit. 'Maar ik moest gaan. Ik had een grote schat gevonden'. Zes maanden later

Links: De eerste patriarch in Argentinië, Antonino Gianfelice. Achtergrond: De Buenos Aires-tempel.

ontving hij een foto van zijn vriendin gekleed in het wit, staand naast twee zendingelingen; hij beseftte dat ze zich had laten dopen. Toen hij terugkwam, zijn ze in de tempel getrouwd. Binnen vijf jaar na zijn terugkeer werd hij als raadgever in het presidium van de ring Jujuy geroepen.

'Ondanks alle problemen blijven we voor ogen houden hoe belangrijk dit grote werk is', legt president Díaz uit. 'Moeilijkheden zijn onvermijdelijk. Maar we moeten altijd vreugdevol blijven.'

Net zoals zaailingen snel wortel schieten en snel groeien, is het ledenaantal in heel Argentinië de laatste vijf jaar verdubbeld. Dit is ten dele te danken aan het programma om leden actief te houden en aan de grote steun voor de jeugd zoals we in Salta en Jujuy hebben kunnen zien.

TOT VOLLEDIGE BLOEI KOMEN IN MENDOZA: ECONOMISCHE UITDAGINGEN HET HOOFD BIEDEN

Zo'n 950 kilometer ten westen van Buenos Aires ligt beschut aan de droge warme zijde van het Andes-gebergte, een gebied waar het zelden regent, Mendoza, waar meer dan een miljoen mensen wonen. Zoals in andere grote steden in

Argentinië komt de kerk tot volledige bloei in Mendoza en worden alle programma's uitgevoerd. Toch blijven de voortdurende economische moeilijkheden de heiligen door het hele land op de proef stellen. De leden leren zelfredzaam te worden kent een hoge prioriteit, vooral in de ring Maipú de Cuyo. De ringpresident, Luis Wajchman, werd als tiener lid van de kerk.

Zijn ouders kwamen uit Polen. Ondanks dat ze niet christelijk waren groeide hij toch in een goed, religieus milieu op. Toen hij zeventien was, werd hij uitgenodigd om in het seminarie over het Oude Testament te spreken. Hij nam de uitnodiging graag aan. Hij voelde zich thuis onder de jeugd en bleef de ochtendbijeenkomsten bezoeken om hun vragen te beantwoorden. 'Ik dacht dat ik hen iets leerde,' zei hij 'maar zij leerden mij veel'. Luis raakte geïnteresseerd in het Boek van Mormon en op een dag begon hij erin te lezen. 'Naarmate ik erin las, werd me heel langzaam duidelijker wie Jezus Christus werkelijk was — *de Messias!*' zo vertelt hij. 'Dit raakte me diep. Ik bleef de hele avond lezen.' Nadat zijn gebeden waren beantwoord, besloot hij zich te laten dopen, ondanks de sterke afkeuring van zijn familie. 'Ik had een groot verlangen om te studeren en in te halen wat ik had gemist', zegt hij. Later trouwde hij met Laura Moltó, de dochter van zijn seminarieleerkracht en niet lang daarna werd hij geroepen voor leidinggevende taken, eerst in de wijk en toen in de ring.

In de ring van president Wajchman, met drukke straten die dan weer overgaan in landwegen, wonen ook een groot aantal gezinnen die moeite hebben de eindjes aan elkaar te knopen — een algemeen bekend verschijnsel in een land waar momenteel zeventien procent van de bevolking werkeloos is.

Zijn betrokkenheid bij het economische welzijn van de leden in de ring, bracht president Wajchman ertoe zorgvuldig naar de kerkelijke programma's en hulpbronnen te kijken om te zien hoe deze het beste aangewend konden worden om in de basisbehoeften van de leden te voorzien. 'Ik ken Luis goed', zegt Jaime Moltó, president Wajchmans schoonvader. 'Hij is begaan met ieder lid — ieder afzonderlijk lid.' Dat heeft tot een veelzijdige aanpak geleid, waarbij niet alleen de onderliggende oorzaken van armoede worden bestreden, maar ook in de onmiddellijke behoeften van het volk wordt voorzien.

Een goede opleiding, een essentiële sleutel tot economische stabiliteit, maakt het mensen mogelijk voordeel te halen uit de toenemende beschikbare economische mogelijkheden. Om ervoor te zorgen dat de leden in aanmerking kunnen komen voor een betere baan, heeft president Wajchman de hulp ingeroepen van broeder David Durán, die gespecialiseerd is in het geven van schrijf- en leesonderwijs. Broeder Durán geeft nu leeslessen. President Wajchman heeft afspraken met de overheid gemaakt voor het openen van een school voor volwassenen: de ring zorgt voor de leslokalen, de overheid voor de leerkrachten. 'We moedigen iedereen aan — alle leden, niet alleen de jeugd — om tenminste een diploma op middelbaar niveau te halen', legt hij uit.

Andere kerkprogramma's zijn ook van nut: een arbeidsdeskundige is gevraagd mensen te helpen bij het zoeken naar werk en de zustershulpvereniging leert de zusters kleding te maken en voedsel in te maken of te drogen.

Het meest ambitieuze plan was misschien wel president Wajchmans baanbrekende idee om groenten te gaan verbouwen voor de mensen in zijn ring. Het stuk land is nog geen hectare groot en ligt achter een klein kerkgebouw. Het hele jaar door wordt er groente verbouwd. 'Iedere week komen er ouderlingen uit een of twee wijken om bij toerbeurt te werken op de boerderij', leg bisschop Silvio Valtolina van de wijk San Martín 2 uit. 'Het is een opoffering voor hen.' Maar het is ook een zegen voor allen die willen dienen.

Hoewel landbouwmachines gebruikelijk zijn in Argentinië, is het niet praktisch om ze voor zo'n klein stuk land aan te schaffen. Daarom gebruiken de leden, met behulp van de ring die de kosten voor zaad en gereedschap op zich heeft genomen, oudere manieren van landbewerking. Veel gewassen worden in de vruchtbare zwarte grond geplant, zoals bieten, bonen, uien en selderij. Irrigatiekanalen leiden het gesmolten sneeuwwater van het Andes-gebergte naar het land. 'We waren bang dat de vogels ons zaad zouden opeten', zegt ringzending Mario Durán. 'Maar we zijn gezegend. De Heer kent onze opofferingen en weet wat zijn volk nodig heeft. De vogels komen naar de boerderijen om ons heen, maar slechts weinigen komen hier. De verwachte opbrengst van 100 kilo bleek uiteindelijk 300 kilo te zijn.'

Zo'n overvloed heeft niet alleen het geloof van de mensen versterkt maar ook eten op tafel gebracht en mogelijkheden gecreëerd. Omdat een aantal soorten groenten niet zo bekend zijn, weten sommige leden niet hoe je ze moet bereiden. 'President Wajchman gaf de zusters pompoenen', vertelt Jaime Moltó, 'en vroeg hun: "Wat kun je hiermee doen?" Toen kwam iedereen samen om recepten uit te proberen.'

De opbrengst, samen met kippen- en konijnenvlees

mogen oogsten'.

Kerkelijke programma's ter verbetering van het opleidingsniveau en de economische omstandigheden zijn mogelijk omdat leiders en leden bereid zijn offers te brengen, en die offers maken het verschil in Mendoza.

Boven: President Luis Wajchman en zijn vrouw, Laura; baby Matías; dochter Melisa; en hun zoons Pablo en Ariel. **Onder:** Leden uit de ring Maipú de Coyo werken bij toerbeurt op de boerderij van de ring. *Van links naar rechts:* Eduardo Durán, raadgever in het presidium van de gemeente Bombal; André Jofre, president van de gemeente Bombal; Silvio Valtolina, bisschop van de wijk San Martín 2; Nicolás Muñoz, quorumpresident ouderlingen van de wijk San Martín 2; Óscar Saez, raadgever in het ringpresidium; en Mario Durán, ringzending.

zegt ouderling Carlos E. Agüero, een van de gebiedszeventigen. 'We zien veranderingen in de nieuwe generatie. Nu gaan er honderden jongemannen en jongevrouwen op zending. Doelen met betrekking tot opleiding en zending, worden de nieuwe traditie van de jeugd in de kerk'.

Van Salta, waar een nieuwe kijk de oude manier van denken verandert, tot Mendoza, waar de kerkprogramma's de economische lasten verlichten, wordt de kerk sterker en groeit snel. En in de vroege nevel van de zonsopgang in Buenos Aires, komen nog steeds seminarie- en instituutleerlingen bij de duizenden aan bij de kerken waar men sleutel in het slot steekt, de deur opent en het

evangelie licht in hun leven laat schijnen, dat hoop voor de toekomst brengt. Dat licht brengt de belofte van een stralende en vreugdevolle dag voor de heiligen in Argentinië. □

Onder: President Alfredo Salas van de ring Buenos Aires-West met zijn gezin, Ezequiel; Noelia; Natalia; Gabriela (vooraan); zijn vrouw, Elida Salas; en baby David. Tussenin: bisschop Gustavo Berta en zijn vrouw, Mirta, van de wijk Litoral in de ring Litoral (Buenos Aires).

W A T D A C H T U V A

Robert Layton
ILLUSTRATOR: SAM LAWLOR

Ik kreeg een briefje van de school van mijn 13-jarige zoon waarin we uitgenodigd werden voor een ouderavond ter introductie van de nieuwe lessen seksuele voorlichting. Ouders zouden die avond de gelegenheid krijgen om het lesmateriaal te bekijken en een les bij te wonen zoals die de leerlingen gegeven zou worden.

Toen ik op school aankwam, was ik verbaasd dat er slechts een tiental ouders aanwezig was. En ik was de enige heilige der laatste dagen. Terwijl we op de aanvang van de presentatie zaten te wachten, bladerde ik door de het boek waarin veel aandacht besteed werd aan het voorkomen van zwangerschappen en geslachtsziekten. Ik zocht naar het woord *onthouding* en aanverwante woorden en zag dat het idee van onthouding slechts kort werd genoemd.

Kort daarna kwam de leerkracht, vergezeld van een verpleegkundige die voor de school werkte. Voordat de les begon, vroeg de leerkracht of er nog vragen waren. Ik vroeg waarom er in het lesmateriaal geen aandacht werd besteed aan onthouding.

Wat er toen gebeurde was schokkend. Ik werd verbaal aangevallen door de andere ouders. 'Gebruik je verstand!' merkte er een hatelijk op. Er werd gelachen en iemand vroeg wat het nut van onthouding was. Het was onrealistisch en ouderwets.

De leerkracht en de verpleegkundige zeiden niets en ik voelde me alsof ik in een zee van schaamte kopje onderging. Ik voelde me verdoofd door deze onverwachte aanval en wist niet wat ik moest zeggen.

Toen het gelach weggeëbd was, zei de leerkracht dat de school alleen 'feiten' onderrichtte; het gezin was verantwoordelijk voor de morele kant van de zaak. Ik zat de volgende twintig minuten stil terwijl de cursus werd uitgelegd. De andere ouders leken het zonder er verder over na te denken eens te zijn met het materiaal dat hun kinderen gepresenteerd zou worden.

'Donuts staan achterin', kondigde de leerkracht in de pauze aan. 'En ik wil u vragen uw naambordje op te doen en met elkaar kennis te maken.'

Alle andere ouders gingen naar achteren. Ik was diep in gedachten verzonken terwijl ik keek hoe zij hun naambordje opdeden en zich aan elkaar voorstelden. Ik

schaamde me dat ik geen argument had kunnen noemen dat overtuigend genoeg was om onthouding tot onderdeel van het lesmateriaal te maken. Ik bad in stilte om leiding.

Mijn gedachten werden onderbroken toen de leerkracht haar hand op mijn schouder legde. 'Wilt u zich niet bij de anderen voegen, meneer Layton?'

'Nee, dank u', antwoordde ik.

'Wel, wilt u misschien uw naambordje opdoen? Ik weet zeker dat de anderen kennis met u willen maken.'

'Om de een of andere reden betwijfel ik dat', was mijn reactie.

'Wilt u alstublieft ook naar achteren gaan', drong ze aan.

Toen hoorde ik een stille, zachte stem fluisteren: 'Ga niet.' Het was overduidelijk: 'Ga niet.'

'Ik denk dat ik wel even hier wacht', zei ik.

Toen de pauze voorbij was, bedankte de leerkracht iedereen dat ze hun naambordje hadden opgedaan. Ze negeerde mij. Toen zei ze: 'Nu zullen we u dezelfde les geven die we uw kinderen zullen geven. Wil iedereen zijn naambordje alstublieft weer afdoen. Op de achterzijde van een van de bordjes heb ik een kleine bloem getekend. Wie heeft dat?'

De man tegenover mij hield het omhoog. 'Hier is het.'

'Goed', zei ze. 'Die bloem staat voor ziekte. Kun u zich nog herinneren wie u een hand heeft gegeven?'

Hij wees een aantal mensen aan. 'Mooi', antwoordde ze. 'Het geven van een hand staat in dit geval voor intimiteit. De twee mensen waar u contact mee heeft gehad, hebben de ziekte nu ook.' De leerkracht ging verder: 'En wie hebben de twee anderen de hand geschud?'

Iedereen begreep wat ze bedoelde en ze legde uit dat deze les duidelijk maakt hoe snel een ziekte zich kan verspreiden.

'Omdat we elkaar *allemaal* een hand hebben gegeven, zijn we nu *allemaal* ziek; daar kunnen we niet omheen.'

N O N T H O U D I N G ?

Toen hoorde ik weer die stille, zachte stem: 'Nu moet je spreken, maar wees nederig'.

Ik zag in hoe belangrijk deze influistering was en stond op. Ik verontschuldigde

me voor het ongerief dat ik eerder misschien had veroorzaakt, complimenteerde de leerkracht met haar uitstekende les, en zei dat ik één opmerking wilde maken.

'We zijn niet allemaal besmet', zei ik eenvoudig. 'Een van ons heeft zich onthouden.' □

'Wilt u alstublieft ook naar achteren gaan', drong ze aan. Toen hoorde ik een stille, zachte stem fluisteren: 'Ga niet'. Het was overduidelijk: 'Ga niet'.

DE EERSTE DIE HELPT

Als de 17-jarige Céline Mebodo door de straten in haar buurt loopt, rennen de kinderen naar buiten omdat ze haar graag willen zien. Het is alsof de rattenvanger van Hamelen op zijn fluit blaast.

De kleintjes trekken aan haar lange broek en overspoelen haar met knuffels. De oudere jongens zijn beleefd tegen haar. Tiernermeisjes glimlachen, knikken of wuiven. Ze vragen haar hoe het met haar gaat.

Céline is erg bekend geworden in het dorpie Gonesse (Frankrijk) waar ze woont. Maar niet omdat ze iets opzienbarends heeft gedaan. Het is omdat ze gek is op kinderen.

HET EEN MET HET ANDER VERENIGEN

Nog iets wat Céline fijn vindt is eerste hulp bieden. Soms betekent het dat ze iemand voorbereidt op een behandeling in het ziekenhuis of bij de dokter, maar meestal is het iets eenvoudiger —

een wond verbinden of een schaafwond schoonmaken.

Omdat Céline van kinderen houdt en van eerste hulp bieden, lijkt het niet meer dan logisch dat ze probeert die twee te verenigen.

'Ik kom uit een groot gezin', legt Céline uit. Ze is lauwermeisje in de gemeente Sarcelles in de ring Parijs-Oost. 'Misschien houd ik daarom wel zo van anderen. En ik kom uit een klein dorp waar iedereen iedereen kent. We proberen elkaar altijd te helpen.'

Toen ze jonger was, ging Céline, zoals de meeste Franse kinderen, op zomerkamp. 'Je kon een hele week een EHBO-cursus volgen en ik gaf me er altijd voor op', vertelt ze. De lessen werden meestal gehouden bij het plaatselijke Rode Kruis. 'Aan het eind van de cursus vroegen de leiders altijd of iemand eens een bijeenkomst van het Rode Kruis wilde bijwonen om te kijken hoe dat was', vertelt Céline. 'Ik heb twee maanden de bijeenkomsten bijgewoond en werd lid. Ik kreeg steeds meer lessen en deed steeds meer examens.'

Nu is ze net zo bevoegd als de

Anderen op de eerste plaats zetten, is de tweede natuur van Céline Mebodo.

Richard M. Romney
FOTOGRAFIE: DE SCHRIJVER

sapeurs-pompiers, die de Fransen in geval van een nood bellen.

HAAR DOEL BEREIKEN

'Het is van het begin af aan mijn verlangen geweest om andere mensen te kunnen helpen, een zegen voor de kinderen van onze hemelse Vader te zijn en voorbereid te zijn in geval van een ongeluk', zegt Céline. Door het programma Mijn persoonlijke vooruitgang heeft ze nog meer aan haar doel kunnen werken. 'Ik had als doel gesteld mijn EHBO-diploma te halen voordat ik 19 was', vertelt ze. Ze heeft haar doel bereikt en ontdekte dat ze haar kennis aan anderen wilde overbrengen.

'Ik heb het nooit als talent gezien totdat ik me er in ging verdiepen en zag hoe makkelijk het me af ging. Voor die tijd vroeg ik mezelf af: "Wat kan ik doen om anderen te helpen?" Voor mij is eerste hulp verlenen een manier om dat te doen.'

Ze helpt niet alleen doordat ze het zelf heeft geleerd, maar ook door anderen die vaardigheden bij te brengen. Ze heeft op wekelijkse activiteiten, jeugdconferenties en jongevrouwenkampen EHBO-lessen gegeven. Ze doet ook vrijwilligerswerk bij een kleine vestiging van het Rode Kruis in het souterrain van een plaatselijk huizencomplex. Daar geeft ze onderricht in reanimatie, beantwoordt de telefoon en verzorgt snijwonden en kneuzingen van kinderen uit de buurt. Ze komen net zo makkelijk naar haar toe voor een knuffel als voor een pleister.

'Ik ben met mijn examenjaar bezig', zegt Céline. 'Een ook daar heb

ik wat aan mijn EHBO, want ook op school vallen er mensen, breken iets of worden ziek. Iemand kan zelfs epileptische aanval krijgen. Veel mensen weten dan niet hoe ze moeten reageren. Maar ik weet wat

zichzelf vaak niet goed en daardoor worden ze zwak, vooral als het weer slecht wordt. We kleden en verzorgen ze en geven ze een nieuwe kans.'

Dat klinkt misschien ambitieus, maar voor Céline is anderen helpen

Vorbereid zijn op het helpen van anderen, betekent dat Céline vaak haar talenten gebruikt, zoals bij het verzorgen van een hoofdwond (rechts). Het feit dat Céline dat allemaal doet omdat ze van mensen houdt, maakt haar tot een magneet voor de kinderen in de buurt (boven), die net zo makkelijk naar haar toe komen voor een knuffel als voor een pleister.

ik moet doen. Dat is precies de reden waarom ik mijn talenten heb ontwikkeld.'

HET ENE BEREIKEN

Via het Rode Kruis is Céline ook druk bezig met het voeden en verzorgen van de daklozen. 'Overheidsinstanties, onderdak verlenende instanties, kerken en liefdadigheidsinstellingen verwijzen mensen vaak door naar het Rode Kruis', legt Céline uit. 'Mensen die teveel drinken of andere problemen hebben, verzorgen

meer dan een verlangen — het is een manier van leven. 'Het zijn de kinderen van onze hemelse Vader', zegt ze. 'Dat betekent dat het onze broeders en zusters zijn. Als we ertoe bij kunnen dragen dat ze hun leven weer op orde krijgen, moeten we dat doen.'

Natuurlijk zou het Rode Kruis ten tijde van een grote natuurramp — een overstroming of een aardbeving bijvoorbeeld — ook ter plaatse zijn. 'Nog niet zo lang geleden hadden

terroristen in Parijs bommen laten ontploffen. Het Rode Kruis was er, hielp de mensen met kleinere verwondingen en maakte anderen klaar om naar het ziekenhuis te gaan.'

WAAROM ZE BONJOUR ZEGGEN

Vraagt al dat vrijwilligerswerk niet een hoop tijd? 'Ja, eigenlijk wel', zegt Céline eerlijk. Ze is druk met

kerkactiviteiten, huiswerk, vrienden — het gebruikelijke.

'Maar ik geef liever iets van mijn eigen tijd op dan dat ik een ander zie lijden. Bovendien geeft het met het gevoel dat ik me nuttig maak. Ik weet dat mijn leven een doel heeft.'

Dat is de ware reden waarom bijna iedereen *bonjour* zegt als Céline door de straat loopt. Ze is niet de

rattenvanger van Hamelen; ze is gewoon makkelijk in de omgang. Ze verzacht voor veel kinderen de pijn van hun geschaafde knieën. Ze is populair omdat ze om mensen geeft, omdat mensen haar goede werken kennen en omdat ze van iedereen houdt, omdat iedereen een kind van God is. Die liefde keert overduidelijk naar haar terug. □

Darrin Lythgoe • ILLUSTRATOR, STEVE KROPP

DE BELONINGEN VAN LEREN

Heb je wel eens een trofee gewonnen? Of een medaille? Zelfs als je nog nooit zoiets gewonnen hebt, ben je in de gelegenheid geweest om de aller grootste beloning te verdienen: kennis.

Kennis wordt niet gewonnen tijdens een wedstrijd of door als eerste te eindigen. Eigenlijk komt er nooit een eind aan je opleiding. Als je volhardt, belooft het zoeken naar kennis eindeloze beloningen, zowel stoffelijk als geestelijk. Hier zijn een paar manieren waarop je leren leuk kunt maken:

- Lees de krant.
- Lees goede boeken. Ga vaak naar de bibliotheek.
- Kijk hoe je vader of moeder hun werk doen.
- Maak met je huisgenoten uitstapjes naar historische plaatsen.

- Gebruik zo mogelijk een computer. Je kunt een ongelooflijke rijkdom aan informatie op het Internet vinden. Wees daarbij echter voorzichtig — gebruik het met mate en met wijsheid.

- Lees de Schriften, conferentietoespraken, tijdschriften van de kerk en andere literatuur over het evangelie.

- Ga naar de kerk, maar wees niet passief aanwezig. Luister en pas toe wat je hoort.

- Leef het woord van wijsheid na. De Heer heeft gezegd dat zij die dat gebod gehoorzamen 'wijsheid en grote schatten aan kennis [zullen] vinden, ja, verborgen schatten' (LV 89:19).

- Lees Leer en Verbonden 93. Die afdeling gaat grotendeels over intelligentie, waarheid en licht, in het bijzonder de verzen 28–37 en 53.

- Zoek nog meer teksten rond het thema, kennis, begrip en onderwijs op.

- Bid om gelegenheden tot leren en om hulp — in het bijzonder als je probeert een moeilijk onderwerp onder de knie te krijgen. □

Greg K. Olsen, Christus wekt het dochtertje van Jairus op

'En Hij vatte de hand van het kind en zeide tot haar: Talita koem, hetgeen betekent: Meisje, ik zeg u, sta op! En het meisje stond onmiddellijk op en het kon lopen' (Marcus 5:41-42).

Toen Jezus na zijn opstanding de mensen in
Amerika bezocht, nam Hij 'hun kinderen één voor
één, en zegende hen, en bad voor hen tot de Vader'
(3 Nephi 17:21). Zie 'Kleine kinderen en
het evangelie', blz. 14.

